

τιμωτεος / οικονομικος

20

ΡΗΜΑΤΑ

ΑΝΩΜΑΛΑ ΚΑΙ ΕΛΛΙΠΗ

1877-599

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΑΤΤΙΚΟΥΣ ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΥΣ

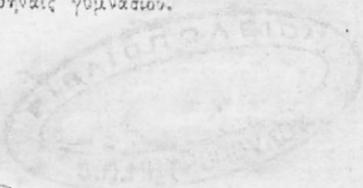
ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΥΠΟ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ Η. ΙΑΣΕΜΙΔΟΥ

Καθηγητού του Α' εν Αθήναις γυμνασίου.

Handwritten notes and signatures on the right margin.

Handwritten numbers and notes on the right margin.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΩ. ΚΟΥΒΕΛΟΥ ΚΑΙ Α. ΤΡΙΜΕ

(Ὅδος Πραξιτέλους ἀριθ. 22)

1877.

τιμωτεος / οικονομικος

Αρ. 928

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΤΟΙΣ ΠΕΦΙΛΗΜΕΝΟΙΣ ΜΟΙ

ΑΘΑΝΑΣΙΩ ΠΑΠΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

γυμνασιάρχῃ τοῦ Α'. ἐν Ἀθήναις γυμνασίου,

ΚΩΝΣΤΑΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΠΟΥΛΩ

γυμνασιάρχῃ τοῦ Γ'. ἐν Ἀθήναις γυμνασίου,

ΔΗΜΗΤΡΙΩ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΩ

καθηγητῇ τοῦ Γ'. ἐν Ἀθήναις γυμνασίου

ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ

ΤΟΥΤΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΥΠΟ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ Η. ΙΑΣΕΜΙΔΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δυσχερεστάτη ἀναμφιβόλως εἶνε ἡ προγονικὴ ἡμῶν γλῶσσα, διότι πολλοὺς χρόνους ἔζητε καὶ πολλὰς μεταβολὰς ἔπαθε. Τὰς δυσχερεῖας ταύτης αἴρουντι τὰ ἐκάστοτε ἐκδιδόμενα βιβλία, ἃ τινὰ πολλὰ διασπαροῦσιν αὐτῆς κατὰ μέρη. Ἐν τῶν βιβλίων τούτων εἶνε καὶ ὁ κατάλογος τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων, ὡς τις περιέχει τὰ παρὰ τοῖς ἄττικοῖς συγγραφεῦσι καὶ τὰ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἐν χρήσει ὄντα, ἵνα ὁ μαθητὴς μαθηθῆναι νὰ διακρίνῃ τὸ ἄττικὸν τοῦ μὴ ἄττικοῦ καὶ γράφων τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν μεταχειρίζηται τὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν ἐν χρήσει ὄντα καὶ οὐχὶ τὰ πόβλητα τῶν μεταγενεστέρων καὶ ἡμετέρων ἀγραμμάτων.

Ἴνα τὴν ἐκμάθησιν τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων εὐχερῆ καταστήσω, πρῶτον μὲν κατέλεξα, ἔχων ὑπ' ὄψιν μου καὶ γραμματικὰς καὶ καταλόγους ἀνωμάλων ῥημάτων ἀγγλῶν καὶ γερμανῶν, τὴν φαινομένην ἀνωμαλίαν αὐτῶν εἰς κανόνας τινάς, οὓς οἱ μαθηταὶ ὀρεῖλουσιν ἐντελῶς νὰ μάθωσι· δεύτερον εἰς ἕκαστον ῥῆμα, γενόμενον κατὰ τινὰ κανόνα, ἔθηκα τὴν παράγραφον (§), ἐν ἣ γίνεται λόγος περὶ τοῦ σχηματισμοῦ του· τρίτον εἰς τοὺς χρόνους τοὺς ἔχοντας διάφορον διάθεσιν ἐκείνης, ἢν ἀπαιτεῖ ὁ σχηματισμὸς τοῦ ῥήματος, ἔθηκα συντετμημένας λέξεις, δηλοῦσας ἢν ἔχουσι διάθεσιν ἐν χρήσει κατὰ τὴν κατωτέρω ἐξήγησιν τῶν συντετμημένων λέξεων· τέταρτον διέκρινα τὰ ῥήματα κατὰ διάθεσιν καὶ παρενέθηκα τὴν σημασίαν αὐτῶν· πέμπτον ἐτυπώσαμην ἐν μικροῖς γράμμασιν τὰ εἰς μόνους τοὺς ποιητάς καὶ τοὺς μεταγενεστέρους ἐν χρήσει ὄντα· ἕκτον διέκρινα αὐτὰ εἰς ἄττικά, οὐχὶ ἄττικά καὶ μεταγενέστερα, ὅσα εἶνε ἴδια τῶν ἄττικῶν πεζογράφων, τῶν μὴ ἄττικῶν καὶ τῶν μεταγενεστέρων συγγραφεῶν· ἕβδομον ἔθηκα ἐν σημειώσεσιν ὅ τι χρῆ-

σιμον και ἀναγκαῖον εἶνε εἰς τοὺς μαθητὰς και μάλιστα τοὺς προκεχωρημένους.

Τοιαῦτα εἶνε τὴνὼμαλα ῥήματα. Πιστεῦω δ' ὅτι οἱ κύριοι συνάδελφοι, μεταχειριζόμενοι ταῦτα, πολὺ θέλουσιν ὠφελῆσαι τοὺς μαθητὰς τῶν και πολὺ θέλουσιν ἀπαλλαγῆ τοῦ ὀχληροῦ κόπου και τῆς ἀηδίας νὰ ἐπαναλαμβάνωσιν αὐτὰ καθ' ἑκάστην.

Ἐγγραφον ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Μαρτίου 1877.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Π. ΙΑΞΕΜΙΔΗΣ.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

ΤΩΝ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

α. πρῶτος.
 ἀ. ἀβρ. ἀβριστος
 ἀμτβ. ἀμετάβατον
 ἀνάττ. ἀνάττικον
 ἀπθ. ἀποθετικόν
 Ἄριστ. Ἄριστοτέλης
 ἀττ. ἀττικόν, ἀττικὸν συγγραφεῖς
 ἀπρ. ἀπρὸς ὄπως ἢ ἀπρὸς ὡπον.
 ἀπρω. ἀπαρέμφατον
 β'. δεῦτερος
 γ'. τρίτος
 Δ. Διαθήκη
 δοκ. δόκιμοι συγγραφεῖς
 ἐν. ἐνεστώς
 ἐν. ἐνικὸς
 ἐνεργ. ἐνεργητικόν
 εὐ. εὐκτική
 εὐρ. εὐρίσκειται ἢ εὐρηται
 ἴ. ἴδε
 Ἡρ. Ἡρόδοτος
 Θουκ. Θουκυδίδης
 κ. και
 μ. ἢ μλ. μέλλων
 μτβ. μεταβατικόν
 μτγν. μεταγενέστεροι συγγραφεῖς
 μσ. μέσον

μτ. μετοχή
 Ν. Νέα Διαθήκη
 Ξεν. Ξενοφῶν
 Ὅμ. Ὅμηρος
 ὄμ. ὄμαλόν
 οὐ. οὐδέτερον
 Π. παλαιὰ Διαθήκη
 π. ἢ πκ. παρακείμενος
 παθ. ἢ πθ. παθητικόν
 πεζ. πεζοὶ συγγραφεῖς
 πλ. πληθυντικὸς
 πρβ. παράβαλε
 πρ. πρόσωπον
 πρσ. προστακτικὴ
 ποιητ. ποιητικόν, ποιηται
 πρσχ. παρασχηματισμὸς
 πτ. ἢ πρτ. παρατατικὸς
 Ρ. ῥηματικόν
 ρ. ῥίζα
 σημ. σημαίνει, σημασία
 σπαν. σπανίως
 συγγ. συγγραφεῖς
 συνθ. σύνθετον, σύνθεσις
 ὑ. ἢ ὑπρ. ὑπερσυντελικὸς
 ὑπ. ὑποτακτικὴ
 χρ. χρόνος.

ΚΑΝΟΝΕΣ

ΕΙΣ ΟΥΣ ΥΠΑΓΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ

1. Ἡ συλλαβικὴ ἀξίησις ῥημάτων τινῶν συνκρίσεται μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς ῥίζης εἰς εἰ, ὡς: ἔχω, ἔσχον εἶχον, ἔλκω ἔελκον εἶλκον κτλ. διότι αἱ ῥίζαι τῶν ῥημάτων τούτων εἶχον κατ' ἀρχὰς τὸ F ἢ τὸ σ.

2. Πολλὰ ῥήματα συγκόπτουσι τὸ βραχὺ φωνῆεν τῆς ῥίζης ὡς: πίπέτω πίπτω, γιγένομαι γίγνομαι, ἠγερόμην ἠγρόμην, ἐπέτομην ἐπτόμην πτήσομαι (πέτομαι), ἤλυθον ἤλθον, ἔπομαι (σεπ) ἔσεπόμην ἔσπόμην, ἔχω (σεχ) ἔσεχον ἔσχον, πεπάννυμαι πεπέταμαι πέπταμαι, ἐνεκ ἦν-ἐνεκον ἦνεν-κον ἦνεγκον.

3. Ὁ ἐνεστώσ τινῶν εἰς μι ῥημάτων ἐχόντων μονοσύλλαθον ῥίζαν σχηματίζεται, προτάστομένου ἢ μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ συμφώνου, ὡς: δο δίδωμι, στα σίστημι, ἴστημι. Τὸ πῖμπλημι καὶ πῖμπρημι χάριν εὐφωνίας μεταξὺ τοῦ πι καὶ τῆς ῥίζης παρενθέτουσι μ, ὃ περ ἀποβάλλεται, ὅτε συντίθενται μὲ τὰς προθέσεις σὺν καὶ ἐν: πῖμπλημι ἐμπίμπλημι ἐνεπίμπλην.

4. Τινὰ ῥήματα βραχυτόνων θεμάτων σχηματίζουσι τὸν ἐνεστώτα, προτάσσοντα τῆς ῥίζης ἰῶτα μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ συμφώνου, καθὼς τὰ εἰς μι, καὶ πᾶσχοντα συγκοπὴν τοῦ ῥιζικοῦ φωνήεντος: γεν, γι-γέν-ομαι, γίγνομαι, πετ, πι-πέτ-ω, πίπτω, τεκ, τι-τέκ-ω, τίκτω, περα, πι-περά-σκω, πιπράσκω. Τινὰ ὁμοίως δὲν συγκόπτονται, ὡς γνο γι-γνώ-σκω, βρω βι-βρώ-σκω, δρα δι-δρά-σκω, τρα τι-τρά-ω.

5. Τινὰ ῥήματα, ἀρχόμενα ἀπὸ α, ε, ο, σχηματίζουσι τὸν παρακείμενον ἀνευ μεταβολῆς τῆς ῥίζης καὶ ἐπανάλαμβάνουσιν ἐν ἀρχῇ αὐτοῦ τὰ δύο ἀρκτικά γράμματα τῆς ῥίζης, ὡς: ἀλείφω (ῥ. ἀλιφ.) ἀλήλιφα, ἀλήλιμαι, ὄμνυμι, ὄμο ὄμώμοκα, ὄλλυμι

ολ ὄλ-ωλα κλπ. Τὸν τοιοῦτον ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμὸν ὑφίστανται πολλοὶ β'. ἀόριστοι, ὧν ἐν χρήτει παρὰ πεζογράφοις εἶνε δ ἤγαγον καὶ ὁ ἠνεγκον (ενεκ, ἦν-ένεκ-ον, ἦν-εν-κον ἠνεγκον).

6. Τινὲς ρίζαι λήγουσαι εἰς λ, μ, ν, ρ μεταβάλλονται διὰ μεταθέσεως τῶν γραμμάτων: βαλ βλα, καλ κλα, θαν θνα θνη, καμ κμα, σκελ σκλε, τεμ τμε.

7. Εἰς τὸν ἐνεργητικὸν παρακείμενον ἀφωολήκτων τινῶν τρέπεται τὸ ε τῆς ρίζης εἰς ο, ὡς λέγω εἴλοχα, πέμπω πέπομα, ἐνέκ ἐνήνοχα, κλέπτω κλεπ κέλοφα, τρέφ τέτροφα. Καὶ τὸ α εἰς η, ὡς λαβ εἴληφα, πτακ (πτήσσω) ἔπτηχα.

8. Ἐν τῷ β'. παρακείμενῳ ῥημάτων τινῶν τρέπεται τὸ ρίζικὸν α βραχὺ εἰς α μακρὸν, ὡς κράγ (κράζω) κέρραγα, ἢ εἰς η, ὡς λαχ (λαγγάνω) εἴληχα· τὸ ε εἰς ο, ὡς στρέφ (στρέφω) ἔστροφα, στέργω ἔστρογα, τακ (τίκτω) τέτοκα· τὸ ο εἰς ω, ὡς ὄλ (ὄλυμι) ὄλωλα· τὸ ι εἰς οι, ὡς λιπ (λειπ) λείλοιπα· τὸ υ εἰς ευ, ὡς φυγ (φεύγω) πέφευγα.

Τὸ α καὶ ε τρέπονται εἰς ω ἐν τῷ ῥήγνυμι (ῥαγ) ἔρωγα καὶ (εθ) εἴωθα.

9. Εἰς τὸν β'. παρακείμενον τῶν ὑγρολήκτων τρέπεται τὸ ε εἰς ο καὶ τὸ α εἰς η, κτείνω (κτεν) ἔκτονα, φαίνω (φαν) πέφηνγα, θάλλω (θαλλ) τέθηλα.

10. Τὰ ῥήματα κλέπτω, τρέπω, τρέφω, στρέφω, στέλλω, φθείρω, σπείρω, τείνω, δέρω ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ ρίζῃ τοῦ ἐνεστώτος ε ἔχουσιν εἰς τινὰς χρόνους α· τρέπω (ἔτραπον ποιητ.) ἔτραπόμην ἔτραπην τέτραμμαι, στρέφω ἔστράφην ἔστραμμαι, κλέπτω ἐκλάπην, στέλλω ἐστάλην.

11. Τὸ πλέω ἔχει ἀορ. ἐπλέκην καὶ ἐπλάκην. Τὰ ἐκ τοῦ πλήσσω σύνθετα ἐν τῷ παθ. ἀορ. β'. καὶ μέλλοντι ἀντὶ τοῦ η ἔχουσιν α (ἐπλήγην πληγήσομαι) ἐξεπλάγην ἐκπλαγήσομαι.

12. Πολλάκις τὸ φωνῆεν τῆς ρίζης ἐκτείνεται ἐν τῷ ἐνεστώτι, ὡς ῥ. φυγ φεύγω, λιπ λείπω, πιθ παίθω, τακ (ἐτάκην) τήκω, τρέθ τρίθω (ι).

13. Ἄλλα δέ τινα ἔχοντα ρίζικὸν φωνῆεν υ ἐκτείνουσιν αὐτὸ εἰς ευ καὶ ἀποβάλλοντα τὸ υ σχηματίζουνε τὸν ἐνεστώτα εἰς εω· ὡς: πλυ πλεω πλεύω πλέω, πνυ πνευ πνεύω πνέω, νυ νευ

ρεύω νέω, ρυ ρευ ρεύω ρέω, θυ θευ θεύω θέω, χυ χευ χεύω χέω.

14. Τινῶν ῥημάτων χειλοφώνων ἐπεκτείνεται ἡ ῥίζα πρὸς σχηματισμὸν τοῦ ἐνεστώτος δι' ἐπιθέματος τοῦ τ' ὡς τυπ (τύπος) τύπ-τ-ω, βλαβ (βλάβη) βλάβ-τ-ω, βαρ (βαρῆ) βάπ-τ-ω, κοπ κόπ-τ-ω, κλέπ κλέπ-τ-ω, κρυφ ἢ κρυβ κρύπτω, ταρ θάπτω.

15. Εἰς τὴν ῥίζαν πολλῶν ῥημάτων ἐπιτάσσεται ι, τὸ ὁποῖον μετατίθεται πρὸ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς: χαρ χαρ-ι-ω χαίρω, φαν φαν-ι-ω φαίνω, μιν μιν-ι-ομαι μίνομαι, κερ κερ-ι-ω κείρω, αρ ἀρ-ι-ω αἶρω, κτλ. Τὸ ἐν τῇ ῥίζῃ ὑπάρχον ι ἢ ὕ μεταβάλλεται εἰς μακρόν: κριν-ι-ω κρίνω (εἰ), συρ-ι-ω σύρω (ὑ).

16. Τὰ οὐρανισκόρων κ γ χ μετὰ τοῦ ἐπιθέματος ι τρέπονται εἰς σσ (ττ), ὡς φυλακ φυλακ-ι-ω φυλάσσω (ττ)ω, ταγ ταγ-ι-ω τάσσω (ττ)ω, ταραχ ταραχ-ι-ω ταράσσω: οὔτω καὶ ἐλίσσω (κ), κηρύσσω (κ), πλήσσω (πληγ), πτήσσω (πτακ πτηκ), πράσσω (γ), σφάττω (γ), ὀρύσσω (χ).

17. Τὸ δ, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ γ, μετὰ τοῦ ι τρέπεται εἰς ζ, ὡς ἐδ ἐδ-ι-ομαι ἐζομαι, κραγ κραγ-ι-ω κράζω, φραδ φράζω, ὀδ ὀζω, σχιδ σχίζω, οἰμωγ οἰμῶζω.

18. Τὸ ἐπίθεμα ι ἐξομοιοῦται πρὸς τὸ προηγούμενον ἀμετάθετον, ὡς, βαλ βάλ-ι-ω βάλλω, ἀλ ἀλ-ι-ομαι ἄλλομαι, τιλ τιλ-ι-ω τίλλω, στελ στελ-ι-ω στελλω, σφαλ σφαλ-ι-ω σφάλλω· ποικιλ ποικιλ-ι-ω ποικίλλω, οὔτω καὶ ἀγγέλλω, σφάλλω, πάλλω.

19. Πολλὰ ῥίζα ἀφωνολήκτων ῥημάτων λαμβάνουσι τὴν συλλαβὴν αν καὶ πρὸ τοῦ χαρακτῆρος ν, τὸ ὁποῖον πρὸ μὲν τῶν οὐρανισκόνων τρέπεται εἰς γ, πρὸ δὲ τῶν χειλοφώνων εἰς μ καὶ πρὸ τῶν ὀδοντοφώνων μένει ἄτρεπτον· ὡς, τυχ τυ-ν-χ-άν-ω τυγχάνω, λαβ λα-ν-θάνω λαμβάνω, λαθ λα-ν-θ-άνω λανθάνω, μαθ μανθάνω, πυθ πυνθάνομαι, ἄδ (ἥδομαι) ἄ-ν-δ-άνω.

20. Ἡ συλλαβὴ αν προστίθεται εἰς πολλὰς μακρὰς ῥίζας, ὡς αἰσθ αἰσθ-άνομαι, ἄμαρτ ἄμαρτ-άν-ω, αὐξ αὐξ-άν-ω, βλαστ βλαστ-άν-ω, δαρθ δαρθ-άνω, ἐχθ ἀπ-εχθ-άν-ομαι, ἰζ ἰζ-άν-ω, οἰδ οἰδ-άν-ω, ὄλισθ ὄλισθ-άν-ω, ὄφλ. ὄφλ-ι-σκ-άν-ω.

21. Ἡ ῥίζα τινῶν ῥημάτων λαμβάνει τὸ ν πρὸς σχηματισμὸν τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατακτικοῦ· ὡς φθα φθ-ν-ω, δακ δάκ-

νω, δυ δύ-νω, πι πί-νω, τι τί-νω, φθι φθί-νω, καμ κάμ-νω, τεμ τέμ-νω.

Σημειώτεον ὅτι τὰ β α ί ν ω, ὁ σ φ ρ α ί ν ο μ α ι, κ ε ρ δ α ί ν ω, ἐκτείνουσι τὰ φωνήεν α εἰς αἰ ἢ λαμβάνουσι ν καί ι, ὅ περ μεταβαίνει πρὸ τοῦ ν καὶ γίνεται αἰ.

22. Ἄλλοτε ἡ ρίζα αὐξάνει διὰ τῆς συλλαβῆς νε ὡς βυ βυ-νέ-ω βυνῶ, ἰκ ἰκ-νέ-ο-μαι, κυ κυ-νέ-ω, ὑπ-ισχ ὑπισχ-νέ-ομαι.

23. Εἰς φωνηεντόληκτον ρίζην πολλάκις ἐπισυνάπτεται ἡ συλλαβὴ ννυ, ὡς ἀμριε (ἐ) ἀμριέ-ννυ-μι, ζω ζώ-ννυ-μι, κερα κε-ρά-ννυ-μι, κρεμα κρεμά-ννυ-μι.

24. Εἰς συμφωνόληκτον ρίζαν ἐπισυνάπτεται ἡ συλλαβὴ ννυ, ὡς αγ ἄγ-νυ-μι, ζευγ ζεύγ-νυ-μι, δεικ δείκ-νυ-μι, μιγ μίγ-νυ-μι, ὄλ ὄλ-νυ-μι ὄλλυμι.

25. Τινὰ ῥήματα σχηματίζουν τὸν μὲν ἐνεστώτα ἐκ τῆς ἐπιτεταμένης δι' ε ρίζης, τοὺς δ' ἄλλους χρόνους ἐκ τῆς πρώτης ρίζης τῆς μὴ ἐχούσης τὸ ε, ὡς δοκ-έ-ω, δόξω ἐκ τῆς ρ. δοκ, ὠθ-έ-ω ὦσω ἔ-ωσ-μαι, ἐώσθην ἐκ τῆς ρ. ὠθ, γηθ-έ-ω γέ-γηθ-α, καλ-έ-ω κέκληκα ἐκ τῆς ρ καλ κλα κλη.

26. Ἄλλων δὲ ὁ μὲν ἐνεστώσως σχηματίζεται ἐκ τῆς πρώτης ρίζης, ἄλλοι δὲ χρόνοι ἐκ τῆς διὰ τοῦ ε ἐπιτεταμένης ρίζης, ὡς ἀλέξω ἀλεξ-ε ἀλεξήσομαι, ἄχθ-ομαι ἄχθ-έ-σομαι ἠχθ-έ-σθην, βόσκω βοσκε βοσκή-σω, βουλ-ομαι βουλε βουλή-σομαι βε-θούλη-μαι ἐβουλή-θην, ἐθέλω ἐθελή-σω, δεω δεή-σω ἐδέη-σα, ἐρ ἐρέ-σθαι ἐρή-σομαι, ἔρω ἐρή-σω, εὔδω εὔδή-σω, αὔξω αὔξήσω ἔψ-ω ἐψή-σω κλπ..

27. Ἡ ρίζα πολλῶν ῥημάτων ἐπιτείνεται λαμβάνουσα ἐν τῷ ἐνεστώτι τὴν κατάληξιν σκω ἢ ισκω, ὡς χα χάσκω, φα φάσκω, ἀρε ἀρέσκω, γηρα γηράσκω, διδαχ διδάχ-σκω διδάσκω, μεθυ μεθύσκω, εὖρ εὐρ-ίσκω, στερ στερ-ίσκω. Εἰς τινὰ δὲ τούτων προτάσσεται καί ι μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ συμφώνου, ὡς βρω βι-θρώσκω, γνω γιγνώσκω, δρα διδράσκω, πρα πιπρά-σκω. Εἰς δὲ τὸ θνήσκω καὶ θρώσκω τρέπονται καὶ τὰ φωνήεντα α καὶ ο (θνα, θρο ἐκ τῆς θρο).

28. Πολλὰ ῥήματα γενόμενα κατὰ παραγωγὴν αὐξάνουσιν, ὡς εἰ ἐγένοντο διὰ συνθέσεως ἐξ ἀπλῶν ῥημάτων καὶ τινος προσθε-

σεως, ὡς ἀποδημῶ (ἐκ τοῦ ἀπόδημος) παρτ. ἀπεδήμουν, ἀπολο-
γοῦμαι (ἀπόλογος) ἀπελογοῦμην· οὕτω καὶ τὰ διαιτάω διαιτῶ,
διαιτῶμαι ἐκ τοῦ δίαιτα, διακονῶ (διάκονος), ἐγγυῶ (ἐγγύη),
ἐγκομιάζω, ἐγχειρῶ (ἐγχειρος), ἐκδημῶ (ἐκδημος), ἐκκλησιάζω
(ἐκκλησία), ἐμφανίζω, ἐμπολῶ, ἐνδημῶ, ἐμπορεύομαι (ἐμπορος),
ἐναντιοῦμαι, ἐνδρεύω, ἐνθυμοῦμαι, ἐπιδημῶ, ἐπιθυμῶ, ἐπιορκῶ,
ἐπιτηδεύω (ἐπίτηδες), ἐπιστατῶ, ἐπιτροπεύω, ἐπιχειρῶ, καταρ-
γυρῶ, καταγορῶ, παρα-νομῶ, προθυμοῦμαι, προξενῶ, προσδοι-
πορῶ, προφητεύω, συνεργῶ, ὑποτοπέω, ὑποπτεύω.

29. Τινὰ φωνηεντόληκτα ῥήματα φυλάττουσι τὸ φωνῆεν
βραχὺ πρὸ τοῦ συμφώνου τῶν χρονικῶν καταλήξεων· ἐκ τῶν εἰς
αὐτὰ γελῶ γελᾶσομαι ἐγέλασα γελασθήσομαι, θλάω θλάσω
ἐθλάσα, κλάω κλάσω, σπάω σπάσω ἔσπασα ἔσπακα· ἐκ τῶν
εἰς εὐ τὰ αἰδέομαι αἰδέσομαι ἤδεσμαι, ἀκέομαι ἀκέσομαι, ἀλέω
ἀλέσω, ἀρκέω ἀρκέσω, ἐμέω ἤμεσα, ζέω ζέσω, ξέω ξέσω, τελέω
τελέσω, τρέω ἔτρεσα· ἐκ τῶν εἰς οὐ τὸ ἀρόω καὶ οἱ ἐκ τῆς ρ· ὁμο-
χρόνοι τοῦ ὁμνυμι· ἐκ τῶν εἰς υὐ τὰ ἀρύω, ἐλύω καὶ πτύω.

30. Τινὰ εἰς ἄλλους χρόνους τρέπουσι τὸ φωνῆεν τῆς ῥίζης,
εἰς ἄλλους δ' ἔχουσιν αὐτὸ βραχὺ, ὡς ἐπαινέω, αἰρέω, δέω,
ποθέω, πνέω, καλέω, θύω, λύω.

31. Ὅσα πρὸ τοῦ αὐτῶν ἔχουσι ριε τρέπουσι τὸ ἄ εἰς α μακρὸν,
ὡς ἐάω ἐάσω (ἄ)· ἰάομαι ἰάσομαι, δράω δράτω· ἠξαιρεῖται τὸ χράω
(δίδω χρησμὸν) καὶ χράομαι (μεταχειρίζομαι), τὰ ὅποια ἔχουσι
μέλ. χρήσω καὶ χρήσομαι· ὡσαύτως τὸ ἀκροάσομαι μέλλων τοῦ
ἀκροῶμαι ἔχει τὸ α μακρὸν.

32. Τὰ ὑγρόληκτα πρὸς σχηματισμὸν τοῦ μέλλοντος λαμ-
βάνουσιν εἰς τὴν ῥίζαν ε, τὸ ὅποσον μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ
συναίρειται, ὡς ἀγγέλλω, ἀγγελ- ἀγγελ-ε ἀγγελέσω ἀγγελέω
ἀγγελῶ. Οὕτω νέμω νεμῶ, κτείνω (κτεν) κτενῶ, σφάλλω σφα-
λῶ, φαίνω (φαν) φανῶ, κρίνω κρινῶ, σύρω συρῶ, ἀμύνω ἀμυνῶ.
Τοιοῦτον μέλλοντα σχηματίζουσι καὶ πλεῖστα τῶν εἰς εὐ, ὡς
ἐνεστ. τελέω, μλ. τελέσω τελέω τελῶ (στορῶ, ἀμφῶ)· πρὸς τού-
τοις δὲ καὶ τὸ καλῶ. Ὡσαύτως δὲ καὶ πολλὰ τῶν εἰς ἰζω καὶ
αζω, ὡς κομίζω κομίσω κομιῶ, καθίζω καθιῶ, ἐξετάζω ἐξε-
τάσω ἐξετῶ.

33. Τινὰ ῥήματα ἀφ' οὗ λάβωσι τὸ σῆμα λαμβάνουσιν ἀ-
κόμη ἐν ε, τὸ ὁποῖον μετὰ τοῦ συνδετικῆ συναιρεῖται, ὡς πνέω,
πνευσ-έ-ομαι πνευσοῦμαι, πλέω πλευσ-έ-ομαι πλευσοῦμαι· οὐτω
φρυξοῦμαι καὶ φρύξομαι, παιξοῦμαι καὶ εἰς μτην. παιξομαι.

34. Ὀλίγα ῥήματα σχηματίζουσι τὸν μέλλοντα ἄνευ τοῦ
σ, ὡς χέω, μελ. ἐνεργ. χέω, μέσ. μελ. χέομαι, ἐσθίω ἐδομαι,
πίνω πίομαι. ἔζομαι ἐδοῦμαι, μάχομαι μαχοῦμαι.

35. Τὰ ὑγρόληκτα σχηματίζουσι τὸν ἐνεργ. καὶ μέσον ἄορ. ἀ.
δίχως σ καὶ τρέπουσι τὸ ῥιζικὸν ε εἰς ει, τὸ α εἰς η, τὸ ι καὶ
υ βραχέα εἰς ι καὶ υ μακρά, ὡς φαίνω (φαν) ἔφην ἔφηνάμην,
ἀγγέλλω (ἄγγέλ) ἤγγειλα, νέμω ἔνειμα ἐνειμάμην, κρίνω ἔκρινα
ἐκρινάμην, ἀμύνω ἤμυν ἤμυνάμην, πλύνω ἐπλύνα ἐπλύναμην.

Οἱ ἄορ. τοῦ αἴρω καὶ ἄλλομαι τρέπουσιν ἐν τῇ ὁρ. ἐγκλίσει τὸ α εἰς η
διὰ τὴν αὔξησιν: ἤρα, μσ. ἄορ. ἀ. ἤλάμην καὶ β'. ἤλόμην, εἰς τὰς ἄλλας
ἐγκλίσεις καὶ τὴν μετοχὴν ἔχουσιν ἄ ἄραι, ἀλάμενος.

36. Τὰ εἰς αἰνώ καὶ κρίνω ἐκτείνουσι τὸ ἄ εἰς α μακρὸν καὶ
οὐχὶ εἰς η, ὡς ἰσχνάινω ἰσχνᾶνα (ἰσχνᾶναι), καρδιάνω ἐκέρδᾶνα,
κοιλιάινω ἐκοιλᾶνα, λευκαίνω ἐλευκᾶνα, περσᾶινω ἐπέρᾶνα (ἐκτὸς
τοῦ τιτραίνω ἐτέτρᾶνα τετρᾶναι)· ὡσκότως καὶ τὰ εἰς ιαίνω: πι-
αίνω ἐπίᾶνα (ἄπρρ. πιᾶναι).

Τὸ σημαίνω καὶ καθαίρω ἔχουσιν ἄορ. ἐσῆμᾶνα καὶ ἐσῆμᾶνα, ἐκάθηρα
καὶ ἐκάθηρα.

37. Τὰ ῥήματα τίθημι, ἵημι καὶ δίδωμι ἔχουσιν ἐν χρήσει
τὰ ἐνικά τοῦ ἀ. ἀορίστου εἰς κα καὶ τὰ δυϊκὰ καὶ πληθυντ.
τοῦ β'. ἀορίστου, ὅς τις εἶνε ἐν χρήσει καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐγκλί-
σεις, ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε, ἔθετον ἐθέτην, ἔθεμαι ἔθετε ἔθεσαν·
ὑποτ. θῶ, ἐλκτ. θεῖην, προστ. θές, ἀπρρ. θεῖναι, μετ. θεῖς· ἔδωκα,
ας, κε, ἔδοτον ἐδότην, ἔδομεν ἔδοτε ἔδοσαν· ὑπ. δῶ, εὔ. δοῖν.

38. Ἀόριστοι πρῶτοι ἄνευ σ εἶνε ὁ εἶπα (ἔπ, ἐν. λέγω), ἤνεγκα
(ἐνεκ, ἐν. φέρω), ἔρεα (χέω), ἔλεγα (ἰορ. ποιητ. τοῦ καίω).

39. Πολλὰ καθρόληκτα ῥήματα λαμβάνουσι σῆμα ἐν τῷ
πρκ. ὑπερσυντ., ἀ. μέλλοντι καὶ ἀορίστῳ καὶ ἐν τοῖς εἰς τος καὶ
τος ῥηματικοῖς. Τοιαῦτα εἶνε 1) ὅσα φυλάττουσι τὸ φωνῆεν
βραχὺ προ τῶν χρονικῶν καταλήξεων, ἐκτὸς τῶν ελαύω, αἰνέω,
αἰρέω, δέω, χέω, θύω, ἀρώ, λύω· 2) τὰ ῥήματα χράω (λαμ-

ἑάνω χρησμών), πλέω, χόω, πρίω, κυλίω (κυλίνδω), ὕω, βύω (βυνέω), ζύω, παίω, πταίω, παλαιώ, ψαύω, σείω, λείω, κελεύω, ἀκούω· 3) τὰ δράω, θραύω, κλείω, κρούω καὶ χρίω, ἃ περὶ ὁμοῦ ἐν τῷ πρκ. δὲν ἔχουσι πάντοτε σ. Σὺν τούτοις δὲ τὰ νέω, πνέω, κλαίω, γεύω, κολούω, ψάω, παύω, μιμνήσκω.

40. Τινὰ ῥήματα, τῶν ὁποίων οἱ ἐνεστώτες εἶνε βαρύτονοι, σχηματίζουσιν ἀρίστον δεύτερον κατὰ τὰ εἰς μι, ὡς ἀλίσκομαι ἐάλων, βαίνω ἔδην, ζῶ (βιόω) ἐβίω, γιγνώσκω ἔγνω, διδράσκω ἔδραν, δύω ἔδυν, σθέννυμι ἔσθην, σκέλλω ἔτλην, (τλάω) ἔτλην, φθάνω ἔφθην, φύω (φύομαι) ἔφυν.

41. Πολλὰ ῥήματα σχηματίζουσι τοὺς χρόνους των ἐκ διαφόρων ριζῶν συνωνύμων· αἶρε αἰρέω αἰρήσω, ἐλ εἶλον· ἐρχ ἔρχομαι, ἔλυθ (ἐλυθ) ἤλθον ἐλεύσομαι (ποιητ) ἐλήλυθα· ἐσθι ἐσθίω, ἐδ ἐδέεδομαι ἐδήδοκα ἠδέσθην, φαγ ἔφαγον· ἔπ ἔπομαι ἔψομαι καὶ σεπ ἐσεπόμην ἐσπόμην· ὄρα ὄράω ἐώρακα, ἰδ εἶδον, ὄπ ὄψομαι ὄπωπα· πασχ πάσχω, παθ ἔπαθον, πενή πέπονθα, πείσομαι (πένθ-σομαι)· πιν πίνω, πι πίομαι ἔπιον. πο πέπωκα πέπομαι ἐπόθην· τρεχ τρέχω (θρέζομαι), δρα δραμοῦμαι ἔδραμον, δραμε δεδράμηκα· φερ φέρω, ἐνεκ ἤνεγκον ἤνεγκα ἐνίνοχα ἐνενεγκμι ἠνέχθην, οι οἶσω οἶσομαι οἰσθήσομαι· λεγ λέγω, ἐπ εἶπον, ἐρ ἐρῶ, ρε εἶρηκα εἶρημαι ἐρρήθην ῥηθήσομαι κλπ.

42. Ἐνεστώτέ, τινες μεταβατικῶν ῥημάτων ἀπαντῶσιν ἀμεταβάτως, ἔταν μάλιστα δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὀρισθῇ ποῦ μεταβαίνει ἡ ἐνέργεια τοῦ ῥήματος, ὡς ἔχω, κρατῶ=ἔχω ἰσχύον, ἀνθίσταμαι, ἀδικῶ=πράττω ἀδικίαν, αἴρω, ἀλλάσσω· οὕτω καὶ ἐν τῇ ὁμιλουμένῃ: πίνω, τρώγω κτλ.

43. Πολλὰ ῥήματα ἐν τῷ ἐνεστώτῳ ἔχουσι σημασίαν παρακειμένου, ὡς οἰχομαι=ὑπῆγα, εἶμαι πηγαιμένος, ἦκω=ἔρθασα, εἶμαι φθοσκμένος, πυρθάνομαι, αἰσθάνομαι, ἀκούω=ἔχω ἐξ ἀκοῆς, ἀλίσκομαι. Ἄλλὰ καὶ πολλοὶ παρακ. ἔχουσι σημασίαν ἐνεστώτος ὡς βέθηκα, δέδια=φοβοῦμαι. Οἱ ὑπερσυντελικοὶ τούτων ἔχουσι σημασίαν παρατατικῶν.

44. ῥήματά τινα ἐνεργητικὰ ἔχουσι τὸν ἀ. καὶ β'. παρακειμένου τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς, ἀλλ' ὁ μὲν ἀ ἔχει μεταβατικὴν σημασίαν, ὁ δὲ β' ἀμετάβατον, ὥστε ὁ β'. πρκ. χρησιμεύει κατὰ

σημασίαν ὡς παρκ. τοῦ παθητικοῦ αὐτῶν, ὡς ἀπόλλυμι, παρκ. α. ἀπολώλεκα μεταβ., παρκ. β'. ἀπόλωλα ἀμετάβ. (ἐν. ἀπόλλυμαι), πείθω παρκ. α. πέπεικα (μεταβ.), παρκ. β'. πέποιθα ἀμετάβ. (παρκ. τοῦ πείθομαι), πράττω παρκ. α. πέπραχα μεταβ., παρκ. β'. πέπραγα ἀμεταβ. (=εὐρίσκομαι), ἀνοίγω, παρκ. α. ἀνέωγα μεταβ., παρκ. β'. ἀνέωγα ἀμεταβ. (παρκ. τοῦ ἀνοίγομαι).

45. Ῥημάτων τινῶν ὁ μὲν ἐνεστώσως ἔχει μεταβατικὴν σημασίαν, ὁ δὲ β'. παρακείμενος καὶ β'. ὑπερσ. ἔχουσιν ἀμετάβατον, ὥστε εἶνε παρακείμενοι τοῦ παθητικοῦ αὐτῶν κατὰ σημασίαν, ὡς ἄγνυμι, παρκ. ἔχγα (ἐν. ἄγνυμαι), ἐγείρω ἐγρήγορα (ἐν. ἐγείρομαι), πήγνυμι πέπηγα (ἐν. πήγνυμαι), ῥήγνυμι ἔρρωγα (ῥήγνυμαι), σήπω σέσηπα (ἐν. σήπομαι), τήκω τέτηκα (ἐν. τήκομαι), φαίνω πέρηνα (ἐν. φαίνομαι).

46. Τινῶν ῥημάτων ὁ β'. παρκ. ἔχει μεταβατικὴν καὶ ἀμετάβατον σημασίαν, ὡς διέφθορα = ἔχω διαφθείρει καὶ εἶμαι διεφθαρμένος.

47. Τινὲς παρακείμενοι, ἐν ᾧ κλίνονται κατὰ τὴν ἐνεργητικὴν φωνήν, ἔχουσι μέσσην διάθεσιν μὲ ἀμετάβατον σημασίαν, ὡς ἔστηκα = ἔχω σταθῆ, παρκ. τοῦ ἵσταμαι, ὑπερσ. ἐστήκειν, πέφυκα = εἶμαι ἐκ φύσεως παρκ. τοῦ φύω, δέδυκα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ. παρκ. τοῦ δύω (ἀμετ.), ἔσθηκα παρκ. τοῦ σθέννυμαι.

48. Πολλὰ ῥήματα ἔχουσι τὸν ἐνεργητικὸν ἀόριστον δεύτερον μὲ μέσσην διάθεσιν, ὡς ἀόρ. β'. ἔστην (ἀμετάβ.) (ἐν. ἵσταμαι), ἔφυν (ἀμετ. ἀόρ. τοῦ φύω), ἔδυν (ἀμετ. ἀόρ. τοῦ δύομαι ἢ δύω ἀμετ.), ἔσθην ἀ. τοῦ σθέννυμαι, ἔσκηλην ἀ. τοῦ σκέλλομαι. Τὰ τοιαῦτα ῥήματα ἔχουσιν ἐνεργητικὸν ἀ. ἀόριστον μὲ μεταβατικὴν σημασίαν, ὡς ἔστησα μεταβ. ἀόρ. τοῦ ἵστημι, ἔδυσσα μεταβ. ἀόρ. ἀ. τοῦ δύω (ἀμεταβ.), ἔσθισσα ἀόρ. ἀ. μεταβ. τοῦ σθέννυμι. Ὁ μέλ. φθίσω καὶ ἀόρ. ἐφθισα μετβ., ἐν ᾧ ὁ ἐν. φθίνω συνήθως ἀμετάβατος.

49. Τινὰ ῥήματα (25 περίπου) φωνηεντόληκτα ἔχουσι μέσον μέλλοντα μὲ σημασίαν παθητικὴν, ὡς ἀδικῶ ἀδικήσομαι, ἀμφισβητῶ, αὐξάνω, βουλεύω (ἐνίστε), ἐξαπατάω, ζημιῶ, ἡττῶμαι, καταφρονῶ, λυπῶ, μαστιγῶ, μισῶ, ξενουῖμαι, οἰκῶ, ὁμολογῶ, πληρῶ, πολεμῶ, στερεῶ, στρεβλῶ, τελῶ (ἐνίστε), τηρῶ, τιμῶ, τυραννῶ, φιλῶ, φροῶ καὶ ὠφελῶ.

50. Ἄλλα ὅμως ἔχουσι ἐν χρήσει καὶ τὸν μέσον καὶ τὸν παθ. μέλλοντα, ὡς ὠφελήσομαι καὶ ὠφελθήσομαι, βλάψομαι καὶ βλαφθήσομαι, ζημιώσομαι καὶ ζημιωθήσομαι, ἀπαλλαγῆσομαι καὶ ἀπαλλαγθήσομαι, στερήσομαι καὶ στερηθήσομαι, φοβήσομαι καὶ φοβηθήσομαι.

51. Τινὰ ἔχουσι συγχρόνως τὸν ἀ. καὶ ἑ'. παθ. ἄορ. ὡς: ἀλάσσομαι, ἠλλάχθην καὶ ἠλλάγην.

52. Πολλὰ ῥήματα ἐνεργητικὰ ἔχουσι μόνον μέσον μέλλοντα μὲ ἐνεργητικὴν σημασίαν· τούτων ὁμαλὰ μὲν εἶνε ταῦτα ἄδω, ἀκούω, ἀπαντάω, ἀπολαύω, βαδίζω (βαδιοῦμαι), βοάω, γελάω, εἰκάζω εἰκάσομαι, οἰμώζω οἰμώξομαι, ὀλολύζω, οὐρέω, πιθάω, σιγάω, σιωπάω (σκώπτω), σπουδάζω, συρίζω συρίζομαι, τωθάζω τωθάσομαι· ἀνώμαλα δὲ ταῦτα: ἀλέξω ἀλεξήσομαι καὶ ἀλέξομαι, ἀμαρτάνω ἀμαρτήσομαι, βαίνω βήσομαι, γιγνώσκω γνώσομαι, δάκνω δήξομαι, διδράσκω δράσομαι, ἐσθίω ἐδομαι, ἐρωτάω ἐρωτήσομαι, ἔψω ἐψήσομαι, θέω θεύσομαι, θιγγάνω θίξομαι, θνήσκω θανοῦμαι, θρώσκω θροῦμαι, κάμνω καμοῦμαι, κλαίω κλάσομαι καὶ σπανίως κλαυσοῦμαι, λαγχάνω λήξομαι, λαμβάνω λήψομαι, μανθάνω μαθήσομαι, νέω νεύσομαι, ὄμνυμι ὄμοῦμαι, ὀράω ὄψομαι, παίζω παιζοῦμαι, πάσχω πείσομαι, πίνω πίομαι, πίπτω πεσοῦμαι, πλέω πλεύσομαι καὶ πλευσοῦμαι, πνέω πνεύσομαι καὶ πνευσοῦμαι, ρέω ρήσομαι, τρέχω δραμοῦμαι καὶ θρέξομαι, πιπράσκω ἀποδώσομαι, φθάνω φθήσομαι, τυγχάνω τεύξομαι, φεύγω φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι, χάσκω χανοῦμαι, εἰμί ἔσομαι, οἶδα εἶσομαι κλπ.

53. Τὰ ἐπόμενα ἔχουσι ἄλλοτε ἐνεργητικὸν καὶ ἄλλοτε μέσον μέλλοντα, ἀρπάζω, βλέπω, γηράσκω, διώκω, ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, ἐπιορκῶ, θαυμάζω, κλέπτω, κωκύω (ναυστολῶ), νεύω, ποθῶ (ποθήσω καὶ ποθέσομαι), ροφῶ, σκώπτω, χωρῶ.

54. Τὸν τρίτον ἢ μετ' ὀλίγον μέλλοντα ἔχουσι μὲ ἐνεργητικὴν σημασίαν τὸ θνήσκω καὶ ἴστημι τεθνήξω καὶ τεθνήξομαι, ἐστήξω καὶ ἐστήξομαι,

55. Πολλὰ ῥήματα ἔχουσι παθητικὸν ἀ. ἀρίστον μὲ σημασίαν μέσων· εὐφραίνομαι εὐφράνθην, κομίζομαι ἐκομίσθην (ἐταξίδευσα), ὀρμῶμαι ὠρμήθην, στρέφομαι ἐστράφην, τρέπομαι

ἐτράπην, φαίνομαι ἐφάνην (παθ. ἐφάνθη), φοβοῦμαι ἐφοβήθη, ψεύδομαι ἐψεύσθη (ἡπατήθη)· οὕτω καὶ τὰ ἀποροῦμαι, διαι-
τῶμαι, δαπανῶμαι, εὐωχοῦμαι κλπ.

56. *Ἄλλα τινὰ ἔχουσι καὶ τὸν μέσον καὶ τὸν παθητικὸν ἀόριστον, ἀνάγομαι, γυμνάζομαι, ἐγείρομαι, ἐπειγομαι, μαλα-
κίζομαι, δπλίζομαι, ὀρέγομαι, ὀρμίζομαι, πειρῶμαι, πονοῦμαι.

57. Τὰ ἀποθετικά ἔχουσιν ἐν χρήσει τὸν μέσον μέλλοντα, τὰ πλεῖστα δὲ καὶ τὸν μέσον ἀόριστον: δέχομαι δέξομαι ἐδε-
ξάμην. Τὸ οὐκ ἐν χρήσει ἔρμαι ἔχει μέλλοντα: ἐρασθήσομαι.

58. Τὰ ἐπόμενα ἀποθετικά ἔχουσι καὶ τὸν παθ. καὶ τὸν μέ-
σον μέλλοντα, αἰδοῦμαι, ἄχθομαι, διαλέγομαι, ἐπιμέλομαι,
προθυμοῦμαι, διανοοῦμαι, ἐλαττοῦμαι.

59. Τὰ αὐλίζομαι, ὀρέγομαι, πραγματεύομαι, φιλοφρονοῦ-
μαι, ἔχουσιν ἄλλοτε παθ. καὶ ἄλλοτε μέσον ἀόριστον. Συνηθέ-
στερον τοῦ παθητικοῦ ἔχουσι τὸν μέσον ἀόριστον τὰ ἀπολογοῦ-
μαι, βρυχῶμαι, γίγνομαι, κοινολογοῦμαι, μέφομαι, ὀλοφύ-
ρομαι. Συνηθέστερον τοῦ μέσου ἔχουσι τὸν παθ. ἀόριστον τὰ
ἄγαμαι, αἰδοῦμαι, ἀμιλλῶμαι, ἀρνοῦμαι, προνοοῦμαι.

60. Παθητικὸν ἀόριστον ἔχουσι τὰ ἐπόμενα ἀποθετικά ἀλά-
μαι, ἀπονοοῦμαι, ἄχθομαι, βούλομαι, δέρομαι, διαλέγομαι, δια-
νοοῦμαι, δύναμαι, ἐναντιοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, ἐνοοῦμαι, ἐπι(μετα)-
μέλομαι, ἐπίσταμαι, ἔραμαι (οὐκ ἐν χρήσει ἐν τῷ ἐνεστ.), εὐλα-
βοῦμαι, ἡδομαι (ἀόρ. ἤσθη μελ. ἤσθησομαι), ἡττώμαι, κρέμα-
μαι, οἶομαι, προθυμοῦμαι, προνοοῦμαι, φαντάζομαι, φιλοτιμοῦ-
μαι. *Ἐτι δὲ καὶ τὰ ἀποροῦμαι, ἀνιῶμαι, ἀριστοκρατοῦμαι, δη-
μοκρατοῦμαι, ἐπινοοῦμαι, ἐστιῶμαι, εὐνοοῦμαι, κοιμῶμαι, λοι-
δοροῦμαι, μαίνομαι, μυσάττομαι, ὀλιγαρχοῦμαι, πειρῶμαι, πο-
ρεύομαι, σέβομαι, ὑποτοποῦμαι κλπ.

61. Τινὰ τῶν ἀποθετικῶν ἔχουσι καὶ παθητικὴν σημασίαν
οὕτως ὁ ἐνεστώς βιάζομαι=βιάζω καὶ σπανίως βιάζομαι ὑπό-
τινος (παθ.), τὸ αἰκίζομαι σπαν. παθ. (Λίσχ. Προμ. 168), οἱ πα-
θητικοὶ ἀόριστοι τῶν ἐπομένων ῥημάτων: ἀγωνίζομαι, αἰκίζο-
μαι, αἰνέττομαι, αἰτιῶμαι (ἡτιάθη), ἀπολογοῦμαι, βιάζομαι,
δέχομαι (ἐδέχθη=ἔγεινα δεκτός), δωροῦμαι, ἐργάζομαι, ἰῶμαι
(=ἰατρεύω, ἰάθη=ἰατρεύθη), κτῶμαι, λογιζομαι, λωθεῶμαι,

μιμούμαι, προφασίζομαι, χρώμαι (ἐχρήσθην), ὄνοῦμαι (ἐωνήθην)·

62. Πολλοὶ παρακείμενοι ἀποθετικῶν ρημάτων, ὧν οἱ ἐνεστώτες ἔχουσι μόνον ἐνεργητικὴν σημασίαν, ἔχουσι καὶ παθητικὴν καὶ ἐνεργητικὴν σημασίαν: ἠγώνισμαι, ἤκισμαι, ἠτίαμαι, βεβίασμαι (ἔχω βιάσθ. ἢ ἔχω βιασθῆ), δεδώρημαι, εἴργασμαι, ἐσκεμμαι, πύγραι (πρκ. τοῦ εὔχομαι), ἠγήμαι, κέκτημαι, μεμηχάνημαι, μεμύημαι, πεπραγματεύμαι, κεχάρισμαι, ἐώνημαι, καὶ τὰ σύνθετα ἀπολελόγημαι, ἀποκέκριμαι, συλλελόγημαι, ἀπονενόημαι.

63. Τὰ ἐπόμενα ἔχουσι κατὰ τοὺς διαφόρους ἀόριστους καὶ διάφορον σημασίαν: ἐψεύσθην=ἔψευσα ἐμαυτὸν, ἠπατήθην, ἐψευτάμην=εἶπον ψεῦμα, ἠπάτησα· ἐκομίσθην=ἐπορεύθην ἐταξίδευσα, ἐκομισάμην=ἐκόμισά τι ἐμαυτῶ=ἔλαβον· ἐτρέφθην=ἐτρέφθην ὑπ' ἄλλου καὶ ἔτρεψα ἐμαυτὸν, ἐτρεψάμην=ἔτρεψα ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἔτρεψά τινα εἰς φυγὴν, ἐτραπύμην=ἔτρεψα ἐμαυτὸν· ἐσώθην=ἔσωσα ἐμαυτὸν, ἐσωσάμην=ἔσωσά τι δι' ἐμαυτὸν· ἤρθην (ἀόρ. τοῦ αἴρειν)=ἤρα ἐμαυτὸν, ἠράμην=ἤρα ἐπ' ἐμαυτοῦ.

64. Τῶν ἐπομένων οἱ ἀόριστοι οὐδεμίαν διαφορὰν ἔχουσιν: ἀνάγομαι, ἐγείρομαι, μαλακίζομαι, ὀπλίζομαι, ὀρμίζομαι, πειρῶμαι, πονοῦμαι.

65. Πολλὰ ἐνεργητικὰ καὶ ἀποθετικὰ ἢ σχηματίζουσι τὸ παθητικὸν διὰ περιφράσεως, ὡς αἰδοῦμαι (ἐντρέπομαι), πκθ. τυγχάνω αἰδοῦς παρά τινος, συγγινώσκω τινί, παθητ. τυγχάνω συγγνώμης παρά τινος ἢ συγγνώμην ἔχω ὑπό τινος· ἢ ἔχουσιν ὡς παθητικὰ ἄλλα ῥήματα, ὡς αἰρῶ ἐνεργητικὸν=κυριεύω, ἀλίσκομαι παθ.=κυριεύομαι· βάλλω ἐνεργητικὸν, πίπτω παθ.=ἀποκτείνω ἐνεργητικὸν, ἀποθνήσκω παθητικὸν· διώκω ἐνεργ., φεύγω ὑπό τινος παθ.=εἶ λέγω ἐνεργ., εὐλογοῦμαι ὑπό τινος παθ.=εὐ ποιῶ ἐνεργ., εὐ πάσχω παθητικόν.

66. Τινὰ ῥήματα εἶνε ἀποθετικὰ μόνον κατὰ σημασίαν· διότι ἔχουσι μὲν τὸν ἐνεργητικὸν τύπον, ἀλλὰ μὲ ἄλλην σημασίαν· οὕτω: ἀποκρίνομαι, διαλέγομαι, ἀποστρέφομαι.

67. Τῶν ρηματικῶν εἰς τὸς ἐπιθέτων ἔχουσι ἄλλα μὲν ἐνεργητικὴν σημασίαν, ὡς: ἀπρακτος, ἀναίσθητος, ἀναίσχυντος, ἀστράτευτος, ἀπρόοπτος, ἄλλα δὲ παθητικὴν, ὡς: ποιητός, τρε-

πτός, ὀρατός, ἄλλα δὲ καὶ παθ. καὶ ἐνεργ. σχμ., ὡς : δυνα-
 τός, ἀνόητος=ὁ μὴ νοούμενος καὶ ὁ μὴ νοῶν, ὁ περ ὅμως εἰς
 τὴν ὀμιλουμένην ἔχει πάντοτε καὶ μόνον ἐνεργητικὴν=ὁ μὴ
 νοῶν. Τὸ ἄκριτος, ἐν ᾧ εἶνε παθ. παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ σχμ. ὁ
 μὴ κρινόμενος, χωρὶς νὰ κριθῆ, εἰς τὴν ὀμιλουμένην ἔχει ἐνεργη-
 τικὴν σημασίαν=ὁ μὴ ἔχων κρίσιν (ἰ. Λυσ. ἐκδόσιν μου 19,7).

68. Ὑπάρχουσι καὶ ἀνώμαλα κατὰ συζυγίαν, ὡς πάντα σχε-
 δὸν τὰ εἰς (ν)νυμι ρήματα λήγουσι καὶ εἰς (ν)νύω, ὡς δει-
 κνυμι καὶ δεικνύω, ὄλλυμι καὶ ὄλλύω, ἄγνυμι ἄγνύω, οἴγνυμι
 οἴγω, ζεύγνυμι ζευγνύω, εἶργνυμι εἶργνύω καὶ εἶργω, μίγνυμι
 μιγνύω καὶ μίσγω, ὄμνυμι ὄμνύω, πήγνυμι πηγνύω, ρήγνυμι
 ρηγνύω, ἀμφιέννυμι ἀμφιεννύω, πετάννυμι πεταννύω, σκεδάν-
 νυμι σκεδαννύω. Ἔτι δὲ ἀνώμαλος κατὰ συζυγίαν εἶνε ἐν μέ-
 ρει καὶ ὁ ἀόρ. 6'. τοῦ ἔχω, διότι σχηματίζει προστακτικὴν καὶ
 εὐκτικὴν κατὰ τὸ ἔθην, ἀόρ. τοῦ τίθημι, ὡς σχέσς σχοίην.

69. Τὰ ρήματα αἰτῶ, ἄγνυμι, διδράσκω, οἴγω καὶ ὄλλυμι
 πάντοτε παρ' ἄττικοῖς πεζογράφοις εὐρίσκονται ἐν συνθέσει οὐ-
 τως : ἀπαντῶ, κατάγνυμι, ἀποδιδράσκω, ἀνοίγω, ἀπόλλυμι.

— 27 —

οὔμαι, πρτ. ἤγνούμην, πρκ. ἤγνόημαι, ἀόρ. ἤγνοήθην· ὁ μέσος μέλ. ἀγνοήσομαι ἔχει παθητικὴν σημασίαν. Ρημ. ἀγνοητέον.

"Αγ-νυ-μι (§ 24=θραύω, τσακίζω) καὶ ἀγνώω (§ 68), συνήθως εὔρηται σύνθετον κατὰγνυμι καὶ καταγνώω, μέλ. ἄξω, ἀόρ. ἔαξα καὶ ποιητ. ἤξα, ὑπτ. ἄξω, προστ. ἄξον, ἀπρφ. ἄξιαι, μετ. ἄξας (παρὰ Λυσ. κατεᾶξαντες ἀντὶ κατὰξαντες), παρακ. εἴ' ἔαγα μὲ ἀμετάβατον σημασίαν=εἶμαι τσακισμένος (§ 45), ἀπρφ. κατεαγένει, μετ. κατεαγώς. Παθ. ἀγνυμι (θραύομαι), συνήθως μσ. ἀμτθ.=τσακίζομαι, οὐ ὡς πρκ. χρησιμεύει ὁ ἐνεργ. εἴ'. πρκ. ἔαγα, ἀόρ. εἴ'. ἐάγην (ἄ καὶ ἄ) καὶ σπ. ἄγην, ὑποστ. ἀγῶ, εὐκτ. ἀγείην, μετοχ. ἀγείς. Ρήμ. ἀκτός (κατ-ακτός).

Ἄο παρτ. δὲν εὐρ. παρ' Ἀττικοῖς. Ἄο παθ. ἀόρ. ἀ. κατεᾶχθη ἐν εὐρ. παρὰ μετγν., ὡς καὶ ὁ πρκ. κατεᾶγμαί, ἀπρφ. κατεᾶχθαι ἀντὶ τοῦ παρ' ἀττ. ἔαγα. Ἄο παθ. ἀόρ. εἴ'. εὐρ. παρ' ἀττ. καὶ μετγν. μετ' αὐξήσεως εἰς τὰς ἐγκαλίσεις καὶ εἰς τὴν μετ. κατεαγείεις, ἀπρφ. κατεαγῆσαι.

Ἄγορεύω (ἐν τῇ ἀγορᾷ, δημοσίᾳ ὁμιλῶ) συνήθως μετὰ τῶν προθητ. ἀνά, ἀντὶ, ἀπό, ἐξ, κατὰ, πρό, πρὸς, σὺν, μέλ. ἐρῶ καὶ παρὰ μετγν. ἀγορεύσω, ἀόρ. εἶπον καὶ σπαν. ἠγόρευσα, πρκ. εἴρηκα καὶ παρὰ μετγν. ἠγόρευκα. Παθ. ἀγορεύομαι, μέλ. συνήθως ρηθήσομαι, πρκ. ἠγόρευμαι καὶ συνήθως, εἴρημαι, ἀόρ. ἀ. ἐρρήθην καὶ μετγν. ἠγορεύθην. Ρημ. ρητός, ρητέος, οὐδ. ἀφρη. ρήσις (πρόρρησις, ἀπόρρησις). Ἄο μέσος. μέλλων προαγορεύσομαι μὲ παθ. σημ. εὔρηται παρὰ Ξενοφῶντι· ἴδε εἶπον καὶ ἐρ.

Ἄγριαίνω (ἀμτθ. ἀγριεύω, καὶ μετθ.=ἀγριεύω τινά), πτ. ἠγρίαινον, μέλ. ἀγριανῶ, ἀόρ. ἠγρίαινα (§ 36, τὸ ἄ), ἀπρφ. ἀγριαίνει, τὰ λοιπὰ ὁμαλά. Παθ. ἠγριαίνομαι (εἶμαι ἄγριος, σκληρός), ἀόρ. ἠγριώθην καὶ παρὰ μετγν. ἠγριάνθην.

Ἄγγω (σφίγγω, πνίγω), πρτ. ἤγγον, μέλ. ἄγξω, ἀόρ. ἤγξα. Παθ. καὶ μέσος. ἄγγομαι (σύνθ. ἀπ-ἀγγομαι), μέσος. μέλ. ἄγξομαι, μέσος. ἀόρ. ἠγξάμην.

"Αγω (φέρνω, ὀδηγῶ, κἀμνω τινά κινῶ), πρτ. ἤγον, μλ. ἄξω, ἀ. ἤγαγον (§ 5), ὑπτ. ἀγάγω, εὐκτ. ἀγάγοιμι, ἀπρφ. ἀγαγεῖν, μετ. ἀγαγών, σπαν. ἀόρ. ἤξα, πρκ. ἤχα καὶ παρὰ μετγν. ἀγίχα (§ 5), ὑπρσ. ἤχειν καὶ ἀγίχγειν παρὰ Πολυβίῳ. Μέσος. ἄγομαι (ἄγω ἐμαυτῷ, λαμβάνω, παίρνω)· μᾶλλον ἐν χρήσει εἶνε σύνθετον, ἀν-

ἄγομαι, κατ-άγομαι=ἀν-άγω, κατ-άγω ἐμαυτόν' ἐπ-άγομαι, προς-άγομαι=ἐπάγω, προςάγω ἐμαυτῶ, πρτ. ἡγόμεην, μλ. ἄξομαι, ἀόρ. ἔ'. ἡγαγόμεην, ἀπρφ. ἀγαγέσθαι, μετ. ἀγαγόμενος, πρκ. ἤγμαι, ὑπρ. ἤγμην. Παθ. ἄγομαι (φέρνομαι, κομίζομαι), πρτ. ἡγόμεην, μέλ. ἀχθήσομαι, ἀόρ. ἤχθην (ἐξησκήθην, ἐγυμνάσθην, ἐπαιδεύθην), ὑπτ. ἀχθῶ, μετ. ἀχθεῖς, πρκ. ἤγμαι, ἤξαι, ἤκται κτλ. μετ. ἡγμένος, ὑπερσ. ἤγμην, ἤξο, ἤκτο κτλ. Ρημ. ἀκτός, ἀκτέος.

Ὁ μῖσ. μλ. ἄξομαι ἔχει καὶ παθ. σημ. (Θουκ. 4, 113) καὶ ὁ παθ. ἀόρ. ἀ. ἐν τοῖς συνθέτοις ἔχει μέσσην σημ.: ἀνήχθην=ἐβγήκα εἰς τὸ πῆλαγος, κατήχθην=κατέπλευσα (Ἰ. Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 8 Ἰ. § 56 κ. 64). Ὁ ἐνεστώσ της προστ. ἄγε ἀπαντᾷ ὡς ἐπίρρημα παρακλεισματικόν, ὡς τὰ φέρε, ἄγρει, δεῦρο κτλ.

Ἀγωνίζομαι (ἀποθ. μσ. ὑφίσταμαι, εἶμαι ἐν δημοσίοις ἀγῶσιν ἢ ἐν δίκῃ), πρτ. ἡγωνιζόμεην, μλ. ἔ'. ἀγωνιόομαι καὶ παρὰ μ. τγν. ἀ. ἀγωνίσομαι, ἀόρ. ἡγωνισάμην, πρκ. ἡγωνίσομαι (§ 62) ὑπρσ. ἡγωνίσμην. Ρημ. ἀγωνιστέον.

Εὐρίσται ὁ πρκ. μετὰ παθ. σημασίας ἰδίως ἐν τῷ οὐδ. τῆς μτ. τὰ ἡγωνισμένον ἄσάτως εὐρ. παθ. ἀ. ἡγωνίσθη ἴδα Λουσ. § 61 κ. 13, 88. Ρημ. παρ' ἀτικ. μόνον τὸ οὐδ. ἀγωνιστέον καὶ τὰ σύνθετα ἀναγωνιστος, ὃ ἔχει ἐνεργ. σημασίαν=μὴ ἀγωνιζόμενος, καὶ ἀκαταγωνιστος, ὃ ἔχει παθ.=μὴ καταβαλλόμενος ἐν ἀγῶνι. Ὁ μῖσ. μλ. ἀγωνιεῖται ἔχει καὶ παθ. σημ. (Λημ. 21, 7). Τὸ συναγωνίζομαι σημ. ἀγωνίζομαι μετὰ τινος κατ' ἄλλου' διαγωνίζομαι, ἀγωνίζομαι πρὸς τινα.

Ἄδω (ἐκ τοῦ ἀεῖδω=τραγουδῶ), πρτ. ἤδον, μλ. ἄδομαι (§ 52) ὁ συνήθης παρὰ μ. τγν. μλ. ἄσω εὐρίσκει. ἄπαξ μόνον παρὰ Πλάτωνι, ἀόρ. ἤσα, ὑπτ. ἄσω, προστ. ἄσον, ἀπρφ. ἄσαι, μετ. ἄσας. Τοῦ παθ. ἄδομαι ἀπαντᾷ τὸ γ'. ἐνικ. πρσ. ἀδεγαι, ἀπρφ. ἀδεσθαι, παρτ. ἄδετο, μτ. ἀδόμενος, πρκ. ἤσται, μετ. ἡσμένος, ἀόρ. ἤσθην, ἄσθηναι, ἄσθεῖς. Ρημ. ἄστέος.

Αἰδέομαι αἰδοῦμαι (ἀποθ. ἐντρέπομαι, συστέλλομαι § 58), πρτ. ἡδούμην, μλ. αἰδέσομαι (§ 26) καὶ μ. τγν. αἰδεσθήσομαι (§ 58), ἀόρ. ἡδέσθην καὶ ἡδεσάμην (§ 59), πρκ. ἤδεσμαι. Ρημ. αἰδεστός παρὰ Πλουτ.=σεβιστός. Ὁ παθ. μέλ. αἰδεσθήσομαι εὐρ. ἀπλοῦς εἰς μ. τγν., σύνθετος δὲ καὶ εἰς ἀττ. ποιητάς' ὁ μσ. ἀόρ. ἡδετά-

μην εὖρ. μόνον εἰς ἀττ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἠδέσθην· εἰς δὲ τοὺς πεζ. μὲ τὴν σημ. : συνεχώρησα ἀμάρτημά τι. Τὸ παθ. τούτου περιφράζεται διὰ τοῦ τυγχάνω αἰδοῦς ὑπότιτος (§ 65) ἢ γίνε-
ται τιτι αἰδώς. Ἡ μετ. τοῦ πρκ. ἠδεσμένος ἔχει παθ. σημα-
σίαν=ἐξήλωσμένος.

Αἰκίζομαι (ἀπ). μ.σ.=κακομεταχειρίζομαι, βασανίζω), πρτ.
ἠκίζομην, μλ. αἰκίσομαι, ἀττ. αἰκισομαι, ἀόρ. ἠκισάμην, ὑπ.
αἰκίσωμαι, μ.τ. αἰκισάμενος, πρκ. ἠκισμαι (παθ. σημ. § 62)· παθ.
ἀόρ. ἀ. ἠκίσθην=ἐβασανίσθην (§ 64).

Αἰνέω, ὦ (ἐπαινῶ § 30 κ. 69), πτ. ἤνουν, μλ. αἰνέσω, μ.σ. μλ.
αἰνέσομαι (§ 53), ἀόρ. ἤνεσα, πρκ. ἤνεκα. Παθ. αἰνέομαι αἰνοῦ-
μαι, πρτ. ἤνεόμην ἤνούμην, μλ. αἰνεθήσομαι, ἀόρ. ἤνεθην, πρκ.
ἤνημαι. Ρ. αἰνετός, αἰνετέος. Παρ' ἀττ. σχεδὸν πάντοτε εὑρηται
σύνθετον τοῦ συνθέτου ἐπαιρεῖν μλ.συνηθέστατος παρὰ μὲν πε-
ζογράφοις εἶνε ὁ ἐπαιρέσομαι· παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς ὁ ἐπαι-
ρέσω. Τοῦ παραιρεῖν ὁμοῦ μλ. παραιρέσω συνθέστερος τοῦ
παραιρέσομαι.

Αἰνίσσομαι, ἀττ. αἰνίστομαι (§ 16 ἀπθ. μ.σ.=ἐμιλῶ αἰνιγμα-
τωδῶς, ἀσαφῶς), πρτ. ἠνισσόμην, ἀττ. ἠνιστόμην, μ. αἰνίζομαι,
ἀόρ. ἠνιξάμην, πρκ. ἠνιγμαί, μ.τ. ἠνιγμένος=αἰνιγματωδῶς εἰ-
ρηκῶς. Ρ. αἰνικτός (αἰνιγματώδης). Παθ. ἀόρ. ἠνίχθην (§ 64).

Αἰρέω αἰρῶ (παίρνω, κυριεύω § 30 κ. 41), πτ. ἤρουν ἤρουν, μλ.
αἰρήσω (ὁ ἑ'. μλ. ἐλῶ δὲν εἶνε ἀττικὸς), ἀόρ. ἑ'. εἶλον, ὑπτ.
ἔλω, εὐκτ. ἔλοιμι, προστ. ἔλε, ἀπρφ. ἐλεῖν, μετ. ἐλών, πρκ. ἤ-
ρηκα, ὕ. ἤρήκειν. Μέσ. αἰρούμαι (λαμβάνω ἑμαυτῶ, ἐκλέγω).
πρτ. ἤρούμην, μλ. αἰρήσομαι, ἀόρ. ἑ' εἶλόμην, ὑπτ. ἔλωμαι,
εὐκτ. ἐλόιμην, προστ. ἐλοῦ, ἀπρφ. ἐλέσθαι, μ.τ. ἐλόμενος· πρκ.
ἤρημαι, ὑπρ. ἤρήμην. Παθ. αἰρέομαι αἰρούμαι (ἐκλέγομαι), πτ.
ἤρούμην, μλ. αἰρεθήσομαι (§ 30), ἀόρ. ἤρεθην, πρκ. ἤρημαι, ὑπρ.
ἤρήμην. Ρ. αἰρετός, αἰρετέος (αἰρέσιμος μὲ παθ. σημ.).

Παθ. τοῦ αἰρεῖν=κυριεύειν χρησιμεύει τὸ ἀλίσκεσθαι (§ 65)=κυ-
ριεύεσθαι, σπν. τὸ αἰρεῖσθαι, αἰρεθῆσεσθαι, ἀόρ. αἰρεθῆ-
ναι καὶ πρκ. ἤρησθαι=κυριεύεσθαι, κυριευθῆναι, εἶναι κεκυριευμέ-
νον, ὧν τὰ ἐνεργητικὰ εἶνε αἰρεῖν, ἐλεῖν, αἰρεθῆσειν, ἤρηκεῖναι·
ἀπρφ. αἰρεσις ἐνεργ. καὶ παθ., ὡς τὸ λῆψις. Συνώνυμον τοῦ αἰρεῖν

καὶ ἔλεῖν εἶνε τὸ λαμβάνειν, λαβεῖν, λήψεσθαί, εἰληφέναι,
 ἔ. Λυσ. ἔκδοσίν μου 13,6,23,77. Παρὰ τοῖς μ.τ.γ. εἶνε ἐν χρήσει ὁ ἐνεργ.
 μ.λ. β'. ἐλῶ ἀντὶ αἰρήσω, ἀόρ. ἀ. ἤρησα ἀντὶ εἶλον, καὶ ὁ μ.σ. ἀόρ. ἀ. εἰλά-
 μην καὶ ἤρησάμην ἀντὶ τοῦ εἰλόμην. Παρὰ Πλάτ. (Πρωτ. σ. 338. β.) εὐ-
 ρίσκεται καὶ μ.λ. γ'. ἤρῃσομαι, ὅστις ἕως διορθωτός εἰς: αἰρήσομαι.

Ἄρω (§ 15=σηκῶνω), πρτ. ἤρων, μ.λ. ε'. ἀρῶ (§ 32), ἀόρ.
 ἤρα (§ 35 σημ.), ὑποτ. ἄρω, εὐκτ. ἄραιμι, προστ. ἄρον ἀράτω.
 ἀπρφ. ἄραι, μ.τ. ἄρας, πρκ. ἤρακα, ἤρκειν. Μτ. αἶρομαι (=αἶρω,
 ἐπ' ἑμαυτοῦ ἢ ἑμαυτοῦ, λαμβάνω), πρτ. ἤρόμην, μ.λ. ἀροῦμαι, ἀ-
 ἤράμην (ἤρα ἐπ' ἑμαυτοῦ, ἐφορτώθην, § 63), ὑπ. ἄρωμαι, εὐκτ.
 ἀραίμην, ἀπρφ. ἄρασθαι, μ.τ. ἀράμενος. Παθ. αἶρεμαι, παρτ.
 ἤρόμην, μ.λ. ἀρθήσομαι, ἀόρ. ἤρθην (μὲ μ.σ. σημασίαν ἤρα ἑμαυ-
 τὸν, ἐσθήκωσα ἑμαυτὸν, § 63), πρκ. ἤρμαι, παθ. καὶ μ.σ.=τὸ ἔχω
 παρμένον ἐπάνω μου, ἔχω ὑψώσει ἑμαυτὸν, ἔχω γείνει ὑπερή-
 φνος, ὑπρσ. ἤρμην. Ρ. ἄρτέος.

Τὰ σύνθετα τοῦ αἶρειν συνήθως ἀμ.τ.β. (§ 42): ἀνταῖρειν, ἀπαῖρειν σπαν.
 εὐρ. ὁ μ.σ. ἀόρ. β'. ἠρόμην. Ὁ παθ. ἀόρ. ἔχει καὶ πθ. σημ. ὡς: ἤρθῃ
 τὰ σημεία. Ἐκ τοῦ συνθ. ἐπαίρω ἔγινε τὸ παίρνω.

Αἰσθ-άνομαι (§ 20,43, ἀπθ. μ.σ.=διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντι-
 λαμβάνομαι, καταλαμβάνω), παρτ. ἤσθανόμην, μελ. αἰσθήσο-
 μαι (§ 26), ἀόρ. ε'. ἤσθόμην, ὑποτ. αἰσθώμαι, εὐκτ. αἰσθοίμην,
 ἀπρφ. αἰσθέσθαι, μ.τ. αἰσθόμενος, π. ἤσθημαι (ἀπρφ. ἤσθησθαι).
 Ρημ. αἰσθητός π.θ., ἐν ᾧ ἀναίσθητος ἔχει ἐνεργ. σημασ. ἔ. § 67.

Αἰσχύνω (ἐντροπιάζω, ἀτιμάζω τινά, τὸ ὑ, ὅθεν μ.τ. οὐ. τὸ
 αἰσχύνον), π.τ. ἤσχυνον, μέλ. αἰσχυνῶ, ἀόρ. ἤσχυνα (ὑποτ. αἰ-
 σχύνω, εὐκ. αἰσχύναιμι, ἀπρφ. αἰσχύναι), πρκ. ἤσχυνκα παρὰ
 μ.τ.γ. ὁ πρκ. ἤσχυνκα ἀμφίβολος, ὑ. ἤσχύγκειν. Μεσ. αἰσχύνομαι
 (ἐντροπέομαι), π.τ. ἤσχυνόμην, μ.λ. αἰσχυνοῦμαι καὶ σπ. αἰσχυν-
 θήσομαι, ἀόρ. ἤσχύνθην (οὐδέ ποτε ἤσχυνάμην) ὑπ.τ. αἰσχυνθῶ,
 § 55), π.τ. ἤσχυ(μ)μαι. Ρ. αἰσχυντός (ἀναίσχυντος), αἰσχυντέος.

Αἰτιόμαι αἰτιῶμαι (ἀπθ. μ.σ. μὲ ἐνεργ. σημασίαν), π.τ. ἤ-
 τιώμην, μ.λ. αἰτιάσομαι, ἀόρ. ἤτιασάμην (μ.τ.β. τινά), π. ἤτια-
 μαι (ἐνεργ. καὶ παθ. § 62), ἀόρ. ἤτιάθην (μὲ παθ. σημ. § 61).
 Παθ. μ.λ. αἰτιαθήσομαι εἰς μ.τ.γ. Ρ. αἰτιατός, αἰτιατέος.

Τὸ παθ. τούτου ἐκφέρεται διὰ τοῦ αἰτίαν ἔχειν ἢ λαμβάνειν,
 δι' αἰτίαν ἔχειν, αἰτίαν ἔχειν ἢ ἐν αἰτίαν εἶναι, ἔ. § 65.

Ἄνω (ἀνού)· ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀττικοῖς εἶνε μόνον τὸ σύνθετον μετὰ τῆς ἐπί ἐν τῷ ἐν. καὶ πτ. : ἐπάνω, πτ. ἐπάϊον ἀνευ ἀυξήσεως· ὁ μλ. ἐπάσω καὶ ἀόρ. ἐπήσα δὲν εἶνε ἀττικοί· P. παρ' Ἡρ. ἐπαίστος=γνωστός.

Αἰώρω αἰωρῶ (σπ. εἰς τοὺς δοκ. καὶ σύνηθες εἰς μτγν.=ὑψώνω, κρεμῶ), πτ. ἠώρουν, μλ. αἰωρήσω. Μεσ. αἰωρέομαι αἰωρούμα^τ (κρέμυγμα), πτ. ἠωρούμην, μλ. αἰωρήσομαι καὶ αἰωρηθήσομα^τ (μτγν.), ἀόρ. ἠωρήθην. Ρημ. αἰωρητός.

⁴ Ἀκέομαι ἀκοῦμαι (ἀπθ. μσ. οὐχὶ ἀττικὸν καὶ μετγν.=θεραραπέω, ἱατρῶω), προστ. ἀκοῦ, μτ. ἀκούμενος, πτ. ἠκούμην, μλ. ἀέσομαι (μτγν § 29), ἀόρ. ἠκεσάμην (μτγν.)· παθ. ἀόρ. ἠέσθην (μὲ πθ. σημ. § 64). P. ἀκεστός.

Ἄκούω (§ 43), πτ. ἠκουν, μελ. ἀκούσομαι (§ 52) καὶ μτγν. ἀκούσω, ἀόρ. ἠκουσα, πρκ. ἀκήκοα καὶ παρὰ μτγν. ἠκουκα. (§ 5), ὑπερσ. ἠκηκόειν καὶ σπαν. ἀκηκόειν. Παθ. ἀκούομαι, πρτ. ἠκούμην, μλ. ἀκουσθήσομαι (§ 39, 2), ἀόρ. ἠκούσθην, παρκ. ἠκουσμαι, ὑπρσ. ἠκούσμην (μτγν.). Ρημ. ἀκουστός, ἀκουστός

⁵ Τὸ ἀκούω εἶνε καὶ παθ. τοῦ λέγω ἢ ὄνομάζω καὶ σημαίνει ὀνομάζομαι, καλοῦμαι· τὸ εὖ ἀκούω σημ. ἐπαινοῦμαι· τὸ ἀκῶς ἀκούω=κατηγοροῦμαι, ἴδε Λυσ. ἔκδοσίν μου 13, 85 καὶ 16, 2 Τὸ ἀκούω διαφέρει τοῦ ἀκροῶμαι, καθ' ὅτι τὸ μὲν ἀκούω σημ. ἀπλῶς θέγομαι εἰς τὰ ὄτά μου, τὸ δὲ ἀκροῶμαι προσπαθῶ νὰ λάβω τι εἰς τὰ ὄτα μου, ἀκούω προσεκτικῶς, ἐντεῦθεν δὲ καὶ πείθομαι εἰς τινα· ἴ. Λυσίου ἔκδοσίν μου 13, 79).

Ἀκροάομαι ἀκροῶμαι, ἀκροάει ἀκροᾶ κτλ. (ἀπθ. μσ.=ἀνού μὲ προσοχήν), πρτ. ἠκροώμην, ἠκροῶ κτλ., μλ. ἀκροάσομαι (§ 31), ἀόρ. ἠκροασάμην, πρκ. ἠκρόαμαι. Ρημ. ἀκροατός.

Ἀλαλάζω (φωνάζω ἀλαλά, ποιητ. καὶ μτγν.), παρτ. ἠλάλαζον, μλ. ἀλαλάζω (μτγν.) καὶ ἀλαλάξομαι (ποιητ.), ἀόρ. ἠλάλαξα. (ἔστις εὐρ. καὶ παρ' ἀττ. πεζ.). Μεσ. ἀλαλάζομαι, πτ. ἠλαλαζόμην.

Ἀλάομαι ἀλώμαι (ἀπθ. παθτ.=πλανῶμαι, σπάνιον), παρτ. ἠλώμην, ἀόρ. ἠλήθην (§ 60)· ὁ πρκ. ἀλάλημαι ἔχει σημ. ἐνεστ. καὶ ὁ ὑπρσ. ἀλαλήμην σημασίαν παρκτ. παρὰ ποιηταῖς καὶ μτγν.

Ἀλαπάζω (καταστρέφω, ποιητ. καὶ μτγν.), μλ. ἀλαπάξω.

Ἀλείρω, πρτ. ἠλειρον, μλ. ἀλείψω, ἀόρ. ἠλειψα, πρκ. ἀλή-

λιφα (§ 5), ὑπρσ. ἀληλίφειν. Μεσ. ἀλείφομαι (ἀλείφω ἑμαυτὸν),
πρτ. ἠλειφόμην, μλ. ἀλείφομαι, ἀόρ. ἠλειψάμην. Παθ. ἀλείφο-
μαι, πρτ. ἠλειφόμην, μλ. ἀλειφθήσομαι, ἀόρ. ἠλείφθην, παρκ.
ἀλήλιμμαι καὶ παρὰ μτγν. ἠλειμμαι, ὑπρσ. ἀκλήλιμην. Ρημ.
ἀλειπτός, ἐν συνθ. κατάλειπτος, ἀλειπτέος (ἐξαλειπτέος).

Ὁ παθ. ἀόρ. ἒ. ἠλίφην ἄπαξ εὕρισκόμενος ἐν Πλατ. Φαίδρω 258
διωρθώθη ἠλείφθην· εὐρ. ὅμως εἰς μτγν.

Ἀλέξω (ἀποτρέπω, ἀπωθῶ), σπαν. εἰς τὰ ἐνργ. πκρά πεζοῖς
(§ 26), μλ. ἀλεξήσω, ἀόρ. ἠλέξησα ("Ομ.) καὶ ἠλεξα. Μεσ. ἀλέ-
ξομαι (ἀπομακρύνω ἀπ' ἑμαυτοῦ), μλ. ἀλεξήσομαι (§ 26) καὶ
ἀλέξομαι (ἠμφισ.), ἀόρ. ἠλεξάμην κ. ἠλεξησάμην (ἀπρ. ἀλεξή-
σασθαι).

Ἀλέω ἀλῶ (ἀλέθω), πρτ. ἤλων, μλ. ἀλέτω, ἄττ. ἒ. μλ. ἀλῶ,
ἀόρ. ἤλεσα (μτγν.), πρκ. ἀλήλεκα (§ 5). Παθ. Ἀλέομαι ἀλού-
μαι, πρκ. ἀλήλεμαι καὶ ἀλήλεσμαι (παρὰ μτγν. ἤλεσμαι), ἀόρ.
ἠλέσθην καὶ ἠλήσθην παρὰ μτγν., μετ. ἀλεσθείς. Ρ. ἀλετός,
ἀλετέος καὶ ἀλεστέος. Οἱ μτγν. μεταχειρίζονται τὸν ἐνεστ.
ἀλήθω, πρτ. ἤλθον.

Ἀλίζω (συναθροίζω), ἠλίζον, ἠλιστα· παθ. ἀλίζομαι, πρκ.
ἠλισμαι, μλ. ἀλισθήσομαι, ἀόρ. ἠλίσθην.

Ἀλίσκομαι, παθ. τοῦ αἰρέω=πιάνομαι, κυριεύομαι· ὁ ἐν. ἔχει
καὶ παρκ. σημασίαν=ἐάλωκα (§ 43), πρτ. ἠλίσκόμεν, μλ. ἀλώ-
σομαι, ἀόρ. ἒ. ἤλων καὶ συνήθως ἐάλων=ἐπιάσθην, ἐκυριεύθην
(ὑπ. ἀλῶ, ἀλῶς, ἀλῶ κτλ., εὐκτ. ἀλοῖην, ἀλῶν παρ' Ὀμ., τὸ
γ'. πλ. παρ' ἄττικ. ἀλοῖεν, ἀπρρ. ἀλῶναι, μτ. ἀλούς-όντος), πρκ.
ἤλωκα καὶ ἐάλωκα (FεFάλωκα)=ἔχω κυριευθῆ, ὑπρσ. ἠλώκειν
καὶ ἐάλωκειν. Ρημ. ἀλωτός (άλω), ἐν συνθ. ἀνάλωτος, αἰχμᾶ-
λωτος, εὐάλωτος. Τὸ οὖσ. ἄλωσις ἔχει παθ. σημασίαν.

Πάντες οἱ χρόνοι ἔχουσι παθ. σημασίαν. Ἀλλὰ καὶ τὸ λαμβάνο-
μαι=πιάνομαι, κυριεύομαι, μλ. ληφθήσομαι, ἀόρ. ἐλήφθην π. εἴλημμαι εἶνε
ἐν χρήσει ὡς συνώνυμον τοῦ ἀλίσκομαι, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ αἰρεῖσθαι ἴδι
αἰρῶ καὶ Λυσ. 43 23. Τὸ ρ. ἀλωτὸς συνηθέστερον τοῦ αἰρετός.

Ἀλλάσσω καὶ ἀλλάττω (ἀλλάζω), πρτ. ἠλλασσον καὶ ἠλ-
λαττον, μλ. ἀλλάξω, ἀόρ. ἠλλαξα, πρκ. ἠλλαχα, ὑπρσ. ἠλλά-
χειν. Μεσ. ἀλλάττομαι (ἠλλάσσω τι ἐκ τῶν ἑμαυτοῦ), μλ. ἠλ-

λάζομαι (ἀμ.τβ.), ἀόρ. ἠλλαξάμην (μ.τβ., ὡς ἀντηλλαξάμην = ἀντίλλαξα ἐμυαυτῷ). Παθ. ἠλλάτσομαι (ἠλλάττομαι), ἀ. μ.λ. ἠλλαχθήσομαι, μ.λ. ἑ'. ἠλλαχθήσομαι (ἀμ.τβ. § 30), ἀόρ. ἀ. ἠλλάχθην καὶ συνθέστατα εἰς ἀττ. πεζ. ἀμ.τβ. ἀ. ἑ'. ἠλλάχην (§ 31), πρκ. ἠλλαχμαι, ὑπρσ. ἠλλάχμην. Ρημ. ἠλλακτός, ἠλλακτέος (σύνθετα ἀδιάλλακτος, ἀπαλλακτέον).

Συνήθως τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων, ἀπθ, διὰ, κατὰ, σὺν, ἀντί, ἐν, ἐπὶ, ἀπαλλάσσω (μ.τβ.), ἀπαλλάτσομαι (ἀπομακρύνομαι, ἐλευθεροῦμαι, διαλλάτσομαι = συμφιλιώνομαι. Τὸ ἐνεργ. ἔχει καὶ ἀμετάθετον σημασίαν (§ 42).

Ἀλλομαι (ἀπθ. μ.σ. ἐκ τ. ἀλ-ί-ομαι ἰ. § 18 = πηθῶ), πτ. ἠλόμην, μ.λ. ἑ'. ἠλοῦμαι, ἀ. ἀ. ἠλόμην (§ 35 σημ.) ἠλω, ἠλατο κτλ. ὑπ. ἠλωμαι, ἀπρρ. ἠλασθαι, μ.τ. ἠλάμενος, ἀόρ. ἑ'. σπαν. ἠλόμην, εὐκτ. ἠλοίμην, ἀπρρ. ἠλέσθαι, μ.τ. ἠλόμενος.

Ἀλοάω-ω (ἀλωνίζω), μ.λ. ἀλοάσω εἰς τοὺς παλαιστάτους ἀττ. καὶ ἀλοήσω μ.τ.γν., ἀό. ἠλόησα καὶ ἠλόησα. Παθ. πρκ. ἠλόημαι, ἀόρ. ἠλόηθην, μ.λ. ἀλοηθήσομαι.

Ἀμαρτάνω (§ 20 = ἰποτυγᾶνώ, σφάλλω, ἀντίθ. τοῦ ἐπιτυγᾶνώ), πρτ. ἠμάρτανον, μ.λ. ἀμαρτήσομαι (§ 26, 32), ἀ. ἑ'. ἠμαρτον, ὑποτ. ἀμάρτω, εὐκτ. ἀμάρτοιμι, ἀπρρ. ἀμαρτεῖν, μ.τ. ἀμαρτών, πρκ. ἠμάρτηκα, ὑπρσ. ἠμαρτήκειν. Τὸ παθ. εἶνε ἐν χρήσει εἰς τὸ γ'. ἐν. πρὸς ὄπ. μόνον ἐν. ἀμαρτάνεται (γίνεται σφάλμα), πρτ. ἠμαρτάνετο (ἀπρρ. ἀμαρτάνεσθαι, μ.τ. ἀμαρτανόμενον), ἀόρ. ἠμαρτήθη (μ.τ. τὸ ἀμαρτηθῆν), πρκ. ἠμαρτῆται, ὑπρσ. ἠμαρτήτο (ἀπρρ. ἠμαρτήσθαι) οὐδ. μ.τ. τὸ ἠμαρτημένον, τὰ ἠμαρτημένα. Ρ. ἀμαρτήτος (ἀναμαρτήτος), ἀμαρτητέον (ἐπεξ. ἀμαρτητέον).

Ἡ μ.λ. ἀμαρτήσω καὶ ὁ ἀόρ. ἠμαρτήσα εἶνε παρὰ μ.τ.γν.

Ἀμβλ-ίσκ-ω (§ 27), ἀμβλώω (ἀποβάλλω, κάμνω ν' ἀποβλήθῃ, ῥίχνω), μ.λ. ἀμβλώσω, ἀόρ. ἠμβλωσα, πρκ. ἠμβλωκα. Συνήθως τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ τὴν προθ. ἐκ: ἐξ. ἀμβλώω τούτου ὑπάρχει παθ. πρκ. ἐξήμβλωμαι, μ.τ. ἐξ. ἀμβλωμένος, ἀόρ. ἠμβλώθην. Ἀναφέρεται δὲ καὶ ἐνεργ. ἀόρ. ἑ'. ἠμβλών.

Ἀμείβο (σπ. εἰς τοὺς ἀττ. πεζ. = ἠλλάσσω. ἀνταλλάσσω), μ.λ. ἀμείψω, ἀόρ. ἠμείψα. Μεσ. ἀμείβομαι (ἠμείβο ἐμυαυτῷ ἢ ἐμυαυτόν = ἠποκρίνομαι), μ.λ. ἀμείψομαι, ἀόρ. ἠμείψαμην. Ἡ ἐνεργ. καὶ πθ. πρκ. δὲν εἶνε ἐν χρήσει. Ἡ πθ. ἀόρ. ἀ. ἠμείψθην ἀπαντᾷ

καὶ ὡς παθ. καὶ ὡς μέσος (§ 55). Ρημ. ἀμειπτὸς (διάμειπτος), ἀμειπτέος.

Ἀμιλλώμαι-ῶμαι (ἀποθ.—ἀγωνίζομαι, συνερίζομαι), πρτ. ἤμιλλῶμην, μλ. ἀμιλλήσομαι, ἀόρ. ἤμιλλήθην (ὁ μσ. ἀόρ. ἀ. ἤμιλησάμην εἶνε σπάνιος), πρκ. ἤμιλλημαι. Ρημ. ἀμιλλητέον.

Ἀμπέχω, ἀμπίσχω (περιβάλλω), σύνθετον ἐκ τῆς πρθ. ἀμφὶ καὶ ἔχω· τὸ ἐνργ. σπάνιον καὶ παρὰ ποιητ., πρτ. ἀμπεῖχον καὶ ἤμπισχον, μλ. ἀμπεξῶ, ἀόρ. ἤμπισχον, ἀπρρ. ἀμπισχεῖν. Μεσ. ἀμπέχομαι (περιβάλλω ἑμαυτὸν, ἐνδύομαι), πρτ. ἤμπειχόμην (αὐξάνει ἐντὸς καὶ ἐκτὸς), μλ. ἀμπεξομαι, ἀόρ. ἤμπισχόμην καὶ ἤμπεισχόμην. Εὐρ. καὶ ἐν. ἀμπισχνοῦμαι=ἀμπέχομαι· ὡσαύτως εὐρ. εἰς ποιητ. καὶ μτγν. ἀμπίσχομαι, πρτ. ἤμπισχόμην.

Ἀμύνω (ἀπομακρύνω τι ἀπὸ τινος, ὑπερασπίζω, βοηθῶ), πρτ. ἤμυνον, μλ. ἀμυνῶ, ἀόρ. ἤμυια, ὑπ. ἀμύνω, εὐκτ. ἀμύνκιμι, προστ. ἄμυον, ἀπρρ. ἀμῦναι, μτ. ἀμύνας. Μεσ. ἀμύνομαι (ἀπομακρύνω ἀπ' ἑμαυτοῦ, ὑπερασπίζομαι), πρτ. ἤμυνόμην, μλ. ἀμυνοῦμαι, ἀόρ. ἤμυιάμην (§ 35). Ρημ. ἀμυντέον.

Ἀμφιβάλλω ἴδε βάλλω.

Ἀμφι-γνοσέω (ἀμφιβάλλω, διστάζω), πρτ. ἤμφεγνόουν, ἀόρ. ἤμφεγνόησα (αὐξάνει ἐντὸς καὶ ἐκτὸς). Παθ. ἀόρ. εἰς τὴν μετγ. ἀμφιγνοθεῖς.

Ἀμφι-έν-νυ-μι (§ 23 σύνθ. ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ ἐννυμι=ἐνδύω), πρτ. ἤμφιέννυον, μλ. ἀμφιῶ, ἀόρ. ἤμφισα. Μεσ. ἀμφιέννυμαι (ἀμφιέννυμι ἑμαυτὸν=ἐνδύομαι), μλ. ἀμφιέσομαι, ἀόρ. ἤμφισάμην, πρκ. ἤμφισμαι, ὑπροσ. ἤμφιέστην. Παρὰ μτγν. εὐρήται καὶ ἐν. ἀμφιεννώ (§ 68).

Ἀμφισθητέω (δικαρωνῶ), πρτ. ἤμφισθήτουν καὶ ἤμφεσθήτουν, μλ. ἀμφισθητήσω, ἀόρ. ἤμφισθήτησα καὶ ἤμφεσθήτησα. Παθ. ἐν. ἀμφισθητοῦμαι, εἰς τὸ γ'. ἐν. ἀμφισθητεῖται=γίνεται ἢ ἔστιν ἀμφισθητήσις, μτ. τὰ ἀμφισθητούμενα=τὰ φιλονικούμενα· ἀόρ. ἀ. ἤμφισθητήθην, μσ. μλ. ἀμφισθητήσεται μὲ παθ. σημασίαν. Ρημ. ἀμφισθητήτος=ἤμφιστος.

Ἀναγκάζω, ἠνάγκαζον, ἀναγκάζω, ἠνάγκασα, πρκ. ἠνάγκακα. Παθ. ἀναγκάζομαι, ἀόρ. ἠναγκάθην, πρκ. ἠνάγκασμαι.

Ἀναγορεύω, μλ. ἀνερωῶ, ἀόρ. ἀνεῖπον· ἀνάρρημα, ἀνάρρησις.

Ἀναίνομαι (ἀπθ. μσ.=ἀρνούμαι), πτ. ἤναινομένην, ἀόρ. ἤναινα-
μένη καὶ ἀνήνάμην, ὑπ. ἀνήνωμαι, ἀπρρ. ἀνήνασθαι, μτ. ἀνη-
νάμενος. Τὸ ῥήμα τοῦτο παρὰ τοῖς ἀττ. δὲν εἶνε ἐν πολλῇ χρή-
σει ὁ μσ. ἀόρ. ἀ. εὗρηται παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

Ἀναιρῶ ἴδε αἴρῶ.

Ἀναλ-ίσκω (§ 27=δαπκνῶ, ἐξοδεύω) καὶ ἀναλόω ἀναλῶ
εἰς τοὺς μτγν., πρτ. ἀνήλισκον ἢ ἀνάλογον, μλ. ἀνκλώσω, ἀόρ.
ἀνήλωσα ἢ ἀνάλωσα (ἐν συνθέσει κατ-ἠνάλωσα), πρκ. ἀνήλωκα
ἢ ἀνάλωκα, ὑπρτ. ἀνήλώκειν. Παθ. ἀναλίσκομαι, πρτ. ἀνελι-
σκόμην (ἀνηλούμην ἢ ἀναλούμην), μλ. ἀνκλώθησομαι, ἀόρ.
ἀνηλώθην ἢ ἀναλώθην (ἐν συνθ. κατ-ἠναλώθην), πρκ. ἀνάλωμαι
ἢ ἀνήλωμαι (ἐν συνθ. κατ-ἠνάλωμαι), μσ. μλ. ἀναλώσομαι. Ρημ.
ἀνάλωτος, ἀναλωτέος.

Τὸ μακρὸν ᾧ τῆς ρίζης ἢ μένει ἀναύξητον ἢ τρέπεται εἰς η.

Ἀνατέλλω, ἴδε τέλλω.

Ἀνδραποδίζω, μλ. ἀνδραποδίσσω (§ 32), ἀ. ἠνδραπόδισα. παθ.
πρκ. ἠνδραπόδισμαι, μλ. ἀνδραποδισθήσομαι, ἀ. ἠνδραποδίσθην.
Μσ. ἀνδραποδίζομαι, ἀ. ἠνδραποδιτάμην, μλ. ἀνδραποδιούμαι.
ἠνδραποδίζω, πρτ. ἀνεῖχον, ἀόρ. ἀνέσχον, προστ. ἀνάσσει,
μλ. ἀνασχήσω καὶ ἀνέξω οὐχὶ ἀττικὸς, πρκ. ἀνέσχηκα (μτγν).
Μσ. ἀνέχομαι=ὑπομένω, πτ. ἠνειχόμεν καὶ εἰς μτγν. ἀνειχό-
μην, μλ. ἀνέξομαι, ἀόρ. ἠνεσχόμεν ἴδε καὶ ἔχω. Ρημ. ἀνασχε-
τός, ἀνεκτός ἀνεκτέος ποιητικά.

Ἀνιάω ἀνιῶ (λυπῶ), πρτ. ἠνιάον ἠνίων, μλ. ἀνιάσω (§ 31 μὲ
ᾱ) οὐδ. μτ. τὸ ἀνιάσον, ἀόρ. ἠνιάσα, ὑπ. ἀνιάσω, ἀπρρ. ἀνιάσαι
οὐ μτ. τὸ ἀνιάσαν. Παθ. ἀνιάομαι ἀνιῶμαι (λυποῦμαι, ἔχω λύ-
πην), πρτ. ἠνιῶμην, μλ. ἀνιάσομαι (μὲ παθ. σημ. § 31=θα ἦμαι
ἐν λύπῃ), ἀόρ. ἠνιάθην (§ 53).

Ἀνοίγω ἢ ἀνοίγ-νυ-μι (σύνθ. ἀνά καὶ οἴγω ἢ οἴγνυμι § 24,
69), πτ. ἀνεῖγον (παρ' ἀττ.), μλ. ἀνοιξῶ, ἀόρ. ἀνεφῖξα (ὑπ. ἀνοι-
ξω, ἀπρρ. ἀνοιξαι, μτ. ἀνοιξας), πρκ. ἀ. ἀνεφίξα κ. εἰς μτγν. ἐ-
ἀνεφίξα (μτγν.=εἶμαι ἀνοικτός § 44), ὑ. ἀνεφίχειν καὶ ἐ-ἀνεφί-
γειν (§ 44). Μετ. ἀνοίγνυμαι (ἀνοίγνυμι ἐμαυτῷ σπάν.), πρτ.
ἀνεφώγομην. Παθ. ἀνοίγνομαι ἢ ἀνοίγομαι, πρτ. ἀνεφώγομην ἢ
ἀνεφώγνυμην, μλ. ἀνοιχθήσομαι, ἀόρ. ἀνεφώχθην (ὑπ. ἀνοιχθῶ

ἄπρρ. ἀνοιχθῆναι, μτ. ἀνοιχθεῖς), πρκ. ἀνέφγμαι, ὑπρσ. ἀνέφγμην, μλ. γ'. ἀνεφῶμαι. Ρημ. ἀνοικτός, ἀνοικτέον.

Ἔο πρτ. ἤνοιγον καὶ ὁ ἀόρ. ἤνοιξα εἶνε σπάνιοι παρ' ἄττ. καὶ συνήθεις παρὰ μτγν. Τὸ ἀνίγειν ἐκτός τῆς χρον. αὐξήσεως λαμβάνει καὶ τὴν συλλαβικήν.

Οἱ τύποι ἠνέφξα, ἠνέφχθην, ἠνέφγμαι (δὴλ. μὲ ὅ αὐξήσεις), ὡς καὶ οἱ ἠνοιχθην, ἠνοιγμαι, ἠνοιγμην εἶνε ἐν χρήσει παρὰ μτγν. Ἔο β'. παρκ. ἦτο ἐν χρήσει ἀπὸ Ἀριστοτέλους καὶ ἐντεῦθεν ἀντ' αὐτοῦ δ' οἱ ἄττ. ἐχρῶντο τῷ παθ. ἀνέφγμαι. Ἔο παθ. ἀόρ. β'. ἠνοιγην παρὰ μτγν. Μσ. μλ. β'. ἀνοιγήσομαι ἐν Π. κ. Ν. Δ.

Ἄνορθώ ἀνορθῶ (ἀνά-ὄρθώ), πρτ. ἀνώρθουν, μλ. ἀνορθώσω, ἀόρ. ἀνώρθωσα, πρκ. ἀνώρθωκα, ὑπρσ. ἀνορθώκειν. Συνήθως τὰς δύο αὐξήσεις ἔχει τὸ ἐπ-αν-ορθοῦν, πρτ. ἐπ-ην-ώρθουν, ἀόρ. ἐπ-ην-ώρθωσα, μσ. ἀόρ. ἐπ-ην-ώρθωσάμην, πρκ. ἐπ-ην-ώρθωμαι.

Ἄντάω ἀντῶ (ἀπαντῶ), παρὰ πεζολόγοις μόνον ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων. συν. ἀπὸ, ὑπό (§ 69)· ὅθεν ἀπαντάω ἀπαντῶ, πρτ. ἀπήνταον ἀπήντων, μλ. ἀπαντήσομαι (§ 52), παρὰ μτγν. συνήθως ἀπαντήσω, ἀ. ἀπήντησα, π. ἀπήντηκα. Πθ. μόνον εἰς μτγν. ἀπαντῶμαι, πρκ. ἀπήντημαι, ἀόρ. ἀπήντηθην. Ρημ. ἀπαντητέον.

Ἄντιάζω (ἀντικρύζω, ἰκετεύω, οὐχὶ ἄττ.), πρτ. ἀντιάζον καὶ ἐν συνθ. ἠντιάζον, μλ. ἀντιάσω, ἀόρ. ἠντιάσα.

Ἄντιβολέω (ἀντικρύζω), πρτ. ἠντιβόλουν, ὁ ἀόρ. ἠντεβόλησα παρὰ μτγν. καὶ ποιηταῖς λαμβάνει δύο αὐξήσεις.

Ἄντιδικέω ἀντιδικῶ (ἐκ τοῦ ἀντιδικός=ἔχω δίκην πρὸς τινά), πρτ. ἠντιδίκουν καὶ ἠντεδίκουν, μλ. ἀντιδικήσω, ἀόρ. ἠντεδίκησα.

Ἄντιλέγω ἴδε λέγω.

Ἄντιόομαι ἐκ τοῦ ἀντίος· εἶνε ἐν χρήσει τὸ σύνθετον ἐναντιοῦμαι ἐναντιοῦμαι (§ 69), ὅ περ ἴδε.

Ἄνώω (φέρω εἰς τέλος, εἰς πέρας), σπαν. ἀνύτω, πρτ. ἤνυον καὶ ἤνυτον, μλ. ἀνύσω (ῦ), ἀόρ. ἤνυσα, ὑπ. ἀνύσω, εὐκτ. ἀνύσαιμι, ἄπρρ. ἀνύσαι, μτ. ἀνύσας, πρκ. ἤνυκα. Πθ. καὶ Μσ. ἀνύομαι (μσ.=φέρω εἰς τέλος δι' ἐμαυτὸν), π. ἤνυόμην, π. ἤνυσμαι, ἄπρρ. ἤνυσθαι, ὑπρσ. ἤνυσμην, μσ. μλ. ἀνύσομαι, μσ. ἀόρ. ἤνυσάμην.

Ἔο παθ. μλ. ἀνυσθήσομαι καὶ ὁ ἀόρ. ἠνύσθην εὐρ. παρὰ μετγν. Ρημ. ἀνυστός καὶ μετγν. ἀνυτός.

Ἀπαγορεύω, ἕ. ἀγορεύω.

Ἀπαλλάσσω ἕ. ἀλλάσσω.

Ἀπαντάω ἴδε ἀντάω.

Ἀπκτάω ἀπατῶ, πτ. ἠπάτων, μ. ἀπατήσω, ἀ. ἠπάτησα, πρκ. ἠπάτηκα. Παθ. ἀπατάομαι, ὠμαι, μσ. μλ. με παθ. σημ. ἀπατήσομαι (§ 49), πρτ. ἠπάτημαι, ἀόρ. ἠπατήθην. Ρ. ἀπατητέον.

Ἀπαυδάω, ποιητ. καὶ μετγν. ταυτόσημον τοῦ ἀπαγορεύω, μλ. ἀπαυδήσω, πρκ. ἀπαύδηκα ἴδε ἀγορεύω.

Ἀπεικάζω, πρτ. ἀπείκαζον καὶ ἀπήκαζον ἕ. εἰκάζω.

Ἀπεχθάνομαι (§ 20 ἀποθ.—κάνω τὸν ἑαυτὸν μου μισητὸν εἰς τινα, εἶμαι ἢ γίνομαι ἀπεχθῆς, μισητὸς εἰς τινα, ἐπομ. μισοῦμαι), πρτ. ἀπηχθάνομην, μλ. ἀπεχθήσομαι, ἀόρ. ἀπηχθόμην (ὑπ. ἀπέχθωμαι, ἀπρρ. ἀπεχθῆσθαι, μτ. ἀπεχθόμενος), πρκ. ἀπήχθημαι.

Τὸ βῆμα τοῦτο εἶνε ἀποθ. παθ. καὶ συντάσ. με δοτ. ὡς ἀπεχθάνομαι τινι=ποιῶ ἑμαυτὸν ἀπεχθῆ τινι ἢ μισοῦμαι ὑπό τινος ἢ μσ. μεθ. καὶ συντάσ. με αἰτιατ.=ποιῶ τινα ἀπεχθῆ ἑμαυτῶ, ἔχω τινα ἑμαυτῶ ἀπεχθῆ, μισῶ τινα.

Ἀποδημῶ (ἐκ τοῦ ἀπόδημος § 28 καὶ Λυσ. 16,4), πρτ. ἀπεδήμουν, μλ. ἀποδημήσω, ἀ. ἀπεδήμησα, πρκ. ἀποδεδήμηκα.

Ἀποδιδράσκω ἕ. διδράσκω, ὁ ἀπλοῦν δὲν εὐρ. παρ' ἄττ. (§ 69).

Ἀποδίδωμι, δίδω μακρὰν, ἐπιτρέπω, ἀφίνω ἕ. δίδωμι, καὶ μσ. ἀποδίδομαι=δίδω μακρὰν ἑμαυτοῦ, πωλῶ, μλ. ἀποδώσομαι, ἀόρ. ἀπεδόμην, ἴδε πιπράσκω.

Ἀποθνήσκω, πρτ. ἀπέθνησκον, μλ. ἀποθανοῦμαι, ἀόρ. ἀπέθανον, πρκ. τέθνηκα καὶ οὐδέ ποτε ἀποτέθνηκα ῥ. θνητός πάντοτε. Τὸ ἀποθνήσκειν κεῖται ἐπὶ βιχίου θανάτου, ὅτε εἶνε παθ. τοῦ ἀποκτείνειν καὶ λαμβάνει ποιητικὸν αἷτιον.

Ἀποκρίνω (=ἀποχωρίζω ἴδε καὶ κρίνω). Πθ. ἀποκρίνομαι=ἀποχωρίζομαι, μλ. ἀποκριθήσομαι (θ' ἀποχωρισθῶ), ἀόρ. ἀπεκρίθην (ἀπέκρινα ἑμαυτὸν=ἀπεχώρισα ἑμαυτὸν, ἀπεχωρισθην), πρκ. ἀποκέκριμαι (ἔχω ἀποχωρισθῆ). Μεσ. ἀποθ. κατὰ σημασίαν ἀποκρίνομαι (§ 66=ἔρωτώμενος δίδω ἀπάντησιν, ἀπαντῶ), πτ. ἀπεκρινόμην, μλ. ἀποκриноῦμαι, ἀόρ. ἀπεκρινάμην,

πρκ. ἀποκείριμαι (§ 62), ὑπρσ. ἀπεκεκρίμην. Ρημ. ἀποκριτέον.

Ἀπο-κτείνω (§ 15), πτ. ἀπέκτεινον, μλ. κτενῶ, ἄ. ἔκτεινα (§ 32, 33), πρκ. ἔκτονα (σπαν. ἐκτόνηκα), ὑπρσ. ἐκτόνειν. Ὡς παθ. τούτου χρῆσιμίζει τὸ ἀποθρήσκειν ἢ ἀναιρεῖσθαι (παθ.) = φονεύεσθαι.

Παρά μτγν. εὐρ. πρκ. ἀ-πέ-κ-τ-α-γ-κ-α καὶ ἀ-πέ-κ-τ-α-κ-α καὶ ὑπρσ. ἀπ-εκτονήκειν καὶ ἐκ τοῦ παθητ. ἐν. ἀ-π-ο-κ-τ-εῖ-ν-ο-μ-αι, πρτ. ἀπεκτεινόμεν, παρκ. ἀπεκτόνημαι, μτ. ἀπεκταμμένος, ἄορ. ἀπεκτάνθη.

Ἀποκτίννυμι, γ'. πλ. ἀποκτινύασι, πρτ. ἀπ-εκτίννυν καὶ ἀπεκτίννουν

Ἀποκτῶμαι = ἄποβάλλω τὰ κεκτημένα· ἴδε κτῶμαι.

Ἀπολαύω, πρτ. ἀπέλαυσεν, μλ. ἀπολαύσομαι (§ 48), ἄορ. ἀπέλαυσα, πρκ. ἀπολέλαυκα.

Ὁ μλ. ἀπολαύω, ὁ πρτ. ἀπέλαυον καὶ ὁ ἄορ. ἀπέλαυσα, εἶνε ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μτγν., παρὰ τοῖς ὁποίοις εὐρ. καὶ τὸ γ'. πρόσωπ. τοῦ παθ. πρκ. ἀπολέλαυται καὶ ἡ μτ. ἀπολελαυσμένος καὶ ὁ ἄορ. ἀπελάουσθη καὶ τὸ ρημ. ἀπολαυστός.

Ἀπόλλυμι = χάνω, ἀφανίζω· σὺ θ. ἐκ τῆς ἀπό καὶ τοῦ μὴ ἐν χρήσει παρ' ἄττ. ὀλλυμι (§ 69)· γ'. πλ. ἀπολλύασι, πτ. ἀπ-ώλλυν, γ'. πλ. ἀπώλλυσαν καὶ ἀπώλλυον, μλ. ἀπ-ολέσω καὶ ἄττ. ἀπ-ολῶ, ἄορ. ἀπ-ώλεσα, πρκ. ἀπ-ολώλεκα = ἔχω χάσει τι (§ 44). Μσ. ἀπ-όλλυμαι (χάνομαι, καταστρέφομαι), πρτ. ἀπωλλύμην, μλ. ἀπ-ολοῦμαι, ἄορ. ἀπ-ωλόμην, πρκ. ἐνεργ. β'. μὲ μέσσην σημ. ἀπ-όλωλα (ἐχάθηκα, ἔχω χαθῆ (§ 44)), ὑπρσ. ἀπ-ωλώλειν καὶ ἀπολώλειν.

Οἱ μέσοι τύποι ἔχουσι παρ' ἄττ. καὶ παθ. σημ., ὅτε λαμβάνουσι ποιητικὸν αἴτιον. Τούτου ἀντίθετον εἶνε τὸ σώζεσθαι ὧ. Λυσ. 13, 16. Ὁ ἐνεργ. β'. πρκ. ἀπ-όλωλα ἔχει ἀμτθ. καὶ παθ. σημ. = εἶμαι χαμένος. Ὁ παθ. πρκ. ἀπ-ολώλεσμαι, ἄορ. ἀπ-ωλέσθη, μλ. ἀπ-ολεσθήσομαι εὐρ. παρὰ μτγν.

Ἀπολογέομαι (ἐκ τοῦ ἀπόλογος· ἀποθ. μέσ. = ὑπερασπίζω ἑμαυτὸν, ἀπολύω ἑμαυτὸν τῶν κατηγοριῶν), πρτ. ἀπελογοῦμην, μλ. ἀπολογήσομαι, ἄορ. ἀπελογησάμην, πρκ. ἀπολελόγημαι, ἀπρρ. ἀπολελογῆσθαι (§ 62). Ρημ. ἀπο-λογητέον.

Ὁ πρκ. εὐρ. ἀπρσώπως μὲ παθ. σημ., ὡς καὶ ὁ παθ. ἄορ. ἀπελογήθη παρὰ Ξεν. (Ἑλλ. β', 4, 13) μὲ παθ. σημ., ἀλλ' ἀμφίβολον.

Ἀπολογίζομαι (ἀποθ. μσ. = δίδω λογαριασμόν), μλ. ἀπολογιοῦμαι κτλ. Τὸ ἐνεργ. ἀπολογίζω παρὰ μτγν.

Ἀπο-νοῦμαι ἴδε νοέω.

Ἀπορέω (ἐκ τοῦ ἄπορος = εὐρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ) ὁμ. Μσ. ἀπορέομαι ἀπορούμαι (σημ. πάθος τοῦ ὑποκειμένου = αἰσθάνομαι ἐ-

μαυτὸν ἀποροῦντα, κατέχομαι ὑπὸ ἀπορίας, ἀόρ. ἠπορήθην, μλ. ἀπορήσομαι, πρκ. ἠπόρημαι.

Ἐ παθ. μλ. συν-απορηθήσομαι εὐρ. παρὰ Σέξτω Ἐμπειρικῷ. (477 Βέκκερ). Ἐ πρκ. δι-ἠπόρημαι εἶνε καὶ παθ.

Ἀποφαίνω ἢ φαίνω. Ἀποστρέφω (§ 66), ἴδε στρέφω.

Ἀπόχρησις—εἶνε ἀρεκτόν, ἀρκεῖ ἢ χρῆσις. πρκ. ἀποχρησάμενος, ὡς τὸ γ'. πληθ. τοῦ ἐν. ἀποχρησάμενος, ἢ ἀποχρησάμενος καὶ ἢ μτ. ἀποχρησάμενος, ὡσα, ὡν· συνηθέστατα δὲ ἀπρόσωπον ἐν. γ'. ἀπόχρησις, πρκ. ἀπέχρησις, μλ. ἀποχρησάμενος καὶ γ'. πληθ. ἀποχρησάμενος, ἀόρ. ἀπέχρησε.

Τὸ μσ. ἀποχρησάμενος—εἶμαι εὐχαριστημένος πολὺ καὶ κακῶς μεταχειρίζομαι ἢ πρὸς ὠφέλειαν, πτ. ἀπεχρησάμενος, εἶνε σπάνιον παρ' ἄλλοις.

Ἀπτο (ἀνάπτω, προσκολλῶ), πρκ. ἠπτον, μλ. ἄψω, ἀόρ. ἠψα. Μσ. ἠπτομαι (ἠπτο ἑμαυτὸν εἰς τι, ψάω, ἐγγίζω, πιάνω), πρκ. ἠπτόμενος, μλ. ἠψομαι, ἀόρ. ἠψάμενος, πρκ. ἠψομαι, ἀπρρ. ἠψομαι, μτ. ἠμμένος, ὡ. ἠμμενος, ἠψο, ἠπτο κτλ. Ρ. ἠπτός, ἠπτός.

Ἐ παθ. ἀόρ. ἠψομαι εὐρ. παρ' Ἡροδ. 4, 19 καὶ ὅπαθ. μλ. ἀπθίσομαι παρὰ τοῖς μτγν. Ἐ μέσος πρκ. ἔχει καὶ παθ. σημασίαν.

Ἀράσσομαι (ἀράσσω, μσ.—εὐχόμενος), πρκ. ἠράσσομαι, μλ. ἀράσσομαι (ῥά § 31), ἀ. ἠράσσομαι (ὑπ. ἀράσσομαι, εὐ. ἀρασαίμενος, πρκ. ἀρασαι, ἀπρρ. ἀρασαίμενος, μτ. ἀρασαίμενος), πρκ. ἠράσσομαι, ἀπρρ. ἠράσσομαι, μτ. ἠραμένος. Ἐ πρκ. ἐν συνθέσει ἔχει καὶ παθ. σημασίαν: κατηραμένος. Ρ. ἀρατός καὶ ἐν συνθ. ἐπάρατος: κατάρατος.

Ἐ παθ. ἀόρ. ἠράσσομαι εὐρ. ἐν Π. Δ.

17
πρόσωπον

Ἀράσσω (μτθ.—κτυπῶ οὕτως, ὥστε γίνεται θόρυβος), πρκ. ἠράσσομαι, μλ. ἀράσσω, ἀόρ. ἠράσσω, παθ. ἀόρ. ἠράσσομαι ἢ κ. ἠράσσω.

Ἀρδω (ποτίζω), πρκ. ἠρδον, ἀόρ. ἠρσα παρ' Ἡροδ. Παθ. καὶ Μσ. ἠρδομαι. Ἐ πρκ. ἠρδομαι μόνον παρὰ Πλάτωνι.

Ἀρέσκω (ῥ. ἀρ. ἢ § 27—εἶμαι ἀρεκτός), πτ. ἠρεσκον, μλ. ἀρέσω, ἀόρ. ἠρεσα, πρκ. παρὰ μτγν. ἀρήρεκα (§ 5). Μσ. ἀρεσκομαι (εὐχριστοῦμαι), πρκ. ἠρεσκόμενος, ἀόρ. ἠρεσάμενος. Ἐ μσ. μλ. ἀρέσομαι, ὡ. πθ. ἀόρ. ἠρέσσομαι, ὡς καὶ τὸ ῥ. ἀρεκτός, εἶνε ποιητ. κ. μτγν.

Ἀριστάω ἀριστῶ (προγεύομαι), πρκ. ἠρίστων, μλ. ἀριστήσω, ἀ. ἠρίστησα, πρκ. ἠρίστηκα. Παθ. πρκ. γ' ἐν. ἀπρὸς ὄψιν ἠρίσθηται ποιητ. Τὸ ἀριστίζω εἶνε ἐνεργ. μτγν. μτθ.—προγεῖν τινά.

Ἀριστοποιέο(ου)μαι (μσ. κάμνω ἄριστον, πρόγευμα), πρτ. ἤριστοποιούμην, πρκ. ἤριστοποίημαι, ὑπρτ. ἤριστοποιήμην.

Ἀρκέω, ὦ (ἀποτρέπω, εἶμαι ἀρκετός), πρτ. ἤρκουν, μτ. ἀρκῶν, οὔσα, οὔν = ὁ ἐξαρκῶν πλ. οὐδ. τῆς μτ. : τὰ ἀρκούντα μλ. ἀρκέσω (§ 29), ἀόρ. ἤρκεσα. Μσ. ἀρκέομαι ἀρκούμαι (εὐχαριστοῦμαι), μλ. ἀρκέτομαι (§ 29). Ρ. ἀρκετός. Ἐπίρρημα ἐκ τῆς ἐνεργ. μτ. : ἀρκούντως.

Ἐκ τοῦ παθ. ἀρκοῦμαι = εὐχαριστοῦμαι ὑπό τινος εὔρ. τὸ γ' ἔν. πρ τοῦ ἐν. ἀρκεῖται παρὰ Πλάτωνι. Ὁ δὲ παθ. μλ. ἀρκεσθήσομαι καὶ ἀόρ. ἤρκεσθην καὶ τὸ γ'. πρὸς τοῦ πρκ. ἤρκεσται εὔρ. παρὰ μτγν.

Ἀρμόττω καὶ ἀρμόζω (συγκολλῶ), πρτ. ἤρμοττον καὶ ἤρμοζον, μλ. ἀρμόσω, ἀόρ. ἤρμοσα, πρκ. ἤρμοκα παρὰ μτγν. Μσ. ἀρμόττομαι καὶ ἀρμόζομαι, πρτ. ἤρμοττόμην καὶ ἤρμοζόμην, πρκ. ἤρμοσμαι, μλ. ἀρμοσθήσομαι, ἀόρ. ἤρμόσθην. Ρημ. ἀρμοστός, ἀρμοστέος. Τὸ ἐνεργ. εὔρ. καὶ ἀπροσώπως : ἀρμόζει, ἤρμοζε κτλ. Ὁ μσ. μλ. ἀρμόσομαι εὔρ. μόνον παρὰ Γαληνῶ (10,971).

Ἀρνέομαι ἀρνούμαι (ἀπθ.), πρτ. ἤρνούμην, μλ. ἀρνήσομαι (§ 57), ἀόρ. ἤρνήθην (§ 59), πρκ. ἤρνημαι. Ρημ. ἀρνητέον.

Ὁ μσ. ἀόρ. ἀ. ἤρνησάμην εὔρ. παρὰ ποιητ. καὶ τ. μτγν., δις ὅμως παρ' Αἰσχίνῃ (2,69. 3, 224). Ὁ παθ. μλ. ἀ. ἀρνηθήσομαι εἰς σπάνιος καὶ χει παθητικὴν σημασίαν.

Ἀρ-νυ-μαι (ἀποθ. § 24 = σηκώνω καὶ φέρω ἐμαυτῶ τι, λαμβάνω), πρτ. ἤρνούμην· οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τ. ἀρούμαι, μλ. ἀροῦμαι κτλ.

Ἀρώ ἀρῶ (= ὀργώνω), μλ. ἀρόσω (§ 29), ἀόρ. ἤροσα. Ρημ. ἀροτός, ἐν συνθέσει ἀνήροτος. Ὁ παθ. ἀόρ. ἤρόθην, ὁ πρκ. ἀρήρομαι (§ 5) καὶ ὁ ὑπρσ. ἀρηρόμην, ὡς καὶ ὁ μσ. μλ. ἀρόσομαι, εὔρηνται παρὰ ποιητ. καὶ μτγν.

Ἀρπάζω (§ 17 = ἀρπάζω, παίρω δια τῆς βίας), πρτ. ἤρπαζον, μλ. ἀρπάσομαι (§ 53), ἀόρ. ἤρπασα, πρκ. ἤρπακα, ὑπρσ. ἤρπακειν. Παθ. ἀρπάζομαι, πρτ. ἤρπαζόμην, μλ. ἀρπασθήσομαι, ἀόρ. ἤρπασθην, πρκ. ἤρπασμαι, ὑπρσ. ἤρπασμην· μσ. ἀόρ. ἀ. ἤρπασάμην. Ρημ. ἀρπαστός (ἀνάρπαστος).

Ὁ ἐνεργ. μλ. ἀ. ἀρπάσω σπάν. παρ' ἀττ. Παρὰ μτγν. εὔρηται μέλ. ἀρπάξω καὶ ἀόρ. ἤρπαξα. Ὁ παθ. πρκ. ἤρπαγμαί, ὁ μλ. β'. ἀρπαγήσομαι καὶ ὁ παθ. ἀόρ. β'. ἤρπάγην εὔρ. παρὰ μτγν. Ὁ δὲ παθ. ἀόρ. ἀ. ἤρπάχθην παρ' Ἡροδότῳ. Ρημ. παρ' Ἡσιόδῳ ἀρπακτικός.

Ἀρύω καὶ σπανιώτερον ἀρύτω (ἀντλῶ), πρτ. ἤρυον (ἤρυτον),

ἀ. ἤρῡσα, ἀπρρ. ἀρύσαι (§ 19). Μσ. ἀρύομαι (ἀρύω ἐμαυτῶ=ἀντλῶ δι' ἐμαυτὸν) κ. σπαν. ἀρύτομαι, πτ. ἤρυόμην (ἤρυτόμην), μλ. ἀρύσομαι, ἀόρ. ἤρυσάμην. Ὁ παθ. ἀόρ. ἤρύθην καὶ ἤρύσθην παρὰ μτγν. Ρημ. ἀρυστέον.

Ἄρχω (=πρῶτος ἐγὼ κάμνω ἀρχὴν πράξεώς τινος, ἧς καὶ ἄλλοι θὰ μετασχωσιν, β'. ἐξουσιάζω), μτ. οἱ ἄρχοντες=οἱ ἐξουσιάζοντες, οἱ κυβερνῆται, πρτ. ἤρχον, μλ. ἄρξω, ἀόρ. ἤρξα. Ὁ ἐνεργ. πρκ. ἤρχα σπανιώτατος. Μσ. ἀρχομαι (=ἄρχω ἐμαυτῶ, ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν πράξεως, ἣν ἐγὼ θὰ περατώσω), πρτ. ἤρχόμην, μσ. μλ. ἄρξομαι, ἀόρ. ἤρξάμην, πρκ. ἤργμαι, ὑπρσ. ἤργμην. Πθ. ἀρχομαι (ἀρχίζομαι καὶ ἐξουσιάζομαι), μτ. οἱ ἀρχόμενοι=οἱ θξουσιάζόμενοι, οἱ ὑπῆκοοι, πρτ. ἤρχόμην, μσ. μλ. ἄρξομαι μὲ παθ. σημ. (§ 49) ἀντὶ τοῦ μὴ ἐν χρήσει παρ' ἀττ. ἀρχθήσομαι, ἀ. ἤρχθην, π. ἤργμαι, ὑ. ἤργμην. Ρημ. ἀρκτός, ἀρκτέος. Τὸ παθ. ἐν συνθ. εὐρίσκεται καὶ ἀπροσώπως: ὑπῆρκτο=ἐγεγόνει ἀρχή.

Ἄσπάζομαι (ἀπθ. μσ.=φιλικῶς δέχομαι, χαιρετίζω), πρτ. ἤσπαζόμην, μλ. ἀσπάσομαι, ἀόρ. ἤσπασάμην. Ῥημ. ἀσπαστός, ἀσπαστέος.

Ἄσσω καὶ ἄσσω (οὐχὶ ἀττικὸν ἐκ τοῦ ποιητ. ἀίσσω=ὄρμῳ, σύνθ. διάσσω, διαίτω), πρτ. ἤσσον, μλ. ἄξω (ποιητ. ἀίξω), ἀ. ἤξα (ποιητ. ἤξα ὡς παρὰ Πλάτωνι). Παθ. καὶ Μσ. ἄσσομαι, πρτ. ἤσσομην, ἀόρ. ἤξάμην καὶ ἤχθην.

Αὐαίνω καὶ αὐαίνω (ξηραίνω), σπάνιον παρ' ἀττικοῖς, πτ. αὐαίνομαι, μλ. αὐανῶ, ἀόρ. αὐηνα καὶ ἠῡηνα. Μσ. αὐαίνομαι, αὐαίνομην, μλ. αὐανούμαι, παθ. ἀόρ. αὐάνθην, μλ. αὐανθήσομαι.

Αὐλίζομαι (ἀποθ.=διαμένω), πρτ. ἠύλιζόμην, μλ. αὐλίσομαι, ἀόρ. ἠύλισάμην καὶ ἠύλισθην μὲ τὴν αὐτὴν σημασι. (§ 59). Ρημ. αὐλιστέον.

Ὁ μλ. αὐλισθήσομαι (Ἀλεξανδ.) καὶ πρ. ἠύλισμαι, ὑπρσ. ἠύλισμην εὐρ. παρὰ μτγν.

Αὐξάνω (§ 20) καὶ σπαν. αὐξω (αὐγατάω, γίνομαι μέγας καὶ κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, πρτ. ἠῡξανον καὶ ἠῡξον, μλ. αὐξήσω, ἀόρ. ἠῡξησα, πρκ. ἠῡξηκα. Μσ. καὶ παθ. αὐξάνομαι καὶ αὐξομαι (αὐξάνω ἐμαυτὸν, γίνομαι μέγας, μεγαλώνω), πρτ. ἠῡξανόμην καὶ ἠῡξόμην, μλ. αὐξήσομαι μὲ παθ. σημ. (§ 49) καὶ σπαν. αὐξηθήσομαι, ἀόρ. ἠῡξήθην (ἐμεγάλωσα), πρκ. ἠῡξημαι, ὑπρσ. ἠῡξήμην. Ρ. αὐξητός, αὐξητέον εἰς μτγν.

Ἀφ-ίημι σύνθετον ἐκ τῆς ἀπό καὶ ἴημι (=ρίπτω μακράν), γ'. πλ. ἀφιάσι, ὑποτ. ἀφιώ, ἦς, ἦ, προστ. ἀφίει, ἰέτω, ἀπρφ. ἀφ-ιέναι, μτ. ἀφ-ιείς· πρτ. ἀφ-ίην, ἀφ-ίεις, ἀφ-ίει κτλ., πλ. γ'. ἀφ-ιέσαν καὶ σπαν. ἤφισαν, εὐκτ. ἀφ-ιέην καὶ ἀφ-ίοιμι, ἀφ-ίοιτε, ἀφ-ίοιεν· πρκ. ἀφ-εῖκα, ἀόρ. ἀφ-ῆκα, ας, ε, ἀφ-εῖτον, ἀφ-εῖτην, ἀφ-εῖμεν, ἀφ-εῖτε, ἀφ-εῖσαν, ὑποτ. ἀφ-ῶ, εὐκτ. ἀφ-εῖην, ἀφ-εῖης, ἀφ-εῖη, εἶμεν, εἶτε, εἶεν καὶ εἶησαν, προστ. ἄφ-ες, ἔτω, ἀπρφ. ἀφ-εῖναι, μτ. ἀφ-εις, εῖσα, ἀφ-έν. Μσ. ἀφ-ιέμαι, ὑπ. ἀφ-ιώμαι, προστ. ἀφ-ίου, ἀπρφ. ἀφ-ιέσθαι, μτ. ἀφ-ιέμενος, πρτ. ἀφ-ιέμην καὶ ἤφ-ιέμην, μλ. ἀφ-ήσομαι, ἀόρ. ἀφ-εῖμην, εἶσο, εἶτο, εὐκτ. ἀφ-εῖμην, εἶτο καὶ βαρυτόνως ἀφ-οῖτο, προστ. ἀφ-οῦ, ἀπρφ. ἀφ-έσθαι, μτ. ἀφ-έμενος· σπάνιος ὁ ἀόρ. ἀφ-ηκάμην. Παθ. ἀόρ. ἀφ-εῖθην, μλ. ἀφ-εθήσομαι, πρκ. παθ. καὶ μτ. ἀφ-εῖμαι, ἀπρφ. ἀφ-εῖσθαι, μτ. ἀφ-εμένος, ὑπρσ. ἀφ-εῖμην, εἶσο. κτλ. Ρημ. ἀφ-ετος, ἀφ-ετός.

Ἀφ-ικ-νέ-ομαι (ἀπό καὶ ἰκνέομαι, ἀποθ. μσ. § 22=φθάνω, ἔρχομαι), μλ. ἀφίξομαι, ἀόρ. β'. ἀφικόμην, π. ἀφίγμαι, ἀφίξαι, ἀφί-κται κτλ., ὑ. ἀφίγμην, ἀφίξο, ἀφίκτο, ὑπ. ἀφικώμαι, εὐ. ἀφικοί-μην, πρστ. ἀφίκου ἢ ἀφικουῦ, ἀπ. ἀφικέσθαι, ἀφικόμενος. Ρ. ἰκτός. Δύξάνει τὸ ρῆμα τοῦτο ἔσωθεν, καὶ τοι τὸ ἀπλοῦν εἶνε ἐν χρήσει μό-νον παρὰ ποιηταῖς· πρβ. § 28.

Ἀχθομαι (ἀποθ. παθητ.=εἶμαι βαρετός, βεβαρημένος, δυσ-ρεστοῦμαι κατὰ τινος, λυποῦμαι), πρτ. ἤχθόμην, μλ. ἀχθέσο-μαι (καὶ ἀχθεσθήσομαι μτγν.), ἀόρ. ἤχθέσθην (§ 26). Ὁ πρκ. ἤχθημαι εὔρηται παρὰ μεταγενεστέροις.

Βαδιζω (ἐκ τοῦ βά-δ-ος=περιπατῶ, πορεύομαι), πτ. ἐβάδι-ζον, μλ. βαδιοῦμαι (§ 52), πρκ. βεβάδικα. Ρημ. βαδιστός, βα-διστέον.

Οἱ μλ. βαδίσομαι, βαδίσω καὶ βαδιῶ δὲν εἶνε ἐν χρήσει παρ' ἀπτικοῖς. Βαίω (ρ. βα, βα-ν-ίω § 15, ἐνργ. ἀμτθ.=παγαίνω), πτ. ἔβαι-νον, μλ. βήσομαι (§ 52), ἀόρ. ἔβην (§ 40), ἔβης, ἔβη, ἔβημεν, κτλ. (ὑπ. βῶ, βῆς, βῆ κτλ., εὐκτ. βαίην, ης, η, βαίημεν καὶ κατὰ συγκοπὴν βαίμεν κτλ., πρσ. βῆθι, ἀπρφ. βῆναι, μτ. βᾶς, βάντος, βᾶσα βᾶσης, βᾶν βάντος), πρκ. βέβηκα (§ 43), ὑ. ἐβεθήκειν, μτ. βεβηκώς, υἷα, ὄς. Ρημ. βκτός, βκτέος (δια-βατέος).

Ἀντὶ τοῦ βῆθι εὐρίσκειται ἐν συνθέσει καὶ παρὰ ποιητ. βᾶ, ὡς κατὰ
 ὁ α, ἔ μ θ α, ε ἴ ς θ α. Εὔρηται δὲ τὰ σύνθετα ἐκ τῆς ἀνά, κατὰ, παρὰ

καὶ σὺν εἰς τὸν παθ. ἔνεστ. πρκ. καὶ ἀόρ. ὡς: παραβαίνομαι, παραβέσθην, παραβέσθαι (ἀπρφ. παραβεβάσθαι, μτ. παραβεβαμένος καὶ ἀπαξ παραβεβασμένος). Ὁ ἐνεργ. μλ. βήσω καὶ ἀόρ. ἔβησα δὲν εὐρηνται παρ' ἄττ. πεζογράφοι καὶ ἔχουσι μεταβατικὴν σημασίαν. Ὁ πρκ. παρὰ ποιηταῖς εἰς τὰ δοῦκὰ καὶ πληθ. συγκόπτεται, ὡς ὁ πρκ. ἔστηκα. Τὸν συγκεκομμένον τύπον ἔχει ἡ μτ. καὶ παρὰ Πλάτωνι: βεβῶς, ὦτος, βεβῶσα, ὡς καὶ ἡ ὑπ. γ'. πλ. προς. ἐμβεβῶσι.

Βάλλω (§ 18=ρίπτω, σημαδεύω, σκοπεύω), πρτ. ἔβαλλον, μλ. βαλῶ (§ 32), ἀόρ. ἐ'. ἔβαλον, πρκ. βέβληκα (§ 6), ὑπρσ. ἐβεβλήκειν. Πθ. ἐν συνθέσει βάλλομαι, πτ. ἐβαλλόμεν, μλ. βληθήσομαι, ἀόρ. ἐβλήθην, πρκ. βέβλημαι, ὑπρσ. ἐβεβλήμην, μλ. γ'. βεβλήσομαι μόνον ἐν συνθέσει. Μσ. βάλλομαι (βάλλω, ρίπτω ἐμαυτῷ, δι' ἑμαυτὸν), μλ. βαλοῦμαι, ἀ. ἐ'. ἐβαλόμην, πρκ. βέβλημαι, ὑπρσ. ἐβεβλήμην. Ρ. βλητός, βλητέος (ἀποβλητέος) οὐσ. ἀφρ. βολή.

Τὸ βάλλειν ἔχει καὶ ἀμετάβατον σημασίαν § 42=βάλλειν ἑαυτὸν ὁ μλ. βαλλήσω ἀπαντᾷ μόνον παρ' Ἀριστοφάνει (Σφῆκ. 222, 1491). Ἡ εὐκτ. τοῦ παθ. πρκ. εὐρίσκεται μονολεκτικῶς παρ' Ἀνδοκίδῃ βεβλήσθε. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ρίπτω ἔχει τὸ παθητικὸν πίπτω (ἀφρ. πτώσις).

βαπτο Βάπτω (βάψω § 14), πρτ. ἔβαπτον, μλ. βάψω, ἀόρ. ἔβαψα ὁ ἐνεργ. πρκ. δὲν εὐρηνται. Παθ. βάπτομαι, πρτ. ἐβαπτόμεν, ἀόρ. ἐβάψην, πρκ. βέβαμμαι, μσ. μλ. βάψομαι. Ρ. βαπτός.

Βαρύνω (κάμνω τι βαρῦν, δίδω βάρος), πρτ. ἐβάρυνον, μλ. βαρυνῶ, ἀόρ. ἐβάρυνα, πρκ. βεβάρηκα (εὐρηνται παρὰ Δίονι Κασσίω οἱ. 17 με παθ. σημ.). Πθ. βαρύνομαι (ἔχω βάρος, πιέζομαι, λυποῦμαι), βαρυνθήσομαι, ἀόρ. ἐβαρύνθην, πρκ. βεβάρημαι (ἐκ τοῦ βαρῶ), ὑπρσ. ἐβεβαρήμην μτγν.

Τὸ βαρῶ καὶ βαροῦμαι εὐρηνται παρὰ μτγν., ὡς καὶ ὁ μλ. βαρήσω, ἀόρ. ἐβάρησα, παθ. ἀόρ. ἀ. ἐβαρήθην καὶ ὁ μσ. μλ. (ἐπι)βαρησόμενος με παθ. σημ. Ὁ πρκ. βεβάρυγκα οὐκ ἐν χρήσει παρ' ἄττικοις.

Βαστάζω, μλ. βαστάσω, ἀόρ. ἐβάστασα (σπαν. βαστάζω καὶ ἐβάσταξα). Παθ. μλ. βασταχθήσομαι, ἀόρ. ἐβαστάχθην, πρκ. βεβασταγμαι. Ρημ. βασταχτός.

Βιάζομαι (ἀποθ. μσ., συχνότερον μετβ.=βιάζω τινὰ ἴ. § 16), πρτ. ἐβιαζόμεν, μλ. βιάσομαι, ἀόρ. ἐβιασάμην, πρκ. βεβίασμαι ἐνεργ. καὶ παθ. (§ 62), ἀόρ. ἐβιάσθην με παθ. σημ. (§ 61). Ὁ ἐν. πρτ., πρκ. καὶ ἀόρ. ἔχουσι καὶ παθ. σημασίαν (§ 61 κ. 62).

Ὁ παθ. μλ. βιασθήσομαι εὑρηται παρὰ μτγν. Ρημ. βιαστέος.

Ὁ ἐνεργ. τύπος βιάζω, βιάτω, ἐβίασα εὑρηται παρὰ ποιηταῖς. Τὸ γ' πρὸς τοῦ μ.σ. μλ. εἶνε κ. βι ᾧ ται με παθ. σημ. παρὰ Πλατ. (Τιμ. 63 b)).

Βι-βά-ζω (§ 4), εὑρηται σύνθετον με τὴν ἐπί, διὰ, ἐν κτλ., πρτ. ἐβίβαζον, μλ. βιβάσω, ἀττ. βιβῶ (§ 32), ἀόρ. ἐβίβασα, μ.σ. μλ. βιβάσομαι καὶ βιβῶμαι (§ 32), ἀόρ. ἐβίβασάμην. Ρ. βιβαστέος.

Ὁ παθ. πκ. εἰς τὸ γ' πρὸς. βεβίβασται, ὁ παθ. μλ. βιβασθήσομαι καὶ ὁ ἀόρ. ἐβιδάσθην εὑρηται παρὰ μτγν.

Βι-βρώ-σκω (§ 4 κ. 27=τρώγω), πρτ. ἐβίβρωσκον, μλ. ἐκ τοῦ ἐσθίω, ἐβόμαι (§ 34 κ. 41), ἀ. ἐβραγον, πκ. βέβρωκα. Παθ. βιβρώσκομαι (τρώγομαι), πρτ. ἐβιβρωσκόμην, πκ. βέβρωμαι. Ρ. βρωτός, βρωτέος.

Παρὰ μτγν. εὑρηται ὁ μλ. βρώσομαι καὶ βρώξω, ἀόρ. ἐβρωσα, ἀόρ. β' ἐβρων, πθ. μλ. βρωθήσομαι, ἀόρ. ἐβρώθην, μλ. γ' βεδρώσομαι. Τούτῳ λοιποῦ χρόνου λαμβάνει ἐκ τοῦ: ἐσθίω.

Βιῶ βιῶ (ζῶ), πτ. ἐβίουν, ἀπρρ. βιοῦν, μλ. βιώσομαι, ἀόρ. β'. ἐβίω, ὡς, ὡ, ἐβίωμεν κτλ. (§ 40), ὑπ. βιῶ, βιῶς, βιῶ κτλ., εὐκτ. βιῶν, ης, η κτλ., πρς. βίωθι, βιώτω κτλ., ἀπρ. βιῶναι, μτ. βιοῦς, βιοῦσα, βιόν (ἢ βιοῦν), πκ. βεβίωκα, ὑ. ἐβεβιώκειν. Τοῦ πθ. πκ. εὑρηται τὸ γ'. ἐν. πρὸς. βεβιώται με δότ. μοι, σοι, αὐτῶ= ἔχω ζῆται ἢ ἔχω κάμει ἐν τῇ ζωῇ μου, καὶ ἡ μτ. βεβιωμένος, βεβιωμένα=τὰ ὑπὸ τίνος ἐν τῷ βίῳ του καμωμένα (ἴδε Λυσ. 16 § 1). Ὁ ἐν. καὶ παρατ. εἶνε σπάνιοι παρ' ἀττικοῖς, οἱ τινες συνήθως μεταχειρίζονται τὸ ζῆν καὶ βιοτεύειν. Ρ. βιωτός (ἀβιώ-τος), βιωτέος.

Τὸ μ.σ. βιοῦμαι εὑρηται παρ' Ἡροδότῳ καὶ Ἀριστοτέλει καὶ σημ. πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν, διάγω βίον. Ὁ ἀόρ. ἐβίωσα εὔρ. παρ' ἀττ. σπανίως ὁ μλ. βιώσω εὔρ. μόνον παρὰ μτγν. ἴδε καὶ βιώσομαι.

Βιῶ-σκομαι (§ 27, συνήθως σύνθ., σπάνιον παρ' ἀττικοῖς: εἶνε ἀμτ.=γίνομαι ζωηρός, ξαναζῶ, καὶ μετθ.=ἵπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν): ἐπί τῆς ἀ. σημ. ἔχει ἀ. ἀνεβίων, ἐπί τῆς β'. ἀνεβιώσα-μην. Τὸ ἐνεργ. δια(ἀνα)βιώσκω, μλ. ἀναβιώσω, ἀ. ἀνεβίωσα εὔρ. εἰς πολὺ μτγν.

Βλάπ-τ-ω (§ 14=εἶμαι βλαβερός, φέρω βλάβην), πτ. ἐβλαπτον, μλ. βλάβσω, ἀόρ. ἐβλαψα, πκ. βέβλαρα. Παθ. βλάβπομαι, πρτ. ἐβλαπτόμην, μλ. βλαβήσομαι, ἀόρ. β'. ἐβλάβην καὶ

ἄορ. ἄ. ἐβλάφθην, πρκ. ἐβλάμμαι, ἀπρσ. ἐβλάφθαι, ὑπρσ. ἐβε-
βλάμμην. Μσ. μλ. βλάφομαι ἔχει μέσσην καὶ πθ. σημ. (§ 50).

Εὔρηται καὶ ὁ πρκ. ἐβλαφα ἐν ἐπιγραφῇ τινι καὶ ὁ μλ. γ'. βεβλάφο-
μαι παρὰ μτγν.

Βλαστ-άν-ω (§ 20· ἔχει συνήθως μεταβατικὴν σημασίαν =
κάμνω νὰ φυτρώσῃ), πρτ. ἐβλάστανον, μλ. βλαστήσω, ἄορ. ἐβ-
βλαστον, πρκ. ἐββλάστηκα. ὑπρσ. ἐβεβλαστήκειν (σπαν. ἐβλά-
στηκα). Ὁ ἄορ. ἄ. ἐβλάστησα οὐχ εὔρηται παρ' ἀττικοῖς.

24
Βλέπω, πρτ. ἔβλεπον, μλ. βλέφομαι (§ 53), ἄορ. ἔβλεψα,
πρκ. βέβλεφα, ὑ. ἐβεβλέφειν. Παθ. καὶ μσ. βλέπομαι, πρκ. βέ-
βλεμμαι, πθ. ἄορ. ἐβλέφθην, μσ. μλ. βλέφομαι, μσ. ἄορ. ἐβλε-
ψάμην. Ρ. βλεπτός, βλεπτέος.

Ὁ πθ. πρκ. βέβλεμμαι, ὡς καὶ ὁ παθ. ἄορ. ἐβλέφθην εὔρηται παρὰ
μτγν. Τὸ βλέπομαι ὡς πθ. εἶνε σπάνιον, ὡς μέσον εὔρηται συνήθως σύν-
θετον παρὰ μτγν. Ὁ μσ. μλ. ὑπο-βλέφομαι καὶ ἄορ. ὑπεβλεψάμην εὔ-
ρηται παρ' ἀττικοῖς, ὁ δὲ μλ. βλέψω σπανιώτατος παρ' ἀττικοῖς πεζο-
γράφοις. συνήθης δὲ εἰς μτγν.

Βλίττω (κόπτω), ἄορ. ἔβλισα. Πθ. μόνον βλίττεται.

Βλύζω καὶ βλύττω· ὁ μ. βλύσω καὶ ἄ. ἔβλυσα εἶνε ἐν χρήσει παρὰ μτγν.

Βλώσκω (ἔρχομαι) ποιητικόν, μλ. μολοῦμαι, ἄορ. ἔμολον, ὑπ. μόλω,
ης κτλ., εὐ. μόλοι, πρσ. μόλε, μολεῖν, μολῶν, οὔσα, ὄν, ὄντος, π. μέμβλωκα.

Βοάω βοῶ, πρτ. ἐβόων, μλ. βοήσομαι (§ 52), ἄορ. ἐβόησα,
πρκ. βεβόηκα, ὑπρσ. ἐβεβόηκειν. Πθ. βοάομαι βοῶμαι, πρτ. ἐβοώ-
μην, ἄορ. ἐβοήθην, πρκ. βεβόημαι, μσ. ἄ. ἐβοησάμην. Ρ. βοητός,
δια(περι, ἐπι)βόητος.

Τὸ μέσον βοῶμαι σπανίως εὔρηται ἀπλοῦν· ὁ πθ. πρκ. βεβόημα
καὶ ὁ ἄορ. ἐβοήθην εὔρηται παρὰ μτγν., ὡς καὶ ὁ ἐνεργ. μλ. βοήσω.

Βόσκω (§ 27 μτβ. καὶ ἀμτβ.), πρτ. ἐβοσκον, μλ. βοσκήσω,
ἄορ. ἐβόσκησα. Μσ. καὶ Πθ. βόσκομαι (ἀμτβ. = βόσκω ἐμαυτὸν),
μλ. βοσκήσομαι καὶ βοσκηθήσομαι (μτγν.), ἄορ. ἐβοσκήθην, μσ.
ἄορ. ἐβοσκησάμην παρὰ μτγν. Ρ. βοτός, βοσκητέος.

Βούλ-ομαι, βούλει κτλ. (ἀποθ. = βολιοῦμαι, θέλω· ἴ. Λυσ. 16, 1),
πρτ. ἐβουλόμην καὶ ἡβουλόμην, μλ. βουλήσομαι, ἄορ. ἐβουλή-
θην καὶ ἡβουλήθην, πρκ. βεβούλημαι. Ρ. βουλητός.

Οἱ τύποι ἡβουλόμην καὶ ἡβουλήθην εὔρ. παρὰ τοῖς μτγν. ἀττικοῖς. Ὁ
μλ. βουληθήσομαι ἐν χρήσει παρὰ μτγν.

Βραδύνω (ἀμτβ. = ἀργοπορῶ καὶ μτβ. = κάμνω τινὰ ν' ἀργο-

πορήση), πτ. ἐβράδυνον, μλ. βραδυνῶ, ἀόρ. ἐβράδυνα, πρκ. βε-
βράδυνα, ὑπρσ. ἐβεβραδύκειν.

Βράττω ἀττ., βράζω, βράσσω, πρτ. ἐβραττον, ἐβραζον καὶ
ἐβρασσον, μλ. βράτω, ἀόρ. ἐβρασα. Πθ. βράττομαι, π. βέβρα-
σμαι, ἀόρ. ἐβράσθην. Πάντα ἐν χρήσει εἰς μτγν.

Βρενθύομαι (ἀποθ. = κορδώνομαι), πρτ. ἐβρενθύομην, οἱ ἄλλοι
χρόνοι οὐχ εὐρηγται.

Βρέχω (ὕγραίνω καὶ βρέχω), πρτ. ἐβρεχον, μλ. βρέξω, ἀόρ.
ἐβρεξα, πρκ. βέβρεχα, ὑπρσ. ἐβεβρέχειν. Πθ. βρέχομαι, π. ἐβρε-
χόμην, μλ. βροχθήσομαι, ἀόρ. ἐβρέχθην, πρκ. βέβρεγμα, ὑπρσ.
ἐβεβρέγμην. Ρ. βρεκτέος.

Ὁ πθ. ἀόρ. β'. ἐβράχην καὶ μσ. ἀόρ. ἀ. ἐβρεξάμην εὐρ. παρὰ μτγν.

Βρίθω (εἶμαι βαρὺς καὶ βαρύνω), πρτ. ἐβριθον, μλ. βρίζω, ἀόρ. ἐβρίσα,
πρκ. βέβριθα (§ 43), ὑ. ἐβεβρίθειν. Τὸ πθ. βρίθομαι ἐν χρήσει παρὰ ποιητ.

Βρυχάομαι βρυχώμαι (ἀποθ.), πρτ. ἐβρυχώμην, μλ. βρυχήσομαι, ἀόρ.
ἐβρυχάμην καὶ σπανιώτατα ἐβρυχήθην, πρκ. βέβρυχα, (§ 43 μὲ σημ.
ἐνεστ.), ὑπρσ. ἐβεβρύχειν. Παρὰ Πλάτωνι εὐρηγται μόνον ἡ μτ. ἀναβρυ-
χησάμενος.

Βρύω (εἶμαι πλήρης, γεμάτος), πρτ. ἔβρυσον, σπάνιον παρ' ἀτ-
τικοῖς· ὁ μλ. βρύσω καὶ ἀόρ. ἔβρυσα ἀμφίβολοι.

Βυ νέ-ω βυνῶ καὶ εἰς μτγν. βύω (§ 22 = στουπῶναι, φράσσω), πρτ.
ἐβύνουν, μλ. βύσω (ρ. βυ § 29), ἀόρ. ἐβύσα (ἀπρφ. βύσαι). Παθ. πρκ. βέ-
βυσμαι, ὑπρσ. ἐβεβύσθην, ἀόρ. ἐβύσθην καὶ μσ. ἀ. ἐβυσάμην. Ρ. βυστός.

Γαμέω γαιῶ (ἐπὶ ἀνδρῶς = λαμβάνω γυναῖκα), πρτ. ἐγάμου, μλ.
ἀττ. γαιῶ (§ 32), ἀόρ. ἐγήμα (ὑποτ. γήμω, εὐκτ. γήμαιμι, μτ. γήμας,
ἀπρφ. γήμαι), πρκ. γεγάμηκα, ὑπρσ. ἐγεγαμήκειν. Μσ. γαιέομαι γαι-
μοῦμαι (ἐπὶ γυναικὸς = ὑπανδρεύομαι), πρτ. ἐγαμούμην, μλ. γαιμοῦμαι
(§ 32), ἀόρ. ἐγημάμην (ὑποτ. γήμωμαι), πρκ. γεγάμημαι. Ὁ μλ.
γαμήσω καὶ ἀόρ. ἐγάμησα, ὡς καὶ ὁ παθ. ἀόρ. ἐγαμήθην, μλ. γαιμηθή-
σομαι καὶ μσ. γαιμήσομαι, εὐρηγται παρὰ μτγν. Ρ. γαιμετός, ἐξ οὗ τὸ
οὐσ. γαιμετή, καὶ γαιμητέος.

Γάνυμαι (εὐφραίνομαι) σπάν. παρὰ πεζοῖς, κ. εἰς μτγν. γάνυμαι, πρτ.
ἐγανύμην, μλ. γανύσσομαι, πρκ. γεγάνυμαι.

Γελάω γελῶ, πρτ. ἐγέλων, μλ. γελάσομαι (ἀ. ἔ. § 29 καὶ 52,
γελάσω τῶν μτγν.), ἀόρ. ἐγέλασα. Πθ. γελάομαι γελῶμαι, πτ.
ἐγγελώμην, μλ. γελασθήσομαι, ἀόρ. ἐγελάσθην, πρτ. γεγέλα-
σμαι. Ρ. γελαστός, γελαστέος.

Γέμω (εἶμαι γεμάτος), πρτ. ἔγεμον καὶ πλέον οὐ.

Γεύω (δίδω εἰς τινά τι νά γευθῆ), πρτ. ἔγευον, μλ. γεύσω, ἀ. ἔγευσα. Μσ. γεύομαι (δοκιμάζω τι διὰ τῆς γεύσεως, τρώγω), πρτ. ἐγευόμην, μλ. γεύσομαι, ἀ. ἔγευσάμην, π. γέγευμαι, ὑ. ἐγεύμην. Ρ. γευστός, γευστέος (γεῦμα). Ὁ πθ. ἀ. ἐγεύσθην μτγν.

Γῆθ-έ-ω γῆθῶ (§ 25=χαίρω), πρτ. ἐγήθεον ἐγήθουν, πρκ. γέγηθα (§ 43=εἶμαι ἐν χαρᾷ), ὑπρσ. ἐγεγήθειν. Παρὰ τοῖς ἀττικοῖς πεζογράφοις εὖρ. μόνον ὁ πρκ. με σημ. ἐνεστῶτος (§ 43).

Ὁ ἐν. γῆθῶ, μλ. γῆθήσω (§ 25), ἀόρ. ἐγήθησα εὖρ. παρὰ ποιηταῖς. Παρὰ τοῖς μτγν. εὐρηνται οἱ ἐνεστῶτες γῆθω καὶ γῆθομαι.

Γηρά-σκω (§ 27) καὶ σπανιότατα εἰς ἀττ. γηράω γηρῶ=γίνομαι γέρων, πρτ. ἐγήρασκον καὶ ἐγήρων, μλ. γηράσομαι καὶ σπανίως γηράσω (§ 53), ἀόρ. ἐγήρασα, πρκ. γεγήρακα (εἶμαι γέρων), ὑπρσ. ἐγεγηράκειν.

Τὸ γηράσκειν συνηθέστερον τοῦ γηρᾶν ὁ μλ. γηράσω εὖρ. παρὰ Πλάτωνι. Τῆς ἀπρρ. τοῦ ἀόρ. γηρᾶσαι προτιμᾶται ἢ τοῦ ἀόρ. β'. γηρᾶναι ὁ ἀόρ. ἐγήρασα ἔχει μετβ. σημασίαν.

Γίγνομαι (γι-γέν-ομαι ἦ. § 2 κ. 4) κ. γίνομαι, ἰδίως παρὰ τοῖς μὴ ἀττικοῖς, πρτ. ἐγιγνόμην, μλ. γενήσομαι, ἀ. ἐγενόμην (ἀμτβ. =ἔγειναι), πρκ. γέγονα κ. γεγέννημαι, ὑπρσ. ἐγεγόνειν καὶ ἐγεγενήμην. Ρ. γενητός=ὁ γενόμενος (γεννητός ἐκ τοῦ γεννάομαι=ὁ γεννηθείς).

Παρὰ μτγν. εὐρῆται ὁ μλ. γενηθήσομαι καὶ ὁ ἀόρ. ἐγενήθην (γεννηθήσομαι, ἐγενήθην ἐκ τοῦ γεννώμαι) ὁ πρκ. γέγονα ἀνήκει καὶ εἰς τὸ: εἶναι. Τὸν πρκ. γεγέννημαι μεταχειρίζεται ὁ Θουκυδ., τὸν δὲ γέγονα ὁ Πλάτων σχεδὸν πάντοτε. Ὁ παρὰ ποιητ. ἀόρ. ἐγενάμην (μετβ.) εὐρῆται καὶ παρὰ λογογράφοις εἰς τὴν μετοχὴν οἱ γ ε ι ν ἀ μ ε ν ο ι=οἱ γονεῖς. Ὁ ἐν τῇ ὁμιλουμένη ἀόρ. ἔ γ ε ι ν α πρέπει νὰ γράφηται δι' εἰ κατὰ τὴν § 35.

Γι-γνώ-σκω (§ 4 κ. 27=γνωρίζω) καὶ γινώσκω ἰδίως παρὰ τοῖς μὴ ἀττικοῖς, πρτ. ἐγίγνωσκον καὶ ἐγίνωσκον, μλ. γνώσομαι (§ 52), ἀόρ. ἔγνω, ὑπ. γνῶ, εὐκτ. γνοίην, προστ. γνῶθι, ἀπρρ. γνῶναι, μτ. γνοὺς γνόνας, πρκ. ἔγνωκα, ὑπρσ. ἐγνώκειν. Παθ. γιγνώσκομαι κ. γινώσκομαι, πρτ. ἐγιγνώσκομαι κ. ἐγινώσκομαι, μλ. γνωσθήσομαι, ἀόρ. ἐγνώσθην, πρκ. ἔγνωσμαι, ὑ. ἐγνώσμην. Ρ. γνωστός, γνωστέος.

8
Γλίχομαι (ἀποθ.=ἐπιθυμῶ), πρτ. ἐγλιχόμην καὶ πλέον οὐ. Γλυκαίνω (§ 21 σημ.) μτγν., πρτ. ἐγλύκαινον, ἀόρ. ἐγλύκανα

(§ 36). ΠΘ. γλυκαίνομαι (σπαν. εἰς ἀττ.), πρκ. γεγλυκάσμαι καὶ ἐν συνθ. ἐγλύκασμαι, ἀόρ. ἐγλυκάνθην, μλ. γλυκανθήσομαι. Εὐρηται καὶ ἐν. γ'. πρόσωπ. μσ. ἀόρ. κατ-εγλυκάνατο.

Γλύφω (σκαλιζώ), πρτ. ἐγλυφον, μλ. γλύψω, ἀόρ. ἐγλυψα. Παθ. γλύφομαι, πρτ. ἐγλυμμαι (ἀπρφ. ἐγλύφθαι) καὶ γέγλυμμαι, ἀόρ. ἐγλύφθην καὶ ἐγλύφην (μτγν.), μσ. ἀόρ. ἐγλυψάμην (ποιητ. καὶ μτγν.). Ρ. γλυπτός.

Γνάμπω (λυγίζω), ὁμ. πρτ. ἐγναμπτον, μλ. γνάμψω, ἀόρ. ἐγναμψα. Παθ. γνάμπτομαι, ἀόρ. ἐγνάμφθην.

Γράφω (σκαλιζώ, γράφω), πτ. ἔγραφον, μλ. γράψω (§ 52), ἀ. ἔγραψα, πρκ. γέγραφα, ὑπρσ. ἐγεγράφειν. ΠΘ. γράφομαι, πρτ. ἐγραφόμην, μλ. ε'. γραφήσομαι, ἀόρ. ε'. ἐγράφη, πρκ. γέγραμμαι, ὑπρσ. ἐγεγράμμην, μλ. γ'. γεγράψομαι. Μσ. γράφομαι (γράφω ἑμαυτῷ, καταγγέλλω), μλ. γράφομαι, ἀόρ. ἐγραψάμην. Ρ. γραπτός, γραπτέος.

Παρά μτγν. εὐρηται ὁ πρκ. γεγράφηκα καὶ παθ. ἀόρ. ἀ. ἐγράφη. }
Γρύψω (γρυλλίζω ἐπὶ χοίρων), μλ. γρύξω, ἀόρ. ἔγρυξα (πρκ. δὲν εἶρ.) }
Ρ. γρυκτός. Εὐρηται καὶ ὁ μλ. γρύξομαι παρ' Ἀθηναίῳ (9 σ. 369 σ.) }

Γυμνάζω, ἐγύμναζον, γυμνάσω, ἐγύμνασα, γεγύμνακα, ἐγυγυμνάκειν. Μσ. γυμνάζομαι (γυμνάζω ἑμαυτόν), ἐγυμναζόμην, μλ. γυμνάσομαι, ἀόρ. ἐγυμνασάμην, πρκ. γεγύμνασμαι, ὑπρσ. ἐγεγυμνάσμην. Παθ. ἀόρ. ἐγυμνάσθην. Ρ. γυμναστέος.

Δαίρω ἴδε δέρω.

Δάκ-ν-ω (§ 21=δαγκάνω), πρτ. ἔδακνον, μλ. δήξομαι, ἀόρ. ε'. ἔδακον (πρκ. δέδηχα εἰς μτγν.). Παθ. δάκνομαι, πρτ. ἐδακνόμην, μλ. δηχθήσομαι, ἀόρ. ἐδήχθην, πρκ. δέδηγμαι, ὑπρτ. ἐδεδήγημην. Ὁ ἐνεργ. ἀόρ. ἐδηξα, ὁ παθ. ἀόρ. ε'. ἐδάκην καὶ ὁ μσ. ἀόρ. ἀ. ἐδηξάμην εὐρ. μόνον παρὰ μτγν.

Δακρύω (χύνω δάκρυα, ὕ: μτ. οὐδ. τὸ δακρῦον), πρτ. ἐδάκρυν, μλ. δακρύσω, ἀόρ. ἐδάκρυστα, πρκ. δεδάκρυκα. Παθ. ἢ μσ. δακρύομαι, πρκ. δεδάκρυμαι οὐδετέρως=εἶμαι γεμᾶτος ἀπὸ δάκρυα ὁ μλ. δακρύσομαι καὶ ὁ ἀόρ. ἐδακρυσάμην εἰς μτγν.

Δαμ-άζω (καταπονῶ, σπάνιον παρὰ πεζοῖς), πρτ. ἐδάμαζον, μλ. δαμάσω, ἀόρ. ἐδάμασα. Παθ. δαμάζομαι, πρτ. ἐδαμαζόμην, μλ. δαμασθήσομαι, ἀόρ. ἐδαμασθην, πρκ. δεδάμασμαι μτγν., μσ. ἀόρ. ἀ. ἐδαμασάμην (σπαν.). Ρημ. δαμαστός, δαμαστέος.

Δανείζω (δίδω εἰς τόκον χρήματα), μλ. δανείτω, ἀόρ. ἐδά-
νειατα, πρκ. δεδάνεια. Μσ. δανείζομαι (λαμβάνω χρήματα ἐπὶ
τόκῳ), μλ. δανείτομαι, ἀόρ. ἐδανείσάμην, πρκ. δεδάνεισμαι.
Παθ. ἀόρ. ἐδανείσθην=ἐλάθον δάνειον, ἐδόθη εἰς ἐμέ δάνειον.

Δαπανῶ δαπανῶ (ἐξοδεύω), μλ. δαπανήσω, ἀόρ. ἐδαπά-
νησα, πρκ. δεδαπάνηκα. Μσ. δαπανῶμαι (=δαπανῶ ἐκ τῶν
ἐμαυτοῦ), πρκ. δεδαπάνημαι. Παθ. δαπανῶμαι (κατεξοδεύομαι,
καταστρέφομαι), πρκ. δεδαπάνημαι, ἀόρ. ἐδαπνήθην (§ 55).

³¹ Δαρθ-άν ω (συνήθως σύνθετ. ἐκ τῆς κατὰ ἴ. § 20=κοιμῶμαι),
πρτ. ἐδάρθανον, ἀόρ. ἐδάρθον, ἀπρρ. δαρθεῖν, μτ. δαρθῶν, πρκ.
δεδάρθηκα. Βίς μτγν. εὐρ. καὶ ὁ ἀόρ. ἐδάρθην.

Δεδίττομαι (ἀποθ. μσ.=ροβίζω, ἐκπλήτω, καὶ εἰς μτγν.
ἐκπλήτσομαι), πρτ. ἐδεδιττόμην καὶ πλέον οὐ παρὰ πεζοῖς ὁ
μλ. δεδιξομαι καὶ ἀόρ. ἐδεδιξάμην παρὰ μτγν.

Δεῖν ἴδε δέω τὸ ἀπέχω.

Δεί(μ) (=ροβοῦμαι), μλ. δείσομαι (§ 52), ἄ. ἐδεισα (ἐφοβήθην)
πρκ. δέδοικα, κας, κε, κ. δέδικα μὲ σημ. ἐν.=ροβοῦμαι (§ 43), ὕ.
ἐδεδοίκειν, κεις, κει κτλ., καὶ ἐδεδίειν, τὸ γ'. πλ. ἐδέδισαν καὶ
ἐδεδίσαν· τοῦ πρκ. τὰ πληθυντικὰ εἶνε ἐκ τοῦ δέδικα, δέδιμεν,
δέδιδτε, δεδίκασιν· πρστ. δέδιδθι δεδίτω (δεδιέτω ἄπαξ), ὕπ.
δεδίω, εἴκτ. δεδιείην, ἀπρρ. δεδιέναι, μτ. δεδιῶς, δεδιῶτα, δε-
διός. Ὁ πρκ. δέδοικα συνηθέστερος ἐν τοῖς ἐνικοῖς τῆς ὁρ., ὁ
δὲ δέδικα συνηθέστερος ἐν τοῖς πληθυντικοῖς. Εὐρηται καὶ ὁ μλ.
δείσω παρὰ μτγν.

≠ Δείκ-νυ μι (§ 24) καὶ δεικνῶ (§ 68), πρστ. δείκνυ καὶ δεί-
κνυε, ἀπρρ. δεικνύμαι καὶ δεικνύειν, πρτ. ἐδείκνυν κ. ἐδείκνυον,
μλ. δείξω, ἀόρ. ἐδειξῶ, πρκ. δέδειχα. Μτ. δείκνυμαι παρὰ ποιη-
ταῖς καὶ σημ. δεξιόμοι τινα, χαιρετίζω, μλ. δείξομαι, ἀόρ. ἐδει-
ξάμην. Παθ. πρκ. δέδειγμα, ἀόρ. ἐδείχθην, μλ. δειχθήσομαι.
Ρημ. δεικτέον. Ὁ γ'. μλ. δεδείξομαι μτγν.

Δεινῶ δεινῶ (καριστῶ φοβερὸν), μλ. δεινώσω, ἀόρ. ἐδείνωσα.
¹ Δειπνέω δειπνῶ, πρτ. ἐδείπνουν, μλ. δειπνήσω (δειπνήσο-
μαι μτγν.), ἄ. ἐδείπνησα, πρκ. δεδείπνηκα, ὕ. ἐδεδειπνήκειν.

Δεξιόμοι δεξιόμοι (ἀποθ. μσ.=ὑποδέχομαι τινα φιλικῶς),
μλ. δεξιόμομαι, ἀόρ. ἐδεξιωσάμην.

Δέομαι ἴδε δέω τὸ ἀπέχω.

Δέρω (δαίρω, ῥ. δερ, δαρ=γδέρνω), πρτ. ἔδερων, μλ. δερῶ, ἄορ. ἐδειρα. Πθ. πρκ. δέδαρμαι (ἀπρρ. δεδάρθαι, μτ. δεδαρμένος), ἄορ. εἴ. ἐδάρθην. Ρ. δαρτός (μτγν).

Εὔρηται ὁ πθ. ἄορ. ἄ. ἐδάρθην καὶ ὁ πθ. μλ. β'. δαλήσομαι ἐν τῇ Ν. Δ.

Δέχομαι (ἀποθ. μσ.=παίρω τι διδόμενον), πρτ. ἐδεχόμην, μλ. δέξομαι, ἄ. ἐδεξάμην, π. δέδεγμαι, ὑπ. ἐδεδέγμην (§ 57). Πθ. ἄορ. ἐδέχθην=ἔγεινα δεκτός (§ 61). Ρ. δεκτός, δεκτέος.

Ὁ ἐν. καὶ παρατ. εὔρηται παρὰ μτγν. μόνον μὲ παθ. σημ. Ὁ παθ. ἄορ. ἐδέχθην ἔχει παρὰ ποιηταῖς καὶ ἐνεργ. σημασίαν. Ὁ μετ' ὀλίγ. μέλ. δεδέξομαι εὔρηται παρὰ ποιηταῖς καὶ μτγν. μὲ ἐνεργ. σημασίαν.

Δέω (δένω) δῶ, προστ. δέε δεῖ, μτ. δέων δῶν, δεόντος δούντος, πρτ. ἔδεον ἔδουν, μλ. δήσω (§ 30), ἄορ. ἔδησα, πρκ. δέδεκα (§ 30), ὑπρσ. ἐδεδέκειν. Μσ. δέομαι δούμαι (=δέω ἑμαυτῶ, δένω δι' ἑμαυτόν μόνον ἐν συνθέσει), πρτ. ἐδέομην καὶ ἐδούμην, μλ. δήσομαι, ἄορ. ἐδήσάμην (ποιητ.). Πθ. δέομαι δούμαι, πρτ. ἐδεόμην καὶ ἐδούμην, πρκ. δέδεμαι, ὑπρσ. ἐδεδέμην, μλ. δεθήσομαι, ἄορ. ἐδέθην, μλ. γ'. δεθήσομαι. Ρ. δετός (σύνδετος) καὶ δητός (ἀνυπό-δητός), δετέος. Τοῦ δέω (δένω) συνήρουν οἱ ἀπτικοὶ τὸ εὐ εἰς οὐ καὶ τὸ εὐ εἰς ὠ, ὡς δέω δῶ, ἔδεον ἔδουν, δέομαι δούμαι, δεόμενος δούμενος. Παρὰ μτγν. εὔρηται δέουσι, δέον, ἔδεον.

Δέω (ἀπέχω, ἔλλειπω, δὲν ἔχω τι, χρειάζομαι), ἔδεον. Ἡ μτ. ὁ δέων, ἡ δέουσα, τὸ δέον εὔρ. μετὰ τῶν διὰ τοῦ 8 καὶ 9 σχηματιζομένων ἀριθμῶν (ἴ. Λυσ. ἔκδοσίν μου 19, 43). Μλ. δεήσω (§ 26), ἄ. ἐδέησα, πρκ. δεδέηκα. Δέομαι (ἀποθ. § 66=ἔχω ἀνάγκην, στεροῦμαι, παρακαλῶ), δέη ἢ δέει, δεῖται κτλ., πρτ. ἐδέομην, μλ. δεήσομαι, ἄ. ἐδεήθην (§ 60, οὐχὶ ἐδεητάμην), πρκ. δεδέημαι. Συνηθέστατα τὸ ἐνεργητικὸν εἶνε ἀπρῶτον δεῖ=εἶνε ἔνδεια, ἔλλειψις, ἐπομένως χρειάζεται, πρέπει, ὑπ. δέη, εὐ. δέει, ἀπρρ. δεῖν, μτ. δέον πρτ. ἔδει, μλ. δεήσει, ἄορ. ἐδέησε. Συναιρεῖται δὲ ὅπου ὑπάρχει τὸ εὐ καὶ εἰ. Παρὰ μτγν. εὔρηται ὁ πθ. μλ. δεηθήσομαι.

Δηιώω δηώω δηῶ (ἐρημῶν), πρτ. ἐδήοον ἐδήοον, μλ. δηῶσω, ἄορ. ἐδήωσα. Παθ. πρκ. δεδήωμαι.

Δηλώω δηλώ ὄμ. Ὁ μσ.μλ. δηλώσομαι ἔχει παθ.σημ. (§ 49).
P. δηλωτέος.

Δημοκρατοῦμαι (ἄπθ. παθ.=κυβερνώμαι δημοκρατικῶς), μλ. δημοκρατηθήσομαι. Τὸ ἐνεργ. εὔρηται παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς.

Διαιτώ διαιτῶ (ἐκ τοῦ δίαιτα=εἶμαι δικιτητής, τρέφω), πρτ. διήτων καὶ ἐδιήτων, μλ. διαιτήσω, ἀόρ. διήτησα κ. ἐδιήτησα, πρκ. διήτηκα, ὑ. ἐδεδιήτηκιν. Μσ. διαιτάομαι διαιτώμαι (κάμνω δίαιταν, διάγω οὕτως ἢ ἄλλως), πρτ. διητάομην διητώμην καὶ ἐδιητώμην, μλ. διαιτήσομαι, ἀόρ. διητήθη κ. ἐδιητήθη (§ 55, μτγν.), πρκ. δεδιήτημαι, ὑπρσ. (κατ)ἐδεδιητήμην, ἐδιητησάμην. P. δικιτητέον.

Λαμβάνει ἀξίησιν ὡς νὰ εἶνε σύνθετον. Τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα μὲ προθέσεις λαμβάνουσιν δύο ἀξίησεις, ὡς καὶ τὸ διακονῶ: κατεδιήτων, κατεδιήτησα, ὑπρσ. κατεδεδιητήκιν.

Διακελεύομαι ἀποθ. μσ.=προτρέπω ἴδε κελεύω.

Διακηρυκεύομαι ἀποθ. μσ.=διὰ κήρυκος διαπραγματεύομαι.

Διακονέω διακονῶ (ἐκ τοῦ διάκονος=ὑπηρετῶ): οὐκ ἐν χρήσει παρ' ἄπτικῶς, πρτ. ἐδιακόνουν καὶ διηκόνουν, μλ. διακονήσω, ἀόρ. διηκόνησα (μτγν.), πρκ. δεδιηκόνηκα καὶ δεδιηκόνηκα, ὑ. ἐδεδιηκονήκιν καὶ ἐδεδιηκονήκιν. Μσ. διακονοῦμαι (διακονῶ ἐμαυτῶ), πρτ. διηκονοῦμην, μλ. διακονήσομαι, ἀ. διηκονησάμην καὶ ἐδιηκονησάμην. Παθ. πρκ. δεδιηκόνημαι, ἀόρ. ἐδιηκονήθη κ. διηκονήθη (νέα διαθ.). Εἶνε ἀπλοῦν, ἀλλ' ἀξίησει ἄλλοτε ὡς ἀπλοῦν καὶ ἄλλοτε ὡς σύνθετον. Παρὰ Δημ. εὔρ. ὁ παθ. πρκ. δεδιηκόνημαι καὶ ὁ ἀόρ. ἐδιηκονήθη.

Διαλέγομαι (ἰποθ. κατὰ σημασίαν § 66=ὀμιλῶ), πρτ. διηλεγόμην, μλ. διαλέξομαι (καὶ σπανίως διαλεχθήσομαι), ἀ. διηλέχθη κ. πρκ. διείλεγμα, ὑπρσ. διειλέγμην. P. διαλεκτέος. Τὸ διαλέγω σημαίνει, ὡς ἐν τῇ ὀμιλ., διαλέγω, ξεχωρίζω, μλ. διαλέξω, ἀόρ. διέλεξα. Οἱ ἀόρ. διελέγην κ. διελεξάμην εὔρ. εἰς μτγν.

Διανοέομαι διανοοῦμαι (ἰποθ.=ἔχω κατὰ νοῦν), πτ. διηνοοῦμην, μλ. διανοηθήσομαι κ. σπαν. διανοήσομαι, ἀόρ. διηνοήθη (§ 60) (ἢ μτ. τὸ διανοηθὲν ἔχει παθ. σημ.), πρκ. διηνοήμην, ὑ. διηνοήμην ἢ κ. νοέω. Παρὰ μτγν. εὔρ. ὁ μσ. ἀ. διηνοησάμην.

Διαπράττομαι παρ' ἄττ. μᾶλλον ἐν χρήσει τὸ μέσον παρὰ τὸ ἐνεργ. ἴδε πρᾶττω.

Διαφθείρω ἴδε φθείρω· πρκ. ἄ. διέφθαρχα καὶ Ἑ'. διέφθορα μὲ μτβ. σημ. (§ 46). Παρὰ μτγν. ὁ Ἑ'. πρκ. ἔχει καὶ παθ. σημ. ἀντὶ τοῦ διέφθαρχαι.

Δι-δά-σκω (δι-δαχ § 4, 27 κ. 69), πρτ. ἐδίδασκον, μλ. διδάξω, ἄ. ἐδίδαξα, πρκ. δεδίδαχα, ὑ. ἐδεδίδαχην. Πθ. διδάσκομαι, πρτ. ἐδιδασκόμην, μλ. διδαχθήσομαι (μτγν.), ἄρ. ἐδιδάχθην, πρκ. δεδίδαγμαί, ὑ. ἐδεδιδάγμην. Μσ. διδάσκομαι, μλ. διδάξομαι, ἄρ. ἐδιδάξάμην. Ρ. διδακτός, διδακτέον.

Δι-δη-μι (§ 3=δένω) γ'. πλ. πρσ. διδέασι εὐρ. παρὰ Ξεν. Αν. 8, 8, 24.

Δι-δρά-σκω (§ 4, 27 κ. 69) μίνον σύνθετον εὔρηται, ἀπο-, ἐκ- δια=φρεύγω κρυφά), πρτ. ἐδιδρασκον, μλ. δράσομαι (§ 52), ἄ. ἔδραν, ἔδρας, ἔδρα (μὲ ᾱ) κτλ., ὑπ. δρῶ, δρᾶς, δρᾶ κτλ., εὐ. δραίην, ης, η κτλ., πρστ. δρᾶθι, ἀπρρ. δρᾶνκι, μτ. δρᾶς, δρᾶτα, δρᾶν, πρκ. δέδρακα, ὑπρσ. ἐδεδράκειν. Ρ. δραστός (ἄδραστος).

Εὔρηται παρὰ μτγν. μλ. δρᾶσω καὶ ἄρ. ἔδρασα. Ἄλλος τύπος τοῦτου εἶνε τὸ δρᾶκᾶζω παρὰ Λυσ. 10, 47 καὶ παρὰ μτγν. ἀποδράω ἦ. ἔχδουσίν μου 16, 47.

Διδῶμι, γ'. πλ. διδόασι, πρτ. ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου καὶ σπαν. ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, πλ. ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν, μλ. δώσω, ἄ. ἔδωκα (§ 37), ἔδωκας, ἔδωκε, θυϊκά καὶ πλ. (ἐκ τοῦ ἄ. Ἑ'. ἔδων), ἔδοτον, ἐδότην, ἔδομεν ἔδοτε ἔδοσαν καὶ σπαν. ἐδώκμεν, κατε, καν, ὑπ. δῶ, εὐκτ. δοίην, ἀπρρ. δούνκι, μτ. δούς· πρκ. δέδωκα, ὑ. ἐδεδώκειν. Παθ. δίδομαι, πρτ. ἐδιδόμην, μλ. δοθήσομαι, ἄρ. ἐδόθην, πρκ. δέδομαι, ὑ. ἐδεδόμην· μσ. ἄ. Ἑ'. ἐδόμην, μλ. δώσομαι. Ρ. δοτός, δοτέος.

Διέπω ἴδε ἔπω.

Δικάζω, ἐδικάζον, δικᾶσω, ἐδικάσα (ᾶ), δεδίκασα. Παθ. δικάζομαι, μλ. δικασθήσομαι (μτγν.), ἄρ. ἐδικάσθην. Μσ. μλ. δικάσομαι, ἄρ. ἐδικασάμην, ὑπρσ. γ'. πρσ. ἐδεδίκαστο.

Διψάω (ἔχω δίψαν) διψῶ, διψάεις διψῆς κτλ. Συναιρεῖται εἰς ἡ ἀντὶ εἰς α, πρτ. ἐδίψαον ἐδίψων, ἐδίψαες ἐδίψης κτλ., εὐκτ. διψών, ἀπρρ. διψῆν, μλ. διψήσω, ἄρ. ἐδίψησα, πρκ. δεδίψηκα, ὑπρσ. ἐδεδιψήκειν.

Διώκω (διώχνω,καταδιώκω δικαστικῶς),πτ.ἐδίωκον,μλ. διώ-
ξομαι (§ 52) κ.σπαν.διώζω,ἀ. ἐδίωξα,πρκ. δεδίωχα, ὑ. ἐδεδιώ-
χειν. Πθ. τούτου εἶνε τὸ φεύγω· εὗρ. σπαν. εἰς μτγν. διώκομαι,
μλ. διωχθήτομαι, ἀόρ. ἐδιώχθην. Ρ. διωκτὸς,διωκτέος.

Τοῦ διώκειν ἄλλος τύπος εἶνε τὸ διωκάθειν, πρτ. ἐδιώκαθον.

Δοκ-έ-ω δοκῶ (§ 25=νομίζω, μοῖ φαίνεται), πρτ. ἐδόκουν,
μλ. δόξω,ἀόρ. ἔδοξα, πρκ. δέδοκται μοι, πρστ. δεδόχθω, ἀπρφ.
δεδόχθαι, μτ. δεδογμένον, δεδογμένα, ὑ. ἐδέδοκτο. Ρ. δοκη-
τὸς (ἰδόκητος).

Τὸ δοκῶ συνήθως εὗρηται προσωπικῶς, σπανιώτερον δὲ καὶ ἀπροσω-
πως. Εὗρηται παρὰ ποιηταῖς ὁ μλ. δοκήσω, ὁ ἀόρ. ἐδόκησα καὶ πρκ. δε-
δόκημαι καὶ δέδογμαi, ἀόρ. ἐδοκήθην, πρκ. ἐνργ. δεδόκηκα. Παρὰ Πλατ.
εὗρηται ὁ πθ. ἐν. δοκοῦμαι. Παρὰ μτγν. εὗρηται ὁ ἀόρ. ἐδόκησα, πρκ.
δεδόκηκα, ὑπρσ. γ'. πλ. πρσ. ἐτεδόχεσαν, πρκ. δεδόκημαι, παθ. ἀόρ. ἐδό-
χθην καὶ μτ. δοκηθεῖς.

Δραμεῖν ἴδε τρέχω.

Δρασκάζειν ἴδε διδράσκειν.

Δράσσομαι,δράττομαι (ἰποθ. μσ.=ἰδράχνω,λαμβάνω), πρτ.
ἐδρασσόμην κ. ἐδραττόμην, μλ. δράξομαι, ἀ. ἐδραξάμην, πρκ.
δέδραγμαi, ὑπρσ. ἐδεδράγμην.

Δράω δρῶ (ἐκτελῶ), πρτ. ἔδραον ἔδρων, μλ. δράσω (§ 31),
ἀ. ἔδρασα (πρστ. δρᾶσον, ἀπρφ. δρᾶσαι), πρκ. δέδρακα, ὑ. ἐδε-
δράκειν. Πθ. δράομαι δρῶμαι, πρτ. ἐδραόμην ἐδρώμην, ἀ. ἐδρά-
σθην, πρκ. δέδραμαι καὶ σπαν. δέδρασμαi (§ 39). Ρ. δραστὸς
(ἄδραστος) καὶ δρατὸς (ἄδρατος), δραστεός.

Δρέπω (κόπτω, ἀπολαμβάνω), μλ. δρέψω, ἀ. ἔδρεψα. Μσ.
δρέπομαι (κόπτω ἑμαυτῶ, ἀπολαμβάνω), μλ. δρέψομαι, ἀόρ.
ἐδρεψάμην. Ρ. δρεπτὸς (ἄδρεπτος). Παρὰ μτγν. εὗρ. ὁ πθ. ἀόρ.
ἐδρέφθην, ἀλλ' εἶνε ἀμφίβολος.

Δύναμαι (ἀποθ.=ἐμπορῶ),δύνασαι (οὐχὶ ἀπτικόν τὸ δύνη),δύ-
ναται κτλ., ὑπ. δύνωμαι, εὗ. δυναίμην, πρστ. δύνασο, ἀπρφ. δύ-
νασθαι, μτ. δυνάμενος, πρτ. ἐδυνάμην κ. ἠδυνάμην,ἐδύνω (οὐχὶ
ἐδύνασο) καὶ ἠδύνω, ἐδύνατο κτλ., μλ. δυνήσομαι, ἀ. ἐδυνή-
σθην (§ 60), πρκ. δεδύνημαι, ὑ. ἐδεδυνήμην. Ρ. δυνατὸς (§ 67).

Ὁ ἐν. ἐν τῇ ὑπ. καὶ εὐκ. τονίζεται κατὰ τὰ βαρύτερα, ὡς καὶ τὸ ἐπί-
σταμαι. Εὗρ. καὶ ἀόρ. ἐδυνασθην παρὰ ποιητ. Ξεν. καὶ μτγν. Ὁ παθ.
μλ. δυνηθήσομαι καὶ ὁ ἀ. ἐδυνησάμην εὗρηται παρὰ μτγν.

Δύνω (§ 21 ἀμτβ. = χώνομαι), πρτ. ἔδυνον καὶ πλέον οὐ.

Δυστυχέω δυστυχῶ (ἐκ τοῦ δυστυχῆς), ἐδυστύχουν, μλ. δυσ-^{Ποριζίου}τυχήσω, ἀ. ἐδυστύχησα, πρκ. δεδυστύχηκα. Παθ. δυστυχοῦμαι = ὑπὸ δυστυχίας κατέχομαι· ἀόρ. μτ. τὰ δυστυχηθέντα = αἰ ὑπ' ἄλλου ἐπενεχθεῖσαι εἰς τινα δυστυχίαι.

Δύω (εἰς τὸν ἐν. καὶ πρτ. τὸ ὑ παρὰ ποιητ., παρ' ἀττ. ὑ, μτβ. = βυθίζω, χώνω, καὶ σπαν. ἀμτβ. = βουτῶ), παρατ. ἔδυον, μλ. δύσω(ῶ), ἀ. ἔδῦτα καὶ ἀ. εἴ. ἔδυν (ἀμτβ. § 40, ὑ), ἔδυσ, ἔδῦ κτλ., ὑπ. δύω, δύης κτλ., εὐκτ. δύην (ἐκ τοῦ δυῖην), πρστ. δῦθι, δύτω κτλ., ἀπρρ. δύναι, μτ. δὺς δῦσα δύν, πρκ. δέδυκα (ἀμτ.), ὑ. ἐδεδύκειν. Μσ. δύομαι (ἀμτβ. = βουτῶ, χώνομαι), πρτ. ἐδυόμην, μλ. δύσομαι, ἀόρ. ἐδυσάμην (μτβ.), πρκ. δέδυμαι, ὑ. ἐδεδύμην. Πθ. μλ. δυθήσομαι, ἀόρ. ἐδύθην. Ρ. δυτός, δυτέος.

Ἐο μλ. δύσω καὶ ἀόρ. ἔδυσα ἔχουσι μτβ. σημ. καὶ σπαν. ὁ πρκ. δέδυκα. Ὁ ἀόρ. ἔδυν καὶ ὁ πρκ. δέδυκα ἔχουσιν ἀμτ σημασίαν, ὥστε ὑπάγονται εἰς τὸ ἀμτβ. δύω καὶ μσ. δύομαι, ἐκ τοῦ ὑποσίου ὁ ἀόρ. ἐδυσάμην, ὁ πρκ. δέδυμαι δὲν εἶνε ἐν χρήσει παρ' ἀττικοῖς. Ὁ πρκ. δέδυκα ἔχει σπανίως καὶ μεταβατ. σημασίαν.

Δυσχεραίνω (ἐκ τοῦ δυσχερῆς), μλ. δυσχερανῶ, ἀ. ἐδυσχέρᾶνα.

Δωρέομαι δωροῦμαι (ἀπθ. μσ. = φιλοδωρῶ), πτ. ἐδωρούμην, π. δεδώρημαι (§ 62), μ. δωρήσομαι, ἀ. ἐδωρησάμην. Παθ. ἀ. ἐδωρήθην (§ 61), μτ. τὸ δωρηθὲν = ἡ δωρεά. Ρ. δωρητός (ποιητ.). Δωροδοκῶ (ἐκ τοῦ δωροδόκος, παθ. = δέχομαι δῶρα) ὄμ. Τὸ ἐνεργ. εἶνε δεκάζω τινὰ ἢ φθείρω τινὰ χρήμασι (Λυσ. 25, 19).

Ἐάω ἐῶ (ἀφίνω, ἐπιτρέπω), πτ. εἶων (§ 1), εὐ. ἐφῆν μλ. ἐάσω (ἄ § 31), ἀόρ. εἶασα, πρκ. εἶακα. Παθ. ἐάομαι ἐῶμαι, πρτ. εἶώμην, μλ. ἐάσομαι (πθ. σημ. § 49), ἀόρ. εἶάθην, πρκ. εἶαμαι. Ρ. εἶατέος.

Ἐγγυάω ἐγγυῶ (ἐκ τοῦ ἐγγύη = δίδω εἰς ἐνέχυρον), πρτ. ἤγγυων καὶ ἐνεγγύων (ἐνεγγύων), μλ. ἐγγυήσω, ἀόρ. ἤγγυῆσα καὶ ἐνεγγύησα (ἐνεγγύησα), πρκ. ἐγγεγγύηκα (ἤγγυῆκα μτγν.), ὑπρσ. ἤγγυῆκειν. Μσ. ἐγγυάομαι ἐγγυῶμαι (γίνομαι ἐγγυητής, δίδω ἐγγύησιν), πρτ. ἐνεγγυώμην καὶ ἤγγυώμην, μλ. ἐγγυήσομαι, ἀ. ἐνεγγυησάμην κ. ἤγγυησάμην, πρκ. ἐγγεγγυήμαι κ. ἤγγυήμαι, ὑ. ἐνεγγυήμην καὶ ἐγγεγγυήμην (ἐνεγγυήμην, ἤγγυήμην). Πθ. ἀόρ.

ἠγγυλῆθην. Τὰ σύνθετα ἔχουσι πάντοτε τὴν αὐξήσιν ἐντός : πρτ. ἐξηγγύων, ἀόρ. ἐξηγγύησα κτλ.

²⁰ Ἐγείρω (ἐγερίω ἱ. 15 = σηκῶνω τινά, ἐξυπνίζω τινά, τὸ ἐναντίον τοῦ κοιμίζω τινά), πρτ. ἤγειρον, μλ. ἐγερώ (§ 32), ἀ. ἤγειρα (§ 35), π. ἑ'. ἐγήγηρα (= εἶμαι ἄγρυπνος ἀντὶ ἐγ-ήγηρα, ὅπου τὸ ρεῖσεχώρησε κατὰ τὸν ἀναδιπλασιασμόν), ὑ. ἑ'. ἐγηγήρειν καὶ παρὰ μτγν. ἐγήγηρα (§ 5), ὑ. ἐγηγήρκειν. Πθ. ἐγείρομαι (σηκῶνομαι), πτ. ἤγειρόμην, μλ. ἑ'. ἐγεροῦμαι (μτγν.), ἀόρ. ἑ'. ἤγρόμην (§ 2, οὐχὶ ἀττικόν), ὑπ. ἔγρωμαι ἔγρη κτλ., εὐ. ἐγροίμην, πρστ. ἔγρευο, ἀπρρ. ἐγρέσθαι (ἔγρεσθαι), μτ. ἐγρόμενος. Πθ. ἐγειρομαι, πρκ. ἐγήγεραμαι, ὑ. ἤγέρομην (μτγν.) καὶ ἐγηγέρμην, μλ. ἐγεροθήσομαι (μτγν.), ἀόρ. ἤγέρθην. Ρ. ἐγερέτος.

Ὁ ἀ. πρκ. ἐγήγερα καὶ ὑ. ἐγηγέρκειν εὐρ. παρὰ μτγν. Ὁ ἑ'. πρκ. ἐγήγηρα καὶ ὁ ἑ'. ὑ. ἐγηγήρειν ἔχουσι οὐδέτ. σημασίαν = εἶμαι ἐξυπνος (§ 45). Ρῆμα γρηγορῶ παρ' ἀττικοῖς δὲν ὑπάρχει.

Ἐγκωμιάζω (ἐκ τοῦ ἐγκώμιον = ἐπαινῶ), πρτ. ἐνεκωμιάζον, μλ. ἐγκωμιάσομαι καὶ σπανιώτερον ἐγκωμιάσω (§ 53), πρκ. ἐγκεκωμιάκα, ὑ. ἐνεκεκωμιάκειν. Πθ. πρκ. ἐγκεκωμιάσμαι, ἀ. ἐνεκωμιάσθην (οὐχὶ ἀττικόν).

Ἐγχειρῶ καὶ ἐγχειρίζω, ὁμαλά, ἀλλὰ λαμβάνουσιν αὐξήσιν, ὡς νὰ ὑπῆρχον χειρῶ καὶ χειρίζω (ἱ. § 28).

Ἐδῆδοκα ἴδε ἐσθίω.

Ἐζομαι (ρ. σεδ-ί-ομαι, § 17 = κάθημαι), πρτ. ἐζόμενον ἄνευ αὐξήσεως, μλ. ἐδοῦμαι (§ 34). Παρ' ἀττ. εὔρηται μόνον τὸ σύνθετον καθέζομαι, πρτ. ἐκαθεζόμενη καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς καθεζόμενη, μλ. καθεδοῦμαι. Ἡ ἀπαρρ., ἡ μτ. καὶ ὁ πρτ. ἔχουσι συνήθως σημασίαν ἀορίστου. Παρὰ μτγν. εὔρηται ἀόρ. ἐκαθέσθην, μλ. καθεδήσομαι καὶ παρ' Αἰσχίνῃ καθεσθήσομαι. Ρ. καθεστέον ἴδε καὶ ἴζω.

Ἐθέλω καὶ κοινῶς θέλω (§ 25), πρτ. ἤθελον, μλ. ἐθελήσω, ἀόρ. ἤθελσα, πρκ. ἤθεληκα, ὑ. ἤθελῆκειν Ρ. ἐθελήτος.

Ὁ ἐν. θέλω, μλ. θελήσω, ἀόρ. ἐθελσα, ὁ πρκ. τεθελῆκα καὶ ὑπ. ἐτεθελῆκειν εὔρηται παρὰ μτγν. Ρ. θελητός μτγν.

Ἐθίζω (§ 17 ρ. σφθ. = κάμνω τινά νὰ συνειθίσῃ), πτ. εἶθίζον, μλ. ἐθιῶ, ἀόρ. εἶθισα, πρκ. εἶθικα, ὑ. εἶθικειν. Μτ. ἐθίζο-

μαι (εἰθίζω ἑμαυτὸν), πτ. εἰθιζόμεν, πθ. ἄ. εἰθίσθην, πρκ. εἰθι-
 σμαι, ὑ. εἰθίσμην. Ρ. ἐθιστός, ἐθιστέος. Συνώνυμος τοῦ εἰθισμαι
 εἶνε ὁ β'. πρκ. εἴωθα (εἶμαι συνειθισμένος, ἐκ τοῦ ἔθω, ὃ περ δὲν
 εἶνε ἐν χρήσει), ἀπρρ. εἰωθέναι, μτ. εἰωθῶς, υἷα, ὄς, ὅς τις ἔχει
 ἐνεστώτος σημασίαν ὑπρσ. με σημ. παρατατικού εἰώθειν (§ 43).

Εἶδ. ἴδε οἶδα καὶ ὀράω.

Εἰκάζω (κάννω τι ὅμοιον μὲ ἄλλο καὶ κρίνω κατ' εἰκασίαν),
 πτ. εἰκάζον κ. ἤκαζον, μλ. εἰκάσω κ. σπαν. εἰκάσομαι ἐν συνθ.
 (§ 52), ἄ. εἰκάσα κ. σπαν. ἤκασα. Πθ. εἰκάζομαι (γίνομαι ὅμοιός
 τινι), π. εἰκάσμαι κ. ἤκασμαι, ὑ. εἰκάσμην, μλ. εἰκασθήσομαι,
 ἄ. εἰκάσθην. Μσ. μλ.εἰκάσομαι, ἄ. εἰκασάμην (κ. σπαν. ἤκασά-
 μην). Ρ. εἰκαστός, εἰκαστέος. Εὐρ. παρὰ μτγν. ὁ πρκ. εἰκάκα.

Εἶκω (ἀρ.τβ.=ὑποχωρῶ, ἐνδίδω καὶ μτβ.=συγχωρῶ), εἶκον,
 μλ. εἶξω, ἄ. εἶξα. Ρ. εἰκτέον. Εὐρηται παρ' ἀττικοῖς καὶ ἐνεστώ-
 εἰκάθω κ. πρτ. εἶκαθον. Εὐρηται καὶ μσ. μλ. εἶξομαι. Τὸ σύνθ.
 παρ-εἰκειν εἶνε καὶ ἀπρόσωπον=ἐνδέχασθαι, εἶναι δυνατόν.

Εἶκω (ποιητικὸν=ὁμοιάζω, εἶμαι ὅμοιος), πρτ. εἶκον, μλ. εἶξω σπάνιος-
 πυχνότατος ὁ πρκ. εἶοικα, περὶ οὗ ἴδε κατωτέρω.

Εἶμαρτι πρκ.(εἶνε γραμμένον), ὑ. εἶμαρτο, μτ. εἶμαρμένος, εἶ-
 μαρμένη (ἢ μοῖρα), εἶμαρμένον. Ὁ ἐν. μείρομαι εὐρηται μόνον
 παρὰ ποιητ., παρὰ δὲ ἀττ. εὐρηται μόνον τὸ γ'. ἐν. πρὸς. τοῦ
 πρκ. καὶ ὑπρσ. καὶ ἡ μετοχή.

Εἶμι (εἶμιξι), εἶ, ἐστὶ, ἐστὸν, ἐστὸν, ἐσμὲν, ἐστὲ, εἶσι' ὑπ. ὦ,
 ἦς, ἦ, ἦτον, ἦτον, ὦμεν, ἦτε, ὦσι' πρστ. ἴσθι (μτγν. ἔσο), ἔστω,
 ἔστωσαν, σπανίως ἔστων καὶ ὄντων πτ. ἦν, ἦσθα, ἦν, ἦστων,
 ἦστην, ἦμεν, ἦτε κ. σπαν. ἦστε, ἦσαν' εὐ. εἶην, εἶης, εἶη, εἶητον,
 εἶήτην, εἶημεν καὶ σπαν. εἶμεν, εἶητε, εἶησαν καὶ εἶεν' ἐν. καὶ
 πτ. εἰς τὴν ἀπρρ. : εἶναι καὶ μτ. ὦν, οὔσα, ὄν μλ. ἔσομαι, ἔσει
 (ἔση), ἔσται κτλ., πρκ. γέγονα, ὑπρσ. ἐγεγόνειν, ἄ. ἐγενόμην.

Εἶμι (ρ.ι=θά πορεύομαι, θά παγαίνω, θά ὑπάγω), εἶ, εἶσι, ἴτον,
 ἴτον, ἴμεν, ἴτε, ἴασι, ὑπ. ἴω, ἴης, ἴη κτλ., πρστ. ἴθι, ἴτω, ἴτον, ἴτων
 ἴτε, ἴτωσαν καὶ ἰόντων, ἀπρρ. ἰέναι, μτ. ἰὼν, ἰούσα, ἰόν' πτ. ἦα
 καὶ ἦειν, ἦεις κ. ἦεισθα, ἦει καὶ ἦειν, ἦειτον κ. ἦτον, ἦείτην κ.
 ἦτην, ἦειμεν κ. ἦμεν, ἦειτε κ. ἦτε, ἦεσαν κ. ἦσαν' εὐ. ἴοιμι κ.
 ἴοιην, ἴοις, ἴοι, γ'. πλ. ἴοιεν. Ρ. ἴτός, ἴτέον. Τὸ εἶμι ἔχει σημα-

σίαν μέλλοντος τοῦ ρημ. : ἔρχομαι. Ἡ ὑπ. ἀπρρ. καὶ μτ. ἔχουσι σημασίαν καὶ ἐνεστώτος καὶ μέλλοντος· ὡς ἐνεστώτος δὲ τῆς ὑρ. εἶνε ἔρχομαι, πρκ. ἐλήλυθα, ὑπρσ. ἐλκλύθειν, ἀόρ. ἦλθον (§ 41).

Εἶπον (§ 41, ρ. Γεπ.), ἀόρ. εἶ. τοῦ λέγω (ἢ φημί ἢ ἀγορεύω), ὑπ. εἶπω, ης, η, ὠμεν κτλ., εὔ. εἶποιμι, οἰς, οἰ κτλ., πρστ. εἶπέ, εἶπέτω, εἶπετον κτλ., ἀπρρ. εἶπεῖν, μτ. εἰπών, ὄντος, εἰπούσα κτλ., πτ. ἔλεγον, μλ. ἐρῶ (ἐκ ρ. Γερ=λέγω), πρκ. εἶρηκα (ρ. ρε), ὑ. εἶρήκειν. Πθ. λέγομαι, μλ. ρηθήτομαι, ἀ. ἐρρήθην, πρκ. εἶρημαι, ὑ. εἶρήμην, μλ. εἶρήτομαι (παθ. σημ. ἦ. § 49). Ρ. ρητός (ἄρρητος), ρητέος.

Τὸ εἰ μένει εἰς πᾶσας τὰς ἐγκλίσεις· ὁ ἀ. εἶπον ἐγένετο ἐκ τοῦ ΓέΓεπ-ον' παρ' ἄττ. εὔρ. καὶ τοῦ ἀορ. ἀ. εἶπα τὸ ἐν. ἀ. καὶ β'. πρόσωπον εἶπα, εἶπας καὶ τὸ πληθ. β'. εἶπατε, σπανιώτατα δὲ τὸ πλ. γ'. εἶπαν. Ὅμοίως καὶ τὸ ἐν. β'. τῆς πρστ. εἶπον καὶ τὸ γ'. εἶπάτω καὶ τὸ πλ. β'. εἶπατε. Ὡσαύτως ἐκ τῆς εὐκτ. τὰ εἶπαίμεν, εἶπαίεν. Παρὰ μὴ ἄττ. εὔρηνται εἰπάτωσαν, ἀπρρ. εἶπαι, μτ. εἶπας, αντος, εἶπασα' μσ. ἀ. ἀπειπάμην, ἀπείπασθαι, ἀπειπάμενος.

Εἶργω (ρ. Γεργ=κλείω ἔξω, κωλύω), μλ. εἶρξω, ἀ. εἶρξα' ὁ π. κ. ὑπρσ. δὲν εὔρηνται. Πθ. εἶργνυμαι, μσ. μλ. εἶρξομαι (παθ. σημ. § 49), ἀ. εἶρχθην, πρκ. εἶργμαι. Ρ. εἶρκτέος.

Εὔρ. παρ' ἄττικοῖς καὶ ὁ τύπος ἔργω (ἐργάθω παρὰ ποιηταῖς).

Εἶργω (κλείω ἐντός, ἐγκλείω), εἶργνυμι κ. εἶργνύω, μλ. εἶρξω, ἀ. εἶρξα. Πθ. πρκ. εἶργμαι, ἀ. εἶρχθην. Ρ. εἶρκτός, οὐ σώζεται τὸ θηλ. εἶρκτή, ὡς οὐσιαστικόν.

Εἰσάγω, σύνθ. ἐκ τῆς εἰς καὶ ἄγω. Τούτου παθ. εἶνε τὸ

εἰσέρχομαι σύνθ. ἐκ τῆς εἰς καὶ ἔρχομαι.

Εἶρω=πλέκω, μόνον ἐν συνθέσει, πτ. εἶρον, ἀ. εἶρα, π. εἶρακα. Εἶρωθα ἴδε ἐθίζω.

Ἐκκλησιάζω (ἐκ τ. ἐκκλησία=συγκαλῶ εἰς ἐκκλησίαν, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν ἐκκλ.), πρτ. ἐξεκκλησίαζον, μλ. ἐκκλησίασσι ἀ. ἐξεκκλησίασα. Εὔρηνται πρτ. καὶ ἠεκκλησίαζον' ἦ. Λυσ. 13.73.

*Ἐκπίπτω' σύνθ. ἐκ τῆς ἐκ κ. πίπτω, πθ. Τὸ ἐνργ. ἐκβάλλω.

Ἐλαύνω (ἐλα-νύ-ω ἐλάF-νω § 21=κινῶ τι καὶ ἀμτβ.=κινῶνμαι, πηγαίνω), πτ. ἤλαυνον, μλ. ἐλῶ κ. ἐλάσω, ἀ. ἤλασα, π. ἐλήλακα (παρ' ἄττ. μόνον σύνθ. ἐκ τῶν ἀπό καὶ ἐξ § 5), ὑ. ἐλήλακειν. Πθ. ἐλαύνομαι, πρτ. ἤλαυνόμην, ἀ. ἤλάθην, πρκ. ἐλή-

λαμαι (§ 5), ὕ. ἐληλάμην κ. ἤληλάμην· μσ. ἀόρ. ἀ. ἤλασάμην.

P. ἐλατός (ἐν συνθέσει ἤλατος, ὡς ἐξήλατος) κ. ἐλατέος.

Ἔν. ἐλάω ἐλῶ ἔβρ. παρὰ ποιηταίς· ὁ Ξεν. ἔχει μόνον τὴν προστ. ἔλα· ἔβρ. παρὰ μτγν. παθ. μλ. ἐξ-ἐλασθήσομαι, ἀ. ἤλασθην καὶ πρκ. ἐλάλασμαι καὶ ὑπρο. παρ' Ἀλεξάνδρ.: ἤλασθην.

Ἐλέγχομαι (ἀποδεικνύω), πρτ. ἤλεγχον, μλ. ἐλέγξω, ἀ. ἤλεγξα.

Πθ. ἐλέγχομαι, πρτ. ἤλεγχόμην, μλ. ἐλεγχθήσομαι, ἀ. ἤλεγχθην, π. ἐλήλεγμαι, εγξαι, εγεται, ὕ. ἐληλέγμην, ἀπρφ. ἐληλέγχθαι. ἔβρ. καὶ πρκ. ἤλεγμαι καὶ ὑπρο. ἤλεγμην. P. ἐλεγκτός, ἐλεγκτέος.

Ἐλελίζω, ἀόρ. ἤλελιξα. Ἐλευθ. ἐλυθ. ἴδε ἔρχομαι.

Ἐλίσσω (ρ. φελ. = στρέρω) κ. ἐλίττω, πρτ. εἴλισσον (§ 1), μλ. ἐλίξω, ἀ. εἴλιξα, πρκ. ἐλλείπει. Μσ. ἐλίσσομαι (τρέφομαι), πτ. εἴλισσόμην, μλ. ἐλίξομαι, παθ. ἀ. εἴλιχθην (ποιητ. § 55), πθ. πρκ. εἴλιγμαι (μτγν. ἐλήλιγμαι), ὕ. εἴλιγμην. P. ἐλικτός.

Ἔμλ. ἐλιγθήσομαι μόνον εἰς τὴν Π. Δ. Ἔμλ. ἀ. εἴλιγην παρ' Ἀλεξάνδρ.

Ἐλκω (φέλκ. = τύρω), πρτ. εἴλκον (§ 1), μλ. ἔλξω, ἀ. εἴλκουσα (ἐκ τ. ἐλκύω), ἀπρφ. ἐλκύσαι, πρκ. εἴλκουκα, ὕ. εἴλκύειν.

Πθ. ἐλκομαι, πρτ. εἴλκόμην, μλ. ἐλκυσθήσομαι, ἀ. ἐλκύσθην (οὐχί ἀττ.), πρκ. εἴλκυσμαι, ὕ. εἴλκύσμην. Μσ. ἐλκομαι (σύρω ἐμαυτὸν ἢ δι' ἐμαυτὸν), μλ. ἔλξομαι, ἀ. ἐλκυσάμην ἐν συνθέσει ἄπαξ παρὰ Πλάτωνι. P. ἐλκτέος κ. ἐλκυστέος.

Ἔν. ἐλκύω, πρτ. εἴλκυον, μλ. ἐλκύσω, ἀ. εἴλξα εἶνε τῶν μτγν., ὡς καὶ ὁ μσ. μλ. ἐλκύσομαι καὶ ὁ παθ. ἀ. εἴλχθην (ἀπρφ. ἐλχθήαι).

Ἐλ (εἴλον) ἴδε αἰρῶ.

Ἐλληνίζω (ἐμιλιῶ ὡς ἔλλην), πρτ. ἤλληνίζον, μλ. ἐλληνιῶ.

Παθ. ἀ. ἐλληνίσθησαν ἀνευ ἀυξήσεως παρὰ Θουκυδίδη.

Ἐμέω ἐμῶ (φεμ = ξερῶ), πρτ. ἤμουν, μλ. ἐμοῦμαι κ. ἐμέσω, ἀ. ἤμεσα, πρκ. ἐμήμεκα (§ 5), ὕ. ἐμημέκειν κ. ἐμεμέκειν. Πθ. πρκ. ἐμήμεσμαι, μλ. ἐμεθήσομαι, ἀ. ἤμέθην.

Ἐμπεδώω ἐμπεδῶ (στερεῶνω), πτ. ἤμπεδον, μλ. ἐμπεδώσω.

Ἐμπίπρημι ἴδε πίμπρημι.

Ἐμποδίζω, πρτ. ἐνεπόδιζον, μλ. ἐμποδιῶ κ. ἐμποδίσω.

Ἐμπολάω ἐμπολῶ (ἐκ τοῦ ἐμπολῆ = ἐμπορεύομαι), πρτ. ἤμπολῶν, ας, α, ἀ. ἐν-ἐπόλησα (κ. μτγν. ἀπ-ἤμπόλησα), πρκ. ἤμπολήκα (παρὰ Λουκ. ἐμπεπόληκα).

Ἐμπορεύομαι μσ. (§ 28) ἴ. πορεύομαι.

Ἐναντιόομαι ἐναντιοῦμαι (ἐκ τοῦ ἐναντίος=ἐναντιώνομαι) ἀποθ., πρτ. ἠναντιούμην (§ 28), μλ. ἐναντιώσομαι (παρὰ μτγν. ἐναντιωθήσομαι, § 50), π. ἠναντίωμαι, ἀ. ἠναντιώθην μὲ μσ. σγμ. (§ 54). Ρ. ἐναντιωτέον.

Ἐνδημῶ (ἐκ τοῦ ἐνδημος=εἶμαι εἰς τὴν πατρίδα μου), πρτ. ἐνεδήμουν (§ 28), πρκ. ἐνδεδήμηκα.

Ἐνδοιάζω (ἀμφιβάλλω), πτ. ἐνεδοιάζον· πθ. ἀ. ἐνδοισθῆναι. Μσ. ἐν. ἐνδοιάζομαι μτγν., πρτ. ἐνεδοιαζόμην. Ρ. ἐνδοιστώσ·

Ἐνέκ ἴδε φέρω.

Ἐνεδρεύω (ἐκ τοῦ ἐνέδρα=παραμονεύω, κάμνω καρτέρι), μτ. ἐνήδρευον (§ 28), μλ. ἐνεδρεύσω, ἀ. ἐνήδρευσα. Πθ. ἀ. ἐνήδρευθην, πρκ. ἐνήδρευμαι, μσ. μλ. ἐνεδρεύσομαι.

Ἐνθυμέομαι ἐνθυμοῦμαι (ἀποθ. παθ. ἴ. § 55=ἐν θυμῷ βάλλω, διανοοῦμαι, σκέπτομαι), πρτ. ἐνεθυμούμην (§ 28), μλ. ἐνθυμήσομαι, ἀ. ἐνεθυμήθην, πρκ. ἐντεθύμημαι, ὑ. ἐνετεθυμήμην.

Ἐύρηται παρὰ μτγν. ὁ μλ. ἐνθυμηθήσομαι. Ὁ πρκ. ἔχει καὶ παθ. σγμ.

Ἐν-νυ-μι (§ 23). Εὔρ. συνήθως τὰ σύνθετα ἐκ τῆς ἀμφι καὶ ἐπί, ἴδε ἀμφιέννυμι.

Ἐνοχλέω ἐνοχλῶ (φέρω βάρος), πρτ. ἠνώχλουν (λαμβάνει αὐξήσιν ἐντός κ. ἐκτός), μλ. ἐνοχλήσω, ἀ. ἠνώχλησα, π. ἠνώχληκα. Πθ. ἐνοχλοῦμαι, πτ. ἠνωχλούμην, π. ἠνώχλημαι, μλ. ἐνοχληθήσομαι, ἀ. ἠνωχλήθην.

Ἐντέλλομαι ἀποθ., ἀ. ἐντετελλάμην, π. ἐντέταλμαι· ἡ μτ. τὰ ἐντεταλμένα ἔχει πθ. σγμ.· ὁ μλ. ἐντελοῦμαι μτγν. ἴ. τέλλω.

Ἐξαμβλόω ἴδε ἀμβλίσκω.

Ἐξερᾶω ἐξερῶ (βγάλλω ἔξω), μλ. ἐξερᾶσω (ᾶ), ἀ. ἐξήρασα, πθ. ἀ. ἐξήραθην.

Ἐξ-εσσι, πτ. ἐξ-ῆν, ὑ. ἐξῆ, εὐ. ἐξείη, πρστ. ἐξέεστω, ἀπρρ. ἐξείναι, μτ. ἐξόν, μλ. ἐξ-έσται.

Ἐξετάζω (ἐκ κ. ἐτάζω), πρτ. ἐξήταζον, μλ. ἐξετάσω κ. ἐξετῶ, ἀ. ἐξήτασα, πρκ. ἐξήτακα. Πθ. πρκ. ἐξήτασμαι, μλ. ἐξεταστήσομαι, ἀ. ἐξητάσθην. Ρ. ἐξεταστέον.

Ἔοικα (ὁμοιάζω, εἶμαι ὁμοιος), πρκ. μὲ σγμ. ἐνεστῶτος (§ 43) τὸ γ'. πλ. πρόςπ. παρ' ἀττικ. κάμνει εἰοίκασι καὶ εἴξασιν. Π

μτ. ἀντί εἰκῶς κάμνει εἰκῶς, εἰκυῖα, εἰκὸς = ἀρμόζων καὶ ἡ ἀπρρ. εἰκέναι πρὸς δραματικοῖς: εἰκέναι ὑπρσ. ἐφίκειν μὲ σημ. παρτατατικοῦ τὸ γ'. ἐφίκη καὶ ἄττ. ἤκη, ὑπ. εἰκῶ, εὐ. εἰκοίμι, ἀπρρ. εἰκέναι. Συχνότατα εὔρηται τὸ γ'. ἐν. ἀπρσώπως: εἰκε καὶ τὸ οὐδ. τῆς μτ. εἰκὸς = ἀρμόζον, πρέπον, τριαστὸν, φυσικόν.

Ἐορτάζω, πρτ. ἐώρταζον, μλ. ἐορτάσω (μτγν.), ἀ. ἐώρτασα (μτγν.), πρκ. ἐώρτακα, ὑ. ἐωρτάκειν. Πθ. ἀ. ἐωρτάσθην.

Ἐπαινέω ἐπαινῶ ἴδε αἰνῶ καὶ § 53.

Ἐπ-αἶρω ἴδε αἶρω σημαίνει σηκῶνω, λαμβάνω, παίρω, ὁ περ οὕτω πρέπει νὰ γράρηται καὶ οὐχὶ πέρω τὸ μσ. ἐπαίρωμι σημ. σηκῶνω ἐμκυτὸν ἢ τι ἀνήκον εἰς ἐμκυτὸν. Τὸ παθ. σημαίνει παρκαينوῦμαι.

Ἐπαῖω (ἐννοῶ, ἠξέω) ἴδε αἶω.

Ἐπανορθῶ ἴδε ἀνορθῶ.

Ἐπείγω (βιάζω, σπύδω), σπένιον πρὸς πεζοῖς, πρτ. ἤπειγον, μλ. ἐπείζω, ἀ. ἤπειξα, πρκ. ἐλλείπει. Μτ. ἐπείγομαι (βιάζομαι), πρτ. ἤπειγόμην, μλ. ἐπείζομαι, ἀ. ἤπειχθην μὲ μέσθην σημ. (§ 55), πρκ. παρὰ μτγν. ἤπειγμαι μὲ πθ. σημ. Ρ. ἐπεικτέον.

Ἐπιβουλεύω κτλ. = δολιεύομαι τινα. Πκθ. ἐπιβουλεύομαι = δολιεύομαι ὑπὸ τινος, ἐπιβουλεύει τις ἐμὲ, μλ. ἐπιβουλεύσομαι ὁ μσ. ἀ. ἐπεβουλεύσασθην σημ. ἐσκέφθην κατ' ἐμαυτὸν. Εὐρ. ὁ παθ. ἀ. ἐπιβουλεύθην εἰς μτγν.

Ἐπιδημῶ, πρτ. ἐπεδήμουν § 28 ἴδε ἀποδημῶ.

Ἐπιέννυμι, μσ. ἀ. ἐπισάμην, ἱ. ἀμφιέννυμι.

Ἐπιθυμῶ, πρτ. ἐπεθύμουν κτλ. ἱ. § 28.

Ἐπικηρυκέομαι, ἀποθ. μσ. = στέλλω κήρυκα πρὸς διαπραγματεύειν.

Ἐπιλανθάνομαι, (λανθάνω τὸ ἐναντίον μιμνήσκομαι), μλ. ἐπιλήσομαι, ἀ. ἐπελαθόμην, π. ἐπιέλησμαι.

Ἐπιλογίζομαι ἀποθ., μλ. ἐπιλογιόμαι, ἀ. ἐπελογισάμην.

Ἐπιμελόμαι καὶ ἐπιμελοῦμαι (ἵποθ. = φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, ἱ. μέλω), πρτ. ἐπεμελόμην κ. ἐπεμελούμην, μλ. ἐπιμελήσομαι κ. σπαν. ἐπιμεληθήσομαι, ἀ. ἐπεμελήθην (§ 55) πρκ. ἐπιμελέλημαι, εὐρ. παρὰ μτγν. ὁ ἀ. ἐπεμελησάμην. Ρ. ἐπιμελητέος.

Ἐπιτορέω (παρβαίνω, πατῶ τὸν ὄρκον μου), πρτ. ἐπιώρ-

κουν, μλ. ἐπιορκήσω κ. ἐπιορκήσομαι (§ 53), ἀ. ἐπιώρησα (§ 28),
πρκ. ἐπιώρηκα.

Ἐπισκήπτω (παραγγέλλω), μλ. σκήψω, ἀ. ἔσκηψα, πρκ. ἔ-
σκηφα. Μτ. ἐπισκήπτομαι=ρίπτω τὴν αἰτίαν εἰς τινα. Πθ.=
κατηγοροῦμαι ὑπό τινος, ἕ. Λυσ. ἔκδοσιν Ἰασ. 13, 4.

Ἐπίσταμαι (ἀποθ.=ἠξέυρω καλὰ, κατανοῶ), σαι, ται κτλ.
κατὰ τὸ ἴσταμαι, ὑπ. ἐπίστομαι, η, ηται κτλ. (ὁ τόνος κατὰ
τὰ βραχύτονα), εὐ. ἐπισταίμην, ἐπίσταιο, ἐπίσταιτο κτλ., πρστ.
ἐπίστασε κ. ἐπίστω, ἀπρφ. ἐπίστασθαι πρτ. ἠπιστάμην, ἠπί-
στω (παρὰ ποιηταῖς ἠπίστασο), μλ. ἐπιστήσομαι, ἀ. ἠπιστή-
θην. Ρ. ἐπιστητός.

Ἐπιστατέω ἐπιστατῶ, λυμβάνει αὐξήσιν ἐντὸς ἕ. § 28.

Ἐπιτηδεύω, πρτ. ἐπετήθευον κτλ. ἕ. § 28.

Ἐπιτροπέω (ἐπίτροπος), ὁμ. ἕ. § 28.

Ἐπομαι (ρ. σεπ. ἀποθ. μέσον=ἄκολουθῶ), πρτ. εἰπόμην, μλ.
ἔψομαι, ἀ. ἐσπόμην (ἐκ τ. σεσεπόμην ἕ. § 49), ὑπ. σπῶμαι (καὶ ἐν
συνθ. ἐπί-σπωμαί), εὐ. σποίμην (ἐπισποίμην), πρστ. σποῦ (ἐπί-
σπου) σπέσθω, ἀπρφ. σπέσθαι, μτ. σπόμενος.

Τὸ σ τῆς ρ. σεπ ἐτρέπη εἰς δασεῖαν. Η πρστ. τοῦ ἀ. ὅ. εὐρ. ἀπλῆ ἔσπου.

Ἐπω (ρ. σεπ=ἄσχολοῦμαι, καταγίνομαι περί τι), εἶνε ποιη-
τικὸν δικωθὲν παρὰ τοῖς πέζαις ἐν τοῖς συνθ. ἀμφιπέειν, περιέ-
πειν καὶ διέπειν κτλ., πρτ. εἶπον, μλ. ἔψω, ἀόρ. ἔσπον (ἐκ τοῦ
ἔσεπον κατὰ συγκ.), ἄνευ δατέος ἐν τῷ ἐπ-έτπον, ὑπ. ἐπί-σπω,
σπης κτλ., εὐ. ἐπίσποιμι, μτ. σπών, ἀπρφ. σπεῖν.

Ἐράω ἐρῶ (ἀγαπῶ, ἔχω ἔρωτα), πρτ. ἤραον ἤρων, μλ. ἐρα-
σθήσομαι (μὲ ἐνεργ. σημ.=θὰ ἀγαπήσω § 57), ἀόρ. ἤρασθην (μὲ
ἐνεργ. σημ.=ἐκέρδησα τὴν ἀγάπην, ἠγάπησα). Παθ. ἐράομαι,
ἐρῶμαι (=ἀγαπῶμαι), ἀπρφ. ἐράσθαι, μτ. ἐρώμενος, ἐρωμένῃ,
ἐρώμενον τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσι. Ρ. ἐραστός (ποιητ. ἐρατός).

Παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ ἐρῶ εὐρ. τὸ ἔραμαι ἔχον ἐνεργ. σημασίαν
καὶ ὁ μσ. ἀόρ. ἤρασάμην. Ὁ πθ. μλ. ἐρασθήσομαι ἔχει καὶ παθ. σημασίαν.

Ἐράω ἐρῶ (χύνω, ξερνῶ), εὐρ. ἐν συνθέσει ἀπ-εράω, κατ-εράω,
μεστ-εράω, συν-εράω ἴδε ἐξερῶ.

Ἐργάζομαι (ρ. Φεργ. ἀπθ. μσ. = δουλεύω), πτ. ἐργάζομην, μλ.
ἐργάσομαι, ἀόρ. ἐργασάμην, πρκ. ἐργασμαι, ὑ. ἐργάσμην. Ὁ

πρκ. ἰδίως εἰς τὴν μτ. ὁ εἰργασμένος, τὰ εἰργασμένα, ἔχει καὶ παθ. σημασίαν (§ 62) Εὐρηται δὲ καὶ ὁ παθ. μλ. ἐργασθήσομαι καὶ ἄ. εἰργάσθην μὲ παθ. σημ. Ρ. ἐργαστέον.

Ἐρείδω (στηρίζω), πρτ. ἤρειδον, μλ. ἐρείσω, ἄ. ἤρεισα, πρκ. ἤρεια κα. σπαν. ἐρείρεκα (§ 5). Πθ. πρκ. ἐρήρεισμαι κα. ἤρεισμαι, δ. ἤρηρείσμη, μσ. ἄδρ. ἤρεισάμην.

Ἐρείκω (οὐχὶ ἀττικόν), ἄ. ἤρειξα, ἄ. ἄ. ἤρικον. Πθ. π. ἐρήριγμαί, ἄδρ. ἤρείχθην μτγν.

Ἐρέσθαι (ἐρωτῆσαι), ἄπρρ. τοῦ ἄδρ. ἄ. ἐν τῇ ἄριστ. ἠρόμην, = ἠρώτησα, ὑπ. ἔρωμαι, εὐ. ἐροίμην, μτ. ἐρόμενος, πρστ. ἐροῦ, ἄπρρ. ἐρέσθαι, μλ. ἐρήσομαι, πρκ. ἐλλείπει ὡς ἐνεστώως χρησιμεύει τὸ ἐρωτᾶν, πτ. ἠρώτων εὐρ. καὶ μλ. ἐρωτήσω, ἄ. ἠρώτησα, πρκ. ἠρώτηκα.

Ἐρέσσω (κωπηλατῶ μτγν.), πτ. ἤρεσσον, μλ. ἐρέτω, ἄ. ἤρεσα.

Ἐρεύγομαι ἄπαθ. μσ. ἴδε ἐρυγγάνω.

Ἐρίζω (ποιητ. κα. μτγν.), πρτ. ἤριζον, μλ. ἐρίσω (μτγν.). ἄ. ἤρισα, πρκ. ἤρικα πθ. πρκ. ἐρήρισμαι, μσ. μλ. ἐρίτομαι, ἄ. ἄ. ἤρισάμην. Ρ. ἐριπτός πρβ. ἐρείδω.

Ἐρπω (ρ. σερπ=σύρομαι), πρτ. εἶρπον, μλ. (ἐκ τοῦ ἐρπούζω) ἐρπίσω, ἄ. εἶρπυσα. Ρ. ἐρπετός. Πκρὰ ποιητ. εὐρ. ὁ μλ. ἐρψω καὶ ἄδρ. εἶρψα.

Ἐρρω (=ἰχνομαι, πλανῶμαι, χάνομαι, ξεκουμπίζομαι), πρστ. ἔρρε, ἐρρέτω, ἔρρετε (κρημνίστου), μλ. ἐρρήσω (§ 26), ἄ. ἔρρησα, πρκ. ἔρρηκα. Ὁ ἐν. ἔρρω ἔχει συνήθως πρκ. σημασίαν (§ 43) = εἶμι ἐρθαρμένος, κατεστραμμένος.

Ἐρυγγάνω μτγν. (ρ. ρευγ καὶ ρυγγ=ρεύομαι), πτ. ἤρευγόμην, μλ. ἐρεύξομαι, ἄ. ἄ. ἤρυγον καὶ μσ. ἄ. ἄ. ἤρευξάμην. πρκ. ἤρευγμαί.

Ἐρύκω (ἐμποδίζω) σπάνιον πκρὰ πεζοῖς, μλ. ἐρύξω, ἄ. ἤρυξα, ἄδρ. ἄ. ἤρύκακον.

Ἐρχομαι (ρ. ἐρ, ἐρ-σκ-ομαι § 27, ἄπαθ. =πηγαίνω), ὑπ. ἴω (σπαν. ἐρχωμαι), εὐ. ἴοιμι κα. ἰοίην (σπ. ἐρχοίμην), πρστ. ἴθι (σπ. ἐρχου), ἄπρρ. ἰέναι (σπ. ἐρχεσθαι), μτ. ἰών (σπ. ἐρχόμενος), πτ. ἴειν κα. ἴη κα. σπ. τὸ ἀπλοῦν ἠρχόμην, μλ. εἶμι, ἀφίξομαι κα. ἤξω, (ὁ μλ. ἐλεύσομαι ἐκ ρ. ἐλευθ πκρὰ μτγν. καὶ παρ' Ὀμ. καὶ ἄπαξ πκρὰ Λυσία), ἄ. ἤλθον (ἤλυθον § 2), ὑπ. ἔλθω, εὐ. ἔλθοιμι, πρστ. ἔλθε, μτ. ἐλθών, πρκ. ἐλήλυθα (§ 5), ὑ. ἐλήλυθειν. Ρ. ἰτός, ἰτέω,

ἐλευστέος (μετελευστέος) καὶ παρὰ μτγν. ὑπ-ἐλθετέον, προσ-
ήλυτος· οὐσ. ἀφρη. ὁδός· ἴδε καὶ εἶμι.

Ἄ πτ. ἤρχομην καὶ ὁ μλ. ἐλεύσομαι εἶνε συνθέσταται παρὰ μτγν. Ἡ
ἀφρ. ἰέναι καὶ ἡ μτ. ἰών εὐρ. μὲ σημασίαν μέλλοντος καὶ ἐνεστώτος.

Ἐρ κυρίως Ἐερ. Ἐκ ταύτης γίνεται ὁ μλ. τοῦ λέγω ἐρῶ, πκ.
εἶρηκα. Παθ. πκ. εἶρημαι, ἀ. ἐρρήθην ἐκ τοῦ ἐΡρήθην, μλ. ρη-
θήσομαι, μλ. γ'. εἶρησομαι (§ 49). Ἐρ. ρητός, ρητέος. Ὁ παθ. ἀ.
εὐρ. ἐρρέθην ἀπὸ Ἀριστ., ἴδε εἶπον.

Ἐρωτάω, πτ. ἠρώτων, μλ. ἐρωτήσω κ. ἐρωτήσομαι (§ 52), ἀ.
ἠρώτησα κ. ἠρόμην, πκ. ἠρώκηκα, ἴ. ἐρέσθαι. Παθ. ἐρωτῶμαι,
μτ. τὸ ἐρωτώμενον, τὸ ἐρωτηθὲν, τὸ ἠρωτημένον.

Ἐσ-θί-ω (ρ. ἐδ=τρώγω ἴ. 34), πτ. ἤσθιον, μλ. ἐδομαι, ἀ. ἔφα-
γον (φαγ § 39), πκ. ἐδήδοκα (§ 5), ὑ. ἐδηδόκειν. Οὐχὶ ἀττικοὶ
εἶνε ὁ μλ. ἐδοῦμαι, ὁ μσ. καὶ παθ. ἐν. ἐσθίομαι, ὁ πκ. ἐδήδο-
μαι κ. ἀφρ. ἠδέσθην· πκ. παρ' ἀττ. κατ-εδήδεσμαι. Ρ. ἐδε-
στός, ἐδεστέος.

Ἐσπ. ἴδε ἔπομαι.

Ἐστιάω (ξενίζω), πτ. εἰστίων, μλ. ἐστιάσω, ἀ. εἰστιάσα, π.
εἰστιάκα. Πθ. ἐστιῶμαι, πτ. εἰστιῶμην, πκ. εἰστιάμαι, ἀ. εἰ-
στιάθην, μσ. μλ. ἐστιάσομαι μὲ παθ. σημασίαν (§ 49).

Ἐτάζω ἴδε ἐξ-ετάζω.

Ἐτοιμάζω, πτ. ἠτοίμαζον, μλ. ἐτοιμάσω, ἀ. ἠτοίμασα, πκ.
ἠτοίμακα. Παθ. πκ. ἠτοίμασμαι, μσ. μλ. ἐτοιμάσομαι, ἀ. ἠτοι-
μασάμην.

Ἐταρον ἴδε θαρ θάπτω.

Εὐαγγελίζομαι, πτ. εὐηγγελιζόμεν· ἴ § 28 κτλ.

Εὐδαιμονῶ (εἶμαι εὐδαιμων), πτ. ἄνευ αὐξήσεως εὐδαιμόνου,
μλ. εὐδαιμονήσω, ἀ. εὐδαιμόνησα καὶ σπαν. ἠδαιμόνησα, πκ.
εὐδαιμόνηκα.

Εὐδοκιμῶ (ἔχω ὑπόληψιν), πτ. εὐδοκίμου ἄνευ αὐξ., μλ.
εὐδοκιμήσω, ἀ. εὐδοκίμησα, πκ. εὐδοκίμηκα.

Εὔδω· συνήθως σύνθετον καθεύδω (κοιμῶμαι), πτ. εὔδον καὶ
σύνθετον ἐκάθευδον (σπαν. καθηῦδον, οὐχὶ ἀττ. ὁ : καθεῦδον),
μλ. καθευδήσω, ἀ. καθεύδησα οὐχὶ ἀττ., πκ. καθεύδηκα (ἀλε-

ξανδρ.). Ρ. καθευδητέον. Ὡς ἀορ. παρ' ἀττ. δύναται νὰ χρησι-
μεύσῃ τὸ ὑπρου *ἐλαχον*· οὐσ. ἀφηρ. ὕπνος.

Ευεργετώ, πτ. ευεργέτουν κ. μτγν. ευηργέτουν, μλ. ευεργε-
τήσω, ἀ. ευεργέτησα κ. ευηργέτησα, πρκ. ευεργέτηκα κ. ευηρ-
γέτηκα, ὕ. ευεργετήκειν. Πθ. ευεργετούμαι, πρκ. ευεργέτημαι
κ. μτγν. ευηργέτημαι, ὕ. ευεργετήμην, ἀ. ευεργετήθην.

Εὐθυμῶ (ἐκ τοῦ εὐθυμος, ἀνευ ἀυξήσεως, μτθ. καὶ ἀμτθ.)
ὁμ. Ρ. εὐθυμητέον.

Εὐθύνω ὁμ. Πθ. εὐθύνομαι (φέρομαι εἰς εὐθύνην), πρκ. κῦ-
θυσμαι, ἀορ. εὐθύνθην.

Εὐλαβοῦμαι (ἀποθ. μσ. = τυστέλλομαι, προσέχω), ἀνευ ἀυξ.
καὶ μετ' ἀυξ., πτ. εὐλαβούμην κ. μτγν. κῦλαβούμην, μλ. εὐ-
λαβήσομαι καὶ εὐλαβηθήσομαι, ἀορ. εὐλαβήθην. Ρ. εὐλαβητέον.

Εὐλόγῶ (ἐκ τ. εὐλογος = ἐπαινώ σπάν. εἰς ἀττ.), πτ. εὐλόγουν,
ἀ. εὐλόγησα κ. κῦλόγησα (Η. Δ.), πρκ. εὐλόγηκα· παθ. π. εὐλό-
γημαι (Η. Δ.), ἀ. εὐλόγηθην, μσ. μλ. εὐλογήσομαι μετ' πθ. σημ.

Εὐμενίζω κτλ. ἀνευ ἀυξήσεως.

Εὐνάω ποιητ., εὐνάζω ποιητ. κ. πεζ. ἀνευ ἀυξήσεως, ἀ. εὐνησα· πθ.
πρκ. εὐνημαι, εὐνήθην.

Εὐνάζω, ἀ. εὐνασα· πθ. πρτ. εὐναζόμην, πρκ. εὐνασμαι, ἀ. εὐνάσθην.

Εὐνομῶ (= ἔχω καλοὺς νόμους) σπ.· Εὐνομοῦμαι συνήθως ἀπθ.
πθ. ἀνευ ἀυξ., πρκ. εὐνόμημαι, μ. εὐνομήσομαι, ἀ. εὐνομήθην (§ 55).

Εὐοδόω εὐοδώ (ἐκ τοῦ εὐοδος, μετ' ἀυξ.), μλ. εὐοδώσω, ἀορ.
εὐοδώσα. Παθ. ἐν. εὐοδοῦται μτγν., ἀ. εὐοδώθην.

Εὐρ-ίσκω (§ 27), πτ-εῦρισκον, μλ. εὐρήσω, ἀ. εῖ'. εὐρον, πρτ.
εὐρέ, πρκ. εὐρηκα, ὕ. εὐρήκειν. Μσ. εὐρίσκομαι (= εὐρίσκω ἐμα-
τῷ τι, ἐπιτυγχάνω), πτ. εὐρισκόμην καὶ σπαν. κῦρισκόμην, μλ.
εὐρήσομαι, ἀ. εῖ'. εὐρόμην, πρκ. εὐρημαι, ὕ. εὐρόμην. Πθ. ἀορ.
εὐρέθην, μλ. εὐρεθήσομαι. Ρ. εὐρετός, εὐρετέος. Ὁ μσ. ἀ. εὐρά-
μην παρὰ μτγν. καὶ ἐκκλησιαστικοῖς.

Εὐτρεπίζω (συγυρίζω), πτ. εὐτρέπιζον, ἀ. εὐτρέπισα. Μσ. πτ.
εὐτρεπιζόμην, πρκ. εὐτρέπισμαι. Ρ. εὐτρεπιστέον.

Εὐ-τυχέω (εἶμαι εὐτυχής), πτ. εὐτύχουν, ἀ. εὐτύχησα, πρκ.
εὐτύχηκα, ὕ. εὐτυχήκειν. Πθ. πρκ. εἰς γ'. πρὸς. εὐτύχεται = εἶνα
μετ' εὐτυχίας καταρωθόμενον, ἀ. εὐτυχήθην μτγν.

Εὐφραίνω, πτ. εὐφραίνων, μλ. εὐφρανῶ, ἄ. ἠϋφράνα κ. εὐφρά-
να ποιητ. κ. μτγν. Μτ. εὐφραίνομαι (εὐφραίνω ἐμαυτὸν), πτ. εὐ-
φραίνόμην, μλ. εὐφρανοῦμαι (κ. σπαν. εὐφρανθήσομαι), παθ. ἄ.
εὐφράνθην μὲ μσ. σημασίαν (§ 55).

Εὐ-χ-ομαι (ρ. Γεῦ=προσεύχομαι, τάζω, καυχῶμαι), πτ. εὐ-
χόμεν, μ. εὐξομαι, ἄ. εὐξάμην, πρκ. ἠϋγμαι (καὶ μετὰ παθ. ση-
μασίας, ἴ. § 62), ὑ. ἠϋγμην πθ. ἄ. εἰς μτ. εὐχθεῖσα. Ρ. εὐκτός,
εὐκτέος.

Εὐωχέω εὐωχῶ (φιλεύω, ξενίζω), εὐώχουν, εὐωχήσω. Μέσον
εὐωχοῦμαι, πτ. εὐωρούμην, μλ. εὐωχήσομαι, ἄορ. εὐωχήθην καὶ
εὐωχισάμην μτγν., πρκ. εὐώχημαι.

Ἐχθαίρω (ἐχθρεύομαι μισῶ) ποιητ. καὶ μτγν. πεζόν, πτ. ἤχθαιρον, μλ.
ἐχθαροῦ, ἄ. ἐχθηρα, μσ. ἄ. ἐχθηράμην, μλ. ἐχθαροῦμαι μὲ παθ. σημ. Ρ.
ἐχθαρτέος. Ἔτερος τύπος τοῦτου εἶνε τὸ ἐχθραίνω, πτ. ἤχθραϊνον, ἄ. ἤχ-
θρηνα. Ρ. ἐχθραντέον (μτγν.).

Ἐχθω ποιητικόν=μισῶ ἔχθομαι=εἶμαι μισητός. Ἐκ τοῦτου τὸ παρ'
ἄττικαῖς ἀπ-έχθομαι (ἀποτρέφομαι, εἶμαι ἐχθρός), πτ. ἀπηχθόμην, καὶ
ἀπ-εχθάνομαι ὃ περ ἴδε.

Ἐχω ἀντὶ ἔχω (σέχω=κρατῶ ἴ. Λυσ. 16,1, ἐνεργ. κ. οὐδέ-
τερον), πτ. εἶχον (§ 1), μλ. ἔξω κ. σχήσω, ἄ. ἔσχον, ὑπ. σχῶ
(παράσχω), εὐ. σχοίην, γ'. πλ. σχοίην κ. ἐν συνθ. ἐπί-σχοιμι,
παράσχοιμι, πρστ. σχῆς σχέτω κτλ. καὶ ἐν συνθ. εὐρηται ἐνίοτε
σχέ, ὡς παράσχε, κἀκτισχε, μτ. σχῶν, ἀπρρ. σχεῖν, πρκ. ἔσχηκα.
Μτ. ἔχομαι, πτ. εἰχόμεν, ἔξομαι καὶ σπανίως ἀπλοῦν: σχήσο-
μαι, ἀλλὰ σύνηθε: ἐν συνθέτοις: παρ(ἐπι-)τήσομαι, πρκ. συνή-
θης ἐν συνθέτοις: ἔτημαι, ἄ. ἐσχόμεν, ὑπ. σχῶμαι, εὐ. σχοί-
μην, πρστ. σχοῦ (ἀνάσχο), ἀπρρ. σχεῖθαι, μτ. σχόμενος. Πθ.
πρκ. ἔτημαι συνήθης ἐν συνθέτοις, μλ. ἔξομαι, ἐσχόμεν μὲ παθ.
σημασίαν (μλ. σχεθήσομαι, ἄορ. ἐσθέθην μτγν.). Ρ. ἐκτός, ἐκτέος
καὶ σχετός, σχετέος ἐν συνθέτοις. Ἐπίρ. ἐκ τῆς μτ. ἐν. ἐχόντως.

Ἴδε καὶ ἀν-έχομαι. Τὸ σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ τοῦ ἔχω ἢ ἔχομαι εἶνε
παρ' ἄττ. ἀμπέχω ἢ ἀμπέχομαι. Ἔτερος τύπος εἶνε τὸ ἴσχω (ἐκ τοῦ σι-
είχω), πτ. ἴσχω αὐτῶ. ἴσχω. Μ. ἴτχομαι, πτ. ἴσχομην, ἴδε ὑπ-ισχνόμαι.

Ἐψώ (βράζω), πτ. ἤψον, μλ. ἐψήτω κ. ἐψήσομαι, ἄ. ἤψησα,
πρκ. ἔψηκα (μτγν.). Μτ. ἔψομαι (ἔψω ἐμαυτῶ τι), πρκ. ἤψη-
μαι, ἀπρρ. ἤψηθαι, μτ. ἤψημένος, ἄ. ἤψησάμην. Παθ. ἄ. ἤψη-

θην, ὀποτ. ἐψηθῶ, μτ. ἐψηθείς. Ρημ. ἐψητός, ἐρθός και ἐρθέος·

Ζάω ζῶ, ζάεις ζῆς, ζάει ζῆ κτλ., προστ. ζῆ, ζήτω κτλ., ὑπ. ζῶ ζῆς, ζῆ, ζῶμεν κτλ., ἀπρφ. ζῆν, μτ. ζῶν, πρτ. ἔζων, ἔζει, ἔζη, ἐζῶμεν, ἐζῆτε, ἔζων, εὐ. ζῶην και γ'. πλ. ζῶεν, μλ. βιώσομαι και σπανίως ζήσω (και ζήσομαι σπανιώτατον και μτγν.), ἀ. ἐβίων (ἔζησα μτγν.), πρκ. βεβίωκα (ἔζηκα μτγν.), ὑ. ἐβεβιώκειν ἴδε και βιώω βιῶ.

Ζεύ-νυ-μι (ρ. ζυγ=ζεύγω § 12), τὸ ζευγνύω (ὑ) οὐχί ἄττ. κ. μτγν., πτ. ἐζεύγνυν, μλ. ζεύξω, ἀ. ἔζευξα, πρκ. ἔζευχα μτγν. Παθ. ζεύγνυμαι μόνον παρ' ἄττικοῖς ἐν συνθέσει, πτ. ἐζευγνύμην, ἀ. ἐζύγην κ. σπαν. ἐζεύχθην, πρκ. ἔζευγμα, μλ. ζευχθήσομαι (μτγν.). Μτ. ζεύγνυμαι, μλ. ζεύξομαι, ἀ. ἐζευξάμην.

Ζέω (βράζω), οὐχί ἄττ., ἀμτβ. (παρὰ ποιηταῖς, μτβ. κ. ἀμτβ.), μλ. ζέσω, ἀ. ἔξεσα. Παθ. πρκ. ἔξεσμαι, ἀ. ἐξέσθην (μτγν.). Ρ. ζεστός.

Ζημιόω ζημιῶ (=ζημιώνω), πτ. ἐζημιούν, μλ. ζημιώσω, ἀφρ. ἐζημιώσα, πρκ. ἐζημιώκα. Παθ. ζημιούμαι, πτ. ἐζημιούμην, μλ. ζημιωθήσομαι κ. μσ. μλ. ζημιώσομαι με παθ. σημ. (§ 49), ἀφρ. ἐζημιώθην, πρκ. ἐζημιόμαι.

Ζών-νυ-μι (§ 23=ζώνω), πτ. ἐζώννυν, μλ. ζώτω (Π. Ν. Δ.), ἀ. ἔζωσα, πρκ. ἔζωκα (μτγν.). Μτ. ζώννυμαι (=ζώνω ἐμαυτόν), πτ. ἐζωννύμην, μλ. ζώσομαι (μτγν.), ἀ. ἐζώσάμην. Πθ. πρκ. ἔζωσμαι (ἄττ.), ὑ. ἐζώσμεν (οὐχί ἄττ.), ἀ. ἐζώσθην (μτγν.). Ρ. ζωτός (μτγν.). Τὸ ζωννύω (ὑ) εὐρ. παρ' Ἰπποκράτει.

Ἡθάω (εἶμαι ἔρηθος, νέος) κ. ἡβάσκη-ω (§ 27, ἐναρκτικόν=γίνομαι ἔρηθος), μλ. ἡθήσω, ἀ. ἡθήσα (ἔγεινα ἔρηθος), πρκ. ἡθήκα (ἔχω γαίνειν ἔρηθος). Ἐν συνθέσει και τὸ ἡβᾶν ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ γίνεσθαι ἔρηθον.

Ἡγέομαι ἡγοῦμαι (ρ. ἄγ· μτ. ἀπθ. σημ. 1) ὀδηγῶ, προπορεύομαι και εἶνε ἀντίθετον τοῦ: ἔπομαι· 2) νομιζῶ, πτ. ἡγέομην ἡγοῦμην, μλ. ἡγήσομαι, ἀ. ἡγητάμην, πρκ. ἡγημαι συνήθως=εἶμαι τῆς γνώμης και σπανίως ἔχω προπορευθῆ, ἔχει δὲ και ἐνεστῶτος σημασίαν (§ 43). Ἡ μτ. τὰ ἡγημένα ἔχει παθ. σημ.=τὰ νομιζόμενα (§ 62) ὁ ἀ. ἡγήθην, μλ. ἡγηθήσομαι μτγν. Ρ. ἡγητέον.

Ἡδομαι (εὐχαριστοῦμαι, χαίρω μέσον), πτ. ἡδόμην, μλ. ἡσθήσομαι, ἀ. ἡσθῆν (§ 60), ὑπτ. ἡσθῶ, εὐ. ἡσθείην, ἀπρφ. ἡσθῆ-

ναι. τὸ ἐνεργ. ἦδω (ἰρέσκω, τέρπω) μτγν., πτ. ἦδον, μλ. ἦσω, ἄ. ἦσα. (Ὁ μσ. ἄ. ἦσατο μόνον παρ' Ὀμ. Ὀδ. ι, 353).

Ἡδύνω (κάμνω τι ἡδύ), πτ. ἦδυνον, μλ. ἦδυνῶ, ἄ. ἦδύνα (ἀπρρ. ἦδύναι). Παθ. πρκ. ἦδυσμαι (ἀπρρ. ἦδύσθαι), μτ. ἦδυσμένος = εὐάρεστος, ἄ. ἦδύνθην κ. ἦδύσθην μτγν.

ἦκω (ἔφρασα, ἐπῆγα) ἔχει σημ. παρκακειμένου (§ 43), πτ. ἦκον μὲ σημασίαν ἀορίστου, ὑπ. ἦκω, ἀπρρ. ἦκειν, μτ. ἦκων, μλ. ἦξω μὲ σημ. γ'. μέλ. Μόνον παρὰ μτγν. ὁ ἄ. ἦξα καὶ πρκ. ἦκα.

ἦμαι ἴδε κάθημαι.

ἦμι = φημι, οὐχὶ ἐν χρήσει. Ἐν χρήσει ἦσαν εἰς τὸν διάλογον τὸ ἄ. πρὸς π. τοῦ παρκατ. : ἦν καὶ τὸ γ'. : ἦ (ἦν δ' ἐγὼ = εἶπον δ' ἐγὼ, ἦ δ' ὅς = εἶπε δ' αὐτός).

ἦσάομαι ἦσώμαι κ. ἦττάομαι ἦττώμαι (καταβάλλομαι ἐν πολέμῳ, εἶμαι νικημένος, παθ. καὶ μέστον), πρτ. ἦσώμην κ. ἦττώμην, μλ. ἦστηθήσομαι, ἦττηθήσομαι κ. σπαν. ἦττήσομαι (§ 49), ἄ. ἦσθήθην κ. ἦττήθην, πρκ. ἦσσημαι κ. ἦττημαι, ἀπρρ. ἦσσησθαι. Ρ. ἦσσητέον κ. ἦττητέον· οὐσ. προσηγ. ἦττα. Ἐνεργητικὸν παρ' ἄττικοῖς εἶνε τὸ νικᾶν, παρὰ δὲ μτγν. τὸ ἠττάω, μλ. ἦττήσω, ἄ. ἦττησα, πρκ. ἦττηκα.

ἦσυχάζω (ἀμτβ. = εἶμαι ἦσυχος), πτ. ἦσύχαζον, μλ. ἦσυχάσω (ἦσυχάσομαι μτγν.), ἄ. ἦσύχασα (εὐρ. καὶ μτβ. = ἔφερα εἰς ἦσυχίαν). Τὸ παθ. ἦσυχίζομαι εὐρηται εἰς τὴν Παλ. Διαθήκην.

Θάλλω (ἀνθῶ, ἀκμάζω), πτ. ἔθαλλον, μλ. θάλλητω, ἄ. ἔθηλα μτγν., ἄό. β'. ἔθαλον τῆς Π. Ν. Δ., πρκ. β'. τέθηλα μτγν. μὲ σημ. ἐνεστῶτος (§ 43), ἀπρρ. τεθηλέναι, μλ. τεθελῶς, οὐα καὶ ποιητ. τεθαλυῖα, τεθελός, ὕ. ἐτεθίλειν.

Θάλλω (ζεσταίνω), πτ. ἔθαλλον, μλ. θάλλω, ἄ. ἔθαλψα, πρκ. τέθαλρα. Παθ. θάλλομαι, πρτ. ἐθαλόμην, πρκ. γ'. πρσ. τέθαλπται, ἀπρρ. τεθάλθηαι, ἄ. ἐθάλθηην, μσ. ἄ. ἐθαλψάμην.

Θαν· ἴδε θνήσκω.

Θάπτω, πτ. ἔθαπτον, μλ. θάψω, ἄ. ἔθαψα· ὁ πρκ. τέταρα ἀμφίβολος. Παθ. θάπτομαι, μλ. β'. ταφήσομαι, ἄ. ἐτάφην, ὑποστ. ταφῶ, εὐ. ταφείην, ἀπρρ. ταφήναι, μτ. ταφείς, πρκ. τέθαμμαι, γ'. πλ. τετάφαται, μτ. τεθαμμένος, ἀπρρ. τεθάρθαι, ὕ. ἐτεθάμην, μλ. γ'. τεθάψομαι. Ρ. θαπτέον· Ὁ ἐνργ. ἄ. β'. ἔταρον δὲν εὐρ.

παρὰ πεζ., ὡς καὶ ὁ πθ. ἀ. ἀ. ἐθάφθην εὐρ. μόνον παρ' Ἡροδότῳ.

Θαυμάζω (=μετὰ θαυμασμοῦ παρατηρῶ), πτ. ἐθαύμαζον, μ. θαυμάσομαι (σπανίως κ. εἰς μτγν. θαυμάσω), ἀ. ἐθαύμασα, πρκ. τεθαύμακα, ὑ. ἐτεθαυμάκειν. Πθ. θαυμάζομαι, πρκ. τεθαύμασμαι. Ρ. θαυμαστός, θαυμακτέος. Τὸ μ.σ. θαυμάζομαι, ἀ. ἐθαυμακτάμην μόνον εἰς μτγν. Πθ. ἀ. ἐθαυμακθήην, μ.λ. θαυμακθήσομαι.

Θεῶμαι θεῶμαι (παρατηρῶ μετ' ἐκπλήξεως, ἀποθ. μ.σ.), πρστ. θεῶ θεάσθω, πρτ. ἐθεώμην, μ.λ. θεῶσομαι (ᾶτ), ἀ. ἐθεασάμην, πρκ. τεθέαμαι, ὑ. ἐτεθεάμην, ἀπρρ. τεθεᾶσθαι. Ὁ ἀόρ. ἐθεάθην ἔχει πθ. σημ. (§ 61) καὶ εἶνε ἐν χρήτει εἰς μτγν. Ρ. θεακτός θεακτέος. Τὸ ἐνεργ. θεᾶν θεῶ, πρστ. θέε, μ.λ. θεᾶσω, ἀ. ἐθέεσα κτλ. εἶνε πολὺ μτγν.

Θέλω μάλλον ποιητ., μ.λ. θέλω, ὁ πρκ. ἐλλείπει. Παθ. ἀόρ. ἐθέλχθην καὶ μ.λ. θελχθήσομαι μτγν. Ρ. θελκτός.

Θέλω ἴδε ἐθέλω.

Θεραπέυω (ἐκ τοῦ θέραψ=θεράπων, περιποιῶμαι), πτ. ἐθεράπευον, μ.λ. θεραπεύσω, ἀ. ἐθεράπευσα, πρκ. τεθεράπευκα, ὑπρσ. ἐτεθεραπέυκειν. Ὁ μ. θεραπεύσομαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐρ. εἰς παθ. σημ. (§ 49) μ.λ. θεραπευθήσομαι κ. ἀ. ἐθεραπευσάμην μόνον εἰς μτγν. Ρ. θεραπευτός, θεραπευτέος.

Θερμαίνω, μ.λ. θερμαίνω, ἀόρ. ἐθέρμηναι καὶ ἀπὸ Ἀριστοτέλους ἐθέρμηναι, ἀπρρ. θερμαῖναι, πρκ. τεθέρμαχα. Παθ. ἀ. ἐθερμάνθην, πρκ. τεθέρμασμαι.

Θέρομαι=θερμαίνομαι, πρτ. ἐθερόμην καὶ πλέον οὐ.

Θέω (τρέχω § 13), θέεις θεῖς, θέει θεῖ, θέομεν θεῖτε θέουσι, πρτ. ἔθειον, ἔθειες ἔθεις, ἔθειε ἔθει κτλ., ἀπρρ. θεῖν, μ.λ. θεύσομαι. Ὁ μ.λ. θεύσω εἰς μτγν.

Θήγω (ἄκωνῶ), πτ. ἔθηγον, μ.λ. θήξω· οἱ ἄλλοι χρόνοι δὲν ἀπαντῶσι. Ρ. θηκτός.

Θηλύνω (ἐκ τοῦ θῆλυς=κάμνω τι θῆλυ, θηλυκόν, μαλθακόν), πτ. ἐθήλυνον, μ.λ. θηλυνῶ, ἀ. ἐθήλυνα (ἀπρρ. θηλυῖναι), πρκ. τεθήλυκα μτγν. Παθ. θηλύνομαι, ἀ. ἐθηλύνθην· οἱ πθ. πρκ. τεθήλυμαι, τεθήλυμαι κ. τεθήλυμαι, ἀπρρ. τεθηλύνθαι εἶνε ἐν χρήσει εἰς μτγν. Μ.σ. θηλύνομαι=ἐνδύομαι ἢ φέρομαι ὡς γυνή.

Θηράω θηρῶ (κυνηγῶ) κ. θηράομαι θηρῶμαι (θηρῶ ἐμαυτῶ), πτ.

ἐθήρων κ. ἐθηρώμην, μλ. θηράσω κ. θηράσομαι μὲ α μακρὸν (31),
 ἄ. ἐθήρασα κ. ἐθηρασάμην, πρκ. μόνον τεθήρακα. Παθ. ἄ. ἐθη-
 ράθην, μλ. θηραθήσομαι μτγν. Ρ. θηρατὸς (μτγν.), θηρατέος.

Θηρεύω (συχνότερον τοῦ θηρᾶν), μλ. θηρεύσω, ἄορ. ἐθήρευσα,
 πρκ. τεθήρευκα, ὑ. ἐτεθηρεύκειν. Μτ. θηρεύομαι μόνον ἀττικῶς,
 μλ. θηρεύσομαι, ἄ. ἐθηρευτάμην. Ρ. θηρευτὸς, θηρευτέος (μτγν.).

Θιγ γ-άνω (ἴ. § 19 = ἐγγίζω μτγν.), πτ. ἐθίγγανον, μλ. θί-
 ξομαι (ρ. θιγ' θίξιω σπκν.), ἄ. ἔθ. ἐθιγον, ἀπρρ. θιγεῖν. Πθ. θιγ-
 γάνομαι, ἄ. ἐθίχθην μτγν., μσ. ἄορ. ἔθ. ἐθιγόμεν. Ρ. θικτὸς μό-
 νον ἐν συνθέτοις ἔθικτος, ἄθικτος. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς εὗρ. μόνον
 ὁ ἄ. ἔθ. ἐθιγον εἰς τὴν ὑπ. θίγης καὶ μτ. θιγών.

Θλάω (τσακίζω), πτ. ἐθλων, ἔθλας, ἔθλα, μλ. θλάσω (ἄ § 29),
 ἄορ. ἔθλασα, ἀπρρ. θλάσαι. Παθ. πρκ. τέθλαμαι, ἄορ. ἄ. ἐθλά-
 σθην μτγν., μ. θλασθήσομαι. Ρ. θλαστός.

Θλίβω (μὲ ἰ = πιέζω)· οὐ. μτ. τὸ θλίβον, πτ. ἐθλιβον, μλ.
 θλίψω, ἄ. ἐθλιψα (ἀπρρ. θλίψαι), πρκ. τέθλιφα μτγν. Παθ. θλίβο-
 μαι (στενοχωροῦμαι), ἄ. ἐθλίφθην (ἐθλίβην μτγν.), π. τεθλιμμαι.

Θνή-σκω, ἴδε ἀποθνήσκω, πρκ. τέθνηκα, ας, ε, τέθνατον,
 τέθναμεν τέθνατε τεθνάσι, ὑπ. τεθνήκω, ης κτλ., μτ. τεθνηκῶς,
 κυῖα, ὄς κ. τεθνεῶς ὦτος, τεθνεῶσα ὦσα, τεθνεὸς ὦτος, ἀπρρ.
 τεθνάκει (ἢ τεθνάκει), προστ. τέθναθι τεθνάτω κτλ., ὑ. ἐτεθνή-
 κειν, γ'. πλ. ἐτεθνήκεσαν καὶ ἐτέθνασαν, εὐ. τεθναίην. Ρ. θνη-
 τὸς ἀντίθετον τοῦ ἀθάνατος. Ὁ μλ. θνήξομαι μτγν., ὁ μλ. γ'.
 τεθνήξω καὶ τεθνηκῶς ἔσομαι παρὰ ποιηταῖς καὶ ἀττ., ὁ μλ. τε-
 θνήξομαι παρὰ μτγν. Ἀντὶ τῶν ἀπλῶν θνήσκω, ἔθνησκον, ἔθ-
 νον, θανοῦμαι, οἱ τινες εἶνε ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς, εἰς τοὺς
 πεζοὺς εὐρηγται τὰ σύνθετα ἀποθνήσκω, ἀπέθνον, ἀποθνοῦμαι.
 Ὁ πρκ. τέθνηκα εὐρηγται πάντοτε ἀπλοῦ. Τὸ ἀποθνήσκειν εἶνε
 παθ. τοῦ ἀποκτείνειν καὶ σημ. φονεύεσθαι ὑπό τινος.

Θοινάω (φιλεύω)· μόνον ὁ πτ. ἐθοίναζε παρὰ Ξεν. (Ἄγ. 8, 7).

Θράσσω, ἀττ. θράττω, μλ. θράξω παθ. ἄ. ἐθράχθην, ἴ. ταράσσω.

Θρασύνω κ. θαρσύνω κ. θαρρύνω (ἐνθαρρύνω τινά), μλ. θρα-
 συνῶ, ἄ. ἐθράσυνα. Παθ. θρασύνομαι, ἄ. ἐθρασύνθην. Μτ. ἄ. ἐθρα-
 συνάμην.

Θραύω (τσακίζω), πτ. ἐθραυον, ἄ. ἔθραυα, μλ. θραύσω. Πθ.

κ. μσ. θραύομαι, ἀ. ἐθραύσθην, μλ. θραυσθήσομαι (μτγν.), πρκ. τεθραυσμαι (κ. σπαν. τέθραυμαι), ὕ. ἐτεθραύσμην. Ρ. θραυστός (ἡμιθραυστός).

Θρέφ ἴδε τρέφω.

Θρέω (δικαδίδω φήμην), πτ. ἐθρόουν· οἱ λοιποὶ χρόνοι σπάνιοι. Θρύπτω (ρ. τρυφ, θρύβ=τρίβω), πτ. ἐθρυπτον, μλ. θρύψω, ἀ. ἐθρύψα. Παθ. θρύπτομαι, πτ. ἐθρυπτόμην, μλ. θρυφθήσομαι, ἀ. ἐθρύφθην (ἐθρύβθην δὲ εἶνε πολὺ μτγν.), πρκ. τέθρυμμα. Ρ. θρυπτός εἰς τὸ σύνθ. ἐν-θρυπτος. Εὐρηται κ. ὁ μσ. μλ. θρύψομαι παρ' ἀττικοῖς.

Θρώ-σκ-ω (ρ. θορ=πηδῶ ἔξω, τινάσσομαι), ἀ. εἴ. ἔθορον, μλ. θοροῦμαι.

Θυμέομαι ἴδε ἐνθυμοῦμαι καὶ προθυμοῦμαι.

Θυμιάω θυμιῶ (θυμιάζω), μλ. θυμιάσω (ἄσ), ἀόρ. ἐθυμιάσα. Παθ. ἐν. μτ. θυμιώμενα, ἀόρ. ἐθυμιάθην.

Θυμώω θυμῶ (ὀργίζω τινά). Παθ. θυμοῦμαι=ὀργίζομαι, μλ. θυμώσομαι με παθ. σημ. (§ 49), πρκ. τεθύμωμαι, ἀ. ἐθυμώθην.

Θύω (θυσιάζω), προστ. θῦε, πτ. ἔθυον, μλ. θύσω (ῦ), ἀ. ἔθυσσα (ῦ), πρκ. τέθυκα (ῦ, § 30)), μσ. μλ. θύσομαι, ἀ. ἐθυσάμην, πρκ. τέθυμαι, ὕ. ἐτυθύμην, ἀ. ἐτύθην. Ρ. θυτέον.

Ίαομαι ἰᾶμαι (ἀποθ. μτ.=ἰατρέω), πτ. ἰᾶμην, μλ. ἰάσομαι, ἀ. ἰασάμην. Παθ. καὶ μσ. πρκ. ἰαμαι (Π. κ. Ν. Δ.)· παθ. ἀ. ἰάθην, μλ. ἰαθήσομαι (μτγν). Ρ. ἰατός, ἰατέος.

Ίδῶ (ρ. σFιδ.=ἰδρώνω), πτ. ἴδιον, ἀ. ἴδισα.

Ίδρώω ἰδρῶ (ρ. σFιδ.=ἰδρώνω), πρτ. ἰδρῶν, εὐ. ἰδροῖην καὶ ἰδρώνην, ὅπου τὸ σοι συναίρειται εἰς ῶ, ὡς εἰς τὴν μτ. τὸ σου εἰς ῶ· μτ. ἰδρῶντες, μλ. ἰδρώσω, ἀ. ἰδρῶσα, πρκ. ἰδρωκα.

Ίδρύω (ῦ· ἀρχῆθεν σιδρύω=σταίνω), πτ. ἴδρουν, μλ. ἰδρύσω, ἀ. ἰδρῶσα, πρκ. ἴδρυσκα. Μσ. ἰδρύομαι (ἰδρύω ἑμαυτῶ), μλ. ἰδρύσομαι, ἀ. ἰδρυσάμην, πρκ. ἰδρύμαι, ἀπρφ. ἰδρῦσθαι. Πθ. ἰδρύσομαι, μλ. ἰδρυθήσομαι, ἀ. ἰδρύθην κ. ἰδρῦσθην. Ρ. ἰδρυτέον.

Ίζάν-ω (§ 20=κάθημαι), πτ. ἴζανον· τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ

Ίζω (ἐκ τοῦ σι-σέδ-ιω, σι-σέζω=καθίζω τινά κ. κάθημαι), πρτ. ἴζον· παρὰ πεζοῖς εὐρηται συνήθως σύνθετον μετὰ τὴν κατὰ καθίζω, πρτ. καθίζον καὶ συνήθως ἐκάθιζον, μλ. ἀττ. καθιῶ καὶ σπαν. καθίτω, ἀ. ἐκάθισα (σπ. καθίσα), ὕπ. καθίτω, πρκ.

κεκάθικα (μτγν.). Μέσ. καθίζομαι (καθίζω ἑμαυτὸν), πτ. ἐκαθίζομαι, μλ. καθιζήσομαι (καθίσομαι μτγν., καθοῦμαι Ν. Δ.), ἄ. μτβ. ἐκαθισάμην, κ. ἄ. καθιζήθην εἰς μτγν., πρκ. κεκάθισμαι. Ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ τὸ ἔζομαι, ὃ περ ἴδε.

Ἰημι (τὸ ἐ παρ' ἀττικοῖς μακρόν, παρὰ ποιηταῖς βραχὺ=ρίπτω), ἴης, ἴησι κ. ἴσι ἐν συνθέσει, ἴετον, ἴεμεν, ἴετε, ἴασι ἐκ τ. ἰέασι ὑπ. ἰῶ, ἰῆς, ἰῆ κτλ., προστ. ἴει, γ'. πλ. ἰέντων, ἀπρρ. ἰέναι πτ. ἰεῖς, ἰεῖσα, ἰέν. Παρατ. ἴην, ἴεις, ἴει κτλ., γ'. πλ. ἴσαν κ. ἴεν· εὐ. ἰεῖην, ἰοίμι, ἰοίτε, ἰοίεν, ποιητ. πρκ. εἶκα (ἀρχικῶς : ἰεῖεκα)· μλ. ἦσω· ἄ. ἦκα, ἀς, ε. εἶτον, εἶτην, εἶμεν, εἶτε, εἶσαν· εὐρηται σπανιώτατα καὶ οἱ τύποι ἦκαμεν, ἦκατε, ἦκαν· ὑπ. ὦ, ῆς, ῆ, ὦμεν, ῆτε, ὦπ· εὐ. εἶην, εἶης, εἶη, εἶμεν, εἶτε (κ. εἶητε), εἶσαν κ. εἶεν· προστ. ἔς, ἔτω, ἀπρρ. εἶναι· μτ. εἰς εἶσα ἔν. Μσ. ἴεμαι (τίθεμαι εἰς κίνησιν, ὄρμῳ) ἴεται, ἰέμεθα κτλ., ὑπ. ἰῶμαι, ἰῆ κτλ., προστ. ἴεσο ἢ ἴου, ἀπρρ. ἴεσθαι, μτ. ἰέμενος· πρτ. ἰέμην, ἴεσο, ἴετο κτλ., μλ. ἦσομαι, ἄ. ἐν συνθέσει εἶμην εἶσο, εἶτο κτλ., ὑπ. ὦμαι· εὐ. εἶμην, εἶτο καὶ οἶτο (προοῖτο)· προστ. οὐ ἔσθω, ἔσθε· ἀπρρ. ἔσθαι, μτ. ἔμενος. Ὁ μσ. ἄόρ. ἄ. σπανιώτατος ἠκάμην. Παθ. ἴεμαι, ἴεσαι κτλ. πτ. ἰέμην, μλ. ἐθήσομαι, ἄ. εἶθην· ὑπ. εἶθω· εὐ. ἐθείην· προστ. εἶθι· ἀπρρ. ἐθῆναι· μτ. ἐθείς, πρκ. εἶμαι, πρστ. γ'. ἐν. εἶσθω, ἀπρρ. εἶσθαι, μτ. εἰμένος, ὑπρσ. εἶμην, εἶσο κτλ. Ρ. ἐτός (ἄφετος), ἐτέος.

Ἰκ-νέ-ομαι (§ 22=ἔρχομαι)· συνήθως ἐν συνθέσει μετὰ τῶν πρθ. ἀπό, ἐκ, ἐπί), ἴδε ἀφικνέομαι.

Ἰλάσκομαι (ἐξιλεώνω), ἰλασκόμην, μλ. ἰλάσομαι (ἄ), ἄ. ἰλασάμην. Παθ. μλ. σπαν. (ἐξιλασθήσομαι εἰς Π. Δ.), ἄόρ. ἰλάσθην, προστ. ἰλάσθητι=ἴσθι ἴλεως.

Ἰλιγγιάω (ζαλιζομαι), μλ. ἰλιγγιάσω (ἄ), ἄ. ἰλιγγίασα.

Ἰμείρω (ἐκ τοῦ ἡμερος=ποθῶ), σπάνιον εἰς πειζούς, πρτ. ἡμερον. Μσ. ἡμείρομαι, πτ. ἡμειρόμην, ἄ. εὐ. ἡμείρωτο καὶ ἡμείρηθην μετὰ τὴν αὐτὴν σημ. Ρ. ἡμερτός.

Ἰνδάλλομαι (ρ. Ριδ=φαίνομαι), πτ. ἰνδάλλετο. Εὐρηται δὲ μόνον ὃ ἐν. καὶ πτ. παρὰ ποιηταῖς καὶ Πλάτωνι. Ὁ ἄόρ. ἰνδάλλην μτγν.

Ἰπποτροφέω ἰπποτροφῶ (ἐκ τοῦ ἰπποτρόφος=τρέφω, διατηρῶ ἔππον), πρκ. ἰπποτετρόφηκα παρὰ Λυκούργου, ἀλλὰ καὶ ἰππο-

ἑρδύθηκα ἐν συνθέσει. Ὁ ἀόρ. ἰπποτρόφησα εἰς μεταγενεστέρους.

Ἰπταμαι (ἀπθ. μσ. ἐκ τοῦ πι-πέτ-αμαι, ἕ. § 3=πετώ), πρτ. ἰπτάμην. Ὁ ἐν. καὶ ὁ πρτ. εὐρίσκονται μόνον ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀντὶ τῶν ὁποίων παρ' αὐτ. εἶνε πέτομαι, ἐπετόμηρ.

Ἰσάνω (σταίνω, μτγν.), πρτ. Ἰστανον καὶ πλέον οὐ. Τὸ παρὰ Λυσία καὶ Ἰσαίῳ σύνθετον μὲ τὴν κατὰ εἶνε ἀμφίβολον.

Ἰστη-μι (ἐκ τ. σί-στη-μι § 3) ἰστης, ἰσθησι, ἰστατον, ἰστατον, ἰσταμεν, ἰστατε, ἰστάσι πτ. ἰστην, ἰστης, ἰστη, ἰστατον κτλ. ὑπ. ἰστώ· εὐ. ἰσταίνην πρτ. ἰστη, ἰστάτω· μτ. ἰστάς, ἰστάσα, ἰσάνην ἀπρρ. ἰσάνην· μλ. στήσω (μτθ.), ἀ. ἔστησα (μτθ.). Μσ. ἰσταμαι, πτ. ἰστάμην, πρτ. ἔστηκα (ἄμθ.=ἔχω στήσει ἑμαυτόν), ἔστηκας, ἔστηκες, ἔστατον, ἔστατον, ἔσταμεν, ἔστατε, ἔστασι· ὑπ. ἔστω, ἔστώμεν, ἔστώσιν· πρτ. ἔσταθι, ἔστάτω· ἀπρρ. ἔσταναι (ἰσθηκέαι μτγν.)· μτ. ἔσθηκώς, ἔσθηκυῖα, ἔσθηκός κ. συνηθέστερον ἔστώς, ἔστώσα, ἔστός· ὑπρσ. ἔσθήκειν κ. εἰσθήκειν, ἔσθήκεις, ἔσθήκει, ἔστατον, ἔστάτην, ἔσταμεν, ἔστατε, ἔστασαν· εὐ. ἔσταίνην. Ἄορ. ἔσθην (ἄμθ.=ἔστησα ἑμαυτόν), ἔσθης, ἔσθη, ἔσθητον ἔσθήτην, ἔσθημεν, ἔσθητε, ἔσθησαν· ὑπ. στή στήσ στή κτλ.· εὐ. σταίνην σταίνης, σταίην κτλ., πρστ. στήθι, στήτω κτλ., μτ. στάς, στάσα, στάν. Μσ. μλ. στήσομαι (μτθ.=στήσω ἑμαυτῷ τι), ἀόρ. ἔστησάμην (μτθ.=ἔστησα ἑμαυτῷ τι). Παθ. ἰσταμαι (ὑπό τινος), πτ. ἰστάμην, μλ. σταθήσομαι (ὑπό τινος), ἀ. ἑστάθην (ὑπό τινος), πρτ. ἑσταμαι, ὑπρσ. ἐστάμην. Βῦρ. κ. ἐνεργ. μλ. γ'. ἐστήξω, ὡς καὶ μσ. ἐστήξομαι μτγν. μὲ ἐνεργ. σημασίαν=θὰ ἔχω στήσει ἑμαυτόν. Ρ. στατός. Ὁ ἐνεργ. ἐν. ἰσθησι=σταίνω, παρατ. ἰστην, μέλ. στήσω καὶ ὁ ἀόρ. ἀ. ἔστησα ἔχουσι μεταβατικὴν σημασίαν, δηλ. λαμβάνουσιν ἐξωτερικὸν ἀντικείμενον. Ὁ ἐν. τοῦ μσ. ἰσταμαι, ὁ πρτ. ἰστάμην, ὁ μλ. ἰστήσομαι καὶ ὁ ἀόρ. ἑστησάμην ἔχουσι μὲν μεταβατικὴν σημασίαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ὑποκειμένου. Ὁ ἐν. τοῦ μσ. ἰσταμαι, ὁ ἀ. ἔσθην, π. ἔστηκα, ὑ. ἐσθήκειν, μλ. στήσομαι ἔχουσι ἀμτθ. σημασίαν. Ὁ πθ. μλ. σταθήσομαι καὶ ὁ ἀ. ἐστάθην ἔχουσι παθητικὴν σημασίαν, ἐνίοτε ὁμως καὶ μέσσην ἀμετάβητον.

Ἰσχν-αίνω (ἐκ τοῦ ἰσχνός=κάμνω τι ἰσχνόν, ξηραίνω) ἀ. ἰσχνάνα

36), μλ. ἰσχνανῶ. Παθ. ἀόρ. ἰσχνάνθη παρ' Ἰπποκράτει.

Ἰσχνέομαι ἴ. ἔχω

Ἰσχω ἴ. ἔχω.

Ἰσχυρίζομαι (ἐκ τοῦ ἰσχυρός) ἀποθ. μσ., πτ. ἰσχυρίζομαι, μσ. ἰσχυρισθῆναι, ἀ. ἰσχυρισάμην. Ρ. ἰσχυριστέον. Εὐρ. ἢ μτ. καὶ πθ.

Καγγάζω, ἀόρ. ἐκάγγασα.

Καθ-αίρω (οὐχὶ σύνθετον) παράγεται ἐκ τ. καθαρός, καθάρω ἢ § 15 = καθαρίζω), πτ. ἐκάθειρον, μλ. καθαρῶ, ἀ. ἐκάθηρα κ. ἐκάθαρα (§ 36), π. κεκάθαρα (μτγν.). Μσ. καθαίρομαι (καθαίρω ἑμαυτόν), μλ. καθαροῦμαι, ἀ. ἐκαθηράμην. Παθ. ἀόρ. ἐκαθήρθην, μλ. καθαρθήσομαι (μτγν.), πρκ. κεκάθαρμαι. Ρ. καθαρτέον.

Καθ-έζομαι ἢ ἐζομαι.

Καθεύδω ἴδε εὐδω· οὐσ. ὕπτος. Τὸ ἐνεργ. κοιμίζω.

Κάθημαι (ρ. ἡδ. σπθ) ἀποθ., σύνθ. ἐκ τῆς κατὰ καὶ ἤμαι παρ' ἀττ. εὐρ. μόνον σύνθετον), κάθησαι κάθηται, καθήμεθα, κάθησθε, κάθησθαι, ὑπ. καθῶμαι, καθῆ, καθήταικτλ., πρστ. κάθησο, ἀπρρ. καθῆσθαι, μτ. καθήμενος. Παρτ. ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθηστο (καθήμην, καθῆσο, καθῆστο), εὐκ. καθοίμην, καθοῖο, καθοῖτο κτλ. Ἀντὶ τοῦ δοκίμου κάθησο εὐρηται καὶ ὁ συγκεκομμένος τύπος κάθου εἰς μτγν.. Μλ. καθιῶ, ἀ. ἐκάθισα ἢ κ. καθέζομαι.

Καθίζω ἴδε ἴζω.

Καίνω (φρονεύω), εἰς τὸ πεζὸν κατακαίρω, μλ. κανῶ, ἀ. ἐκάνων, ἀπρρ. κανεῖν· ἀμφίβολος εἶνε ὁ πρκ. κέκονα καὶ κέκανα. Παθ. τούτου εἶνε τὸ θνήσκω.

16. *Παύσας*
Καίω, παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀττικοῖς κάω μὲ ᾠ, δι' ὃ καὶ δὲν συναϊρεῖται, πτ. ἐκκίον, μλ. κάύσω, ἀ. ἐκαυσα, πρκ. κέκαυκα. Πθ. καίομαι κ. κάομαι, πτ. ἐκαίομαι, μλ. καυθήσομαι, ἀ. ἐκαύθην, πρκ. κέκαυμαι, ὑ. ἐκεκαύμην. Ἐνεργ. ἀόρ. ἔκκα (§ 38), πρστ. κῆον, ἀπρρ. κῆαι ἢ κείαι ἔχει ὁ Ὀμηρος. Ὁ πθ. μλ. καήσομαι καὶ ἀόρ. ἐκάνην δὲν εὐρ. εἰς τοὺς ἀττ. πεζ. Ρ. καυτός καὶ καυστός (ἀκαυστος), διακαυτέον μτγν.

Καλέω καλῶ, πτ. ἐκάλουν, μλ. καλῶ (§ 32) κ. σπανιώτατα καλέσω, ἀ. ἐκάλεσα, π. κέκληκα, ὑ. ἐκεκλήκειν. Μεσ. καλοῦμαι (καλῶ ἑμαυτῶ, πρὸς τὸ συμφέρον μου, ἐνώπιόν μου), μλ. καλέσομαι κ. καλοῦμαι, ἀ. ἐκαλεσάμην. Πθ. καλοῦμαι (ὀνομάζομαι), μλ. κληθήσομαι, ἀόρ. ἐκλήθην, πρκ. κέκλημαι, ὑ. ἐκεκλήμην, εὐ. κεκλήμην, ἦο, ἦτο κτλ., μλ. γ'. κεκλήσομαι. Ρ. κλητέος. Τὸ ἀποκαλῶ λέγεται ἐπὶ κακοῦ.

Καλινδέομαι καλινδοῦμαι, πτ. ἐκαλινδοῦμην, μόνον ἐν. καὶ πρτ. Ὁ ἀόρ. ἐκαλινδήθην μτγν. Τὸ ἐνεργ. καλινδέω ἀμφίβολον καὶ μτγν. Μσ. μ. καλινδήσομαι μὲ πθ. σημ., ἱ. κ. κυλίνδω.

Καλ-ύπτω (ρ. καλ=σκεπάζω, § 14), πτ. ἐκάλυπτον, μλ. καλύψω, ἄ. ἐκάλυψα, πθ. π. κεκάλυμμαι, ὑ. ἐκεκαλύμμην, μλ. γ'. κεκαλύψομαι· μεσ. ἀόρ. ἐκαλυψάμην. Ὁ ἐνεργ. πρκ. κεκάλυφα, ὁ παθ. μλ. καλυφθήσομαι καὶ ὁ ἀόρ. ἐκαλύφθην εὔρ. παρὰ τοῖς μτγν. Ρ. καλυπτὸς, καλυπτέος.

Κάμ-ν-ω (§ 21=κοπιάζω, ἀποκάμνω, ἀσθενῶ), πτ. ἔκαμνον, μλ. καμοῦμαι καμῆ καμῆται κτλ. (§ 32), ἀόρ. Ἑ. ἔκαμον, ἀπρφ. καμῆν, μτ. καμών. Οἱ καμόντες σημ. κυρίως οἱ τὸ βῆρος τοῦ βίου ὑπενεγκόντες καὶ παύσαντες ἤδη, οἱ ἀποθνήσκοντες. Πρκ. κέμηκα, ὑ. ἐκεμήκειν, μτ. κεκημηκότες καὶ ἅπαξ κεμηῶτες· οἱ κεκημηκότες σημ. οἱ τεθνεῶτες. Ρημ. ἀπο-κημητέον. Ὁ πρκ. κέμηκα πάντοτε ἔχει ἀμτβ. σημασίαν, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι χρόνοι ἔχουσι καὶ μτβ. καὶ ἀμτβ.

Κάμπτω (§ 14, γυρίζω, λυγίζω), πτ. ἔκαμπτον, μλ. κάμψω, ἄ. ἔκαμψα· ὁ π. κέκαμφα δὲν εἶνε ἐν χρήσει. Παθ. κάμπτομαι, μλ. καμψθήσομαι (μτγν.), ἄ. ἐκάμψθην, πρκ. κέκαμμαι (ἐκ τοῦ κέκαμμαι), κέκαμψαι, κέκαμπται. κτλ. Μσ. μλ. κάμψομαι μτγν. Ρ. καμπτός.

Καρποῦμαι· ὄμ. Ὁ μσ. ἀόρ. ἐκαρπώσαμην.

Καταγλωττίζω· ἡ μτ. τοῦ παθ. πρκ. εὔρηται ἄνευ ἀναδιπλασιασμοῦ κατ-ε-γλωττίζομαι.

Κατάγνυμι ἴδε ἄγνυμι. Καταναλίσκω ἱ. ἀναλίσκω.

Κατάγω ἴδε ἄγω· τούτου παθ. τὸ κατέρχομαι.

Καταργυρόω (ἐκ τοῦ κατάργυρος) αὐξάνει ἔσωθεν ἱ. § 28.

Καταρῶμαι ἀπθ. μσ. ἱ. ἀράομαι. Καταστρέφω ἴδε στρέφω.

Καταχρυσόω ὡς τὸ καταργυρόω ἱ. § 28

Καταχράομαι καταχρῶμαι ἀποθ. μσ. ἴδε χράομαι· εὔρ. καὶ παθητικῶς ἐν τῷ παρακειμένῳ.

Κατηγορέω (ἐκ τ.κατήγορος) κατηγόρουν, κατηγόρκα ἱ. § 28. η

τὸ πθ. κτηγοροῦμαι=καταγγέλλομαι εὔρ. κυρίως εἰς τὸ γ'. ἐν.

κατηγορεῖται τινος=ἀποδίδεται τινι κατηγορία. Ἡ μτ. τὰ κτηγορούμενα καὶ μτ. πρκ. τὰ κατηγορημένα=αἱ κατηγορίαι.

Κάω ἴδω καίω.

Καυχάομαι κυχῶμαι ἀποθ. μτ. μτγν., πτ. ἐκαυχώμην, μλ. καυχῆσομαι, ἀ. ἐκαυχησάμην, πρκ. κεκαύχημαι (N. Δ.).

Κεῖμαι (ρ. κι), εἶνε ἐνεστώως μὲ σημ. πρκ. = ἔχω βάλει ἐμαυτὸν κάτω, εἶμαι ἐξαπλωμένος (§ 43). Ὡς ἐνεστώως αὐτοῦ χρῆσι- μῆσαι τὸ τίθεμαι. Ὅρ. ἐν. κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται, κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, ὑπ. γ'. ἐν. κέηται, τὰ ἄλλα δὲν εἶνε ἐν χρήσει. Πρστ. κεῖσο, κεῖσθω κτλ., ἀπρρ. κεῖσθαι, μτ. κείμενος. Πρτ. ἐκέμην, ἐκεισο, ἐκειτο κτλ., εὐ. κέοιτο, γ'. πλ. κέοιντο· τὰ ἄλλα δὲν εἶνε ἐν χρήσει. Μλ. κείσομαι. Ἄφρη. οὐσ. θέσις.

Κεῖρω (κέρ-ιώ § 15 = κουρεύω), πρτ. ἐκείρον, μλ. κερῶ, ἀ. ἐκείρα, πρκ. κέκαρκα (μτγν.), ὑ. ἐκεκάρκειν. Μσ. κείρομαι (κεῖρω τὰς ἐμαυτοῦ τρίχας), μλ. κερῶμαι, ἀ. ἐκειράμην (§ 33, ἐκείρα ἐμαυτὸν διὰ τοῦ κουρέως). Παθ. κείρομαι (ἐπὶ ζῴων), πρκ. κέ- καρμαι, κέκαρσαι κτλ., ἀπρρ. κεκάρθαι, μτ. κεκαρμένος. Ὁ ἀ. ἐκάρην μτγν. Ρ. καρτός, (ἀπο)καρτέον μτγν.

Εὔρηται παρὰ Πινδάρῳ ἀόρ. παθ. ἐκέρθη.

Κελεύω (προτρέπω), πτ. ἐκέλευον, μλ. κελεύσω, ἀ. ἐκέλευσα, πρκ. κεκέλευκα. Παθ. κελεύομαι, μλ. κελουσθήσομαι, ἀ. ἐκελεύ- σθην, πρκ. κεκέλευσμαι (§ 39, 2). Ρ. κελυστός, κελυστέος. Ἔδ. διακελεύομαι καὶ παρακελεύομαι εἶνε ἀποθετικὰ μέσα.

Κεντέω κεντῶ (καὶ οὐχὶ κεντάω) ποιητ. καὶ μτγν., πρτ. ἐκέντουν, μλ. κεντήσω, ἀ. ἐκέντησα. Παθ. πρκ. κεκέντημαι, ἀ. ἐκεντήθην, μλ. κεντηθήσομαι. Ρ. κεντητός, (διχ)κεντητέον.

Κεράν-νυμι (ἀναμιγνύω) κ. κερανώω (§ 68 μτγν.), πτ. ἐκε- ράννυν, μλ. κερᾶσω (μτγν.) κ. κερᾶσομαι (πολύ μτγν.), ἀ. ἐκε- ρασάμην (ἀττ.) κ. ἐκέρᾶτα, πρκ. κεκέρακα. Παθ. κεράννυμαι μλ. κερᾶθήσομαι, ἀ. ἐκέρᾶθην (ᾶ) καὶ ἐκεράσθην, πρκ. κέρᾶμαι καὶ κεκέρασμαι εἰς μτγν., ὑ. ἐκεκράμην. Ρ. κρατέον.

Κερδ-αίνω (§ 21 = κερδίζω), πτ. ἐκέρδαινον, μλ. κερδανίω (§ 32), ἀ. ἐκέρδᾶνα (§ 36, ἀπρρ. κερδᾶναι), πτ. κεκέρδηκα. Παρ' ἴωσι καὶ μτγν. μλ. κερδήσω κ. κερδήτομαι, ἀ. ἐκέρδησα ὁ πρκ. κεκέρδακα κ. κεκέρδαγα κ. εὔρηται εἰς μτγν.

Κήδομαι μσ. = φροντίζω, πτ. ἐκηδόμην καὶ πλέον οὐ.

Κηρυκεύω (εἶμαι κήρυξ, διὰ κήρυκος ἀγγέλλω), ὁμ. Τὰ σύνθετα

δι- επι- προς-κηρυκεύομαι=διατάττω διὰ κήρυκος εἶνε ἀποθετικῶς μέσα.

Κηρύσσω κ. κηρύττω (ρ. καρ=ιάμνω τι γνωστῶν διὰ κήρυκος § 16), μλ. κηρύξω, ἄρ. ἐκήρυξα, πρκ. κεκήρυχα. Παθ. κηρύσομαι κ. κηρύττομαι (διὰ κήρυκος διατάττομαι), μλ. κηρύχθησομαι κ. κηρύξομαι μὲ πθ. σημ., ἄ. ἐκηρύχθην. π. κεκήρυγμα.

Κινέω κινῶ, ἐκίνουν, κινήσω, ἐκίνησα, κεκίνηκα. Μσ. κινούμαι, μλ. κινήσομαι καὶ κινήθησομαι (ἴδε § 50).

Κί-χρημι (δανείζω ἴ. § 3), μλ. χρήσω, ἄρ. ἔχρησα. Μίσ. κίχραμαι (δανείζομαι), ἀπρρ. κικράσθαι, ἐκικράμην, ἄ. ἐχρησάμην, μλ. χρήσομαι. Ὁ ἐν. κικράω, πρκ. κέχρηκα καὶ ὁ. ἐκεχρήμην εὐρηται εἰς μτγν.

Κλάζω (ποιητικὸν καὶ μτγν.=φωνάζω), μλ. κλάξω κ. κεκλάξομαι, ἄρ. ἔκλαξα καὶ ἄ. β. ἔκλαγον, πρκ. μὲ σημ. ἐνεστ. κέκληγα, μτ. κεκλαγῶς παρὰ Πλουτάρχῳ.

Κλαίω (ρ. κλαF, ὡς ἐν τῇ ὀμιλ. μτβ. κ. ἀμτβ.) καὶ κλάω (ἄ, ἄσυναίρετον), μλ. κλαύσομαι κ. σπαν. κλαυσοῦμαι (καὶ παρὰ Δημοσθένει κληήσω, κληήτω), ἄ. ἔκλαυσα. Μτ. κλαίσομαι, ἄρ. ἐκλαυσάμην, πρκ. κέκλαυμαι, μετ' ὄλ. μλ. κεκλαύσομαι. Πκθ. πρκ. κέκλαυμαι. Ὁ μλ. κλαύσω, ὁ πκθ. μλ. κλαυσθήσομαι, ὁ ἄρ. ἐκκλύσθη καὶ ὁ πρκ. κέκλαυσαι εὐρ. παρὰ μτγν. Ρ. κλυτὸς καὶ κλαυστός.

Κλάω (σπάζω), πτ. ἐκλων, μλ. κλάσω, ἄ. ἔκλασα (ἐτεμάχισα). Μσ. ἄ. ἐκλασάμην. Παθ. μλ. κλασθήσομαι καὶ κλάσομαι. Παρ' ἄττικοῖς εὐρ. μόνος ὁ ἐνεργ. ἄρ. ἔκλασα (=ἐτεμάχισα), ὁ παθ. πρκ. κέκλασμαι καὶ ὁ παθ. ἄρ. ἐκλάσθη' οἱ ἄλλοι χρόνοι εὐρ. εἰς μτγν.

Κλειίζω ἴδε κλήζω.

Κλειώ καὶ κλήω, πρτ. ἐκλειον, μλ. κλειίσω κ. κλήσω, ἄρ. ἐκλεισα κ. ἐκλησα, πρκ. κέκληκα καὶ κέκλεικα (μτγν.). Μεσ. κλεισομαι, ἄ. ἐκλεισάμην κ. ἐκλησάμην. Παθ. κέκλειμαι κ. κέκλημαι καὶ σπ. κέκλεισμαι, ὁ. ἐκεκλείμην κ. ἐκεκλείμην, ἄρ. ἐκλεισθην καὶ ἐκλήσθην, μλ. κλεισθήσομαι (ἄττ. ἐν συνθ. καὶ μτγν.), μλ. γ'. κεκλείσομαι. Ρ. κλειστός κ. κληστός, κλειστός.

Κλέπ-τ-ω (§ 14), πτ. ἔκλεπτον, μ. κλέψω καὶ σπ. κλέψομαι (§ 53), ἄ. ἐκλεψα, πρκ. κέκλερα. Ὁ μσ. ἐν. κλέπτομαι καὶ πτ. ἐκλεπτόμην ἐν Ν. Δ.. Παθ. πρκ. κέκλεμαι μόνον σύνθετος, ἄρ. ἐκλάπην (ἐκλέφθη παρὰ ποιηταῖς). Ρ. κλεπτός, κλεπτός.

Κλήζω (δοξάζω, σπάνιον παρ' ἄττικ. πεζοῖς), πτ. ἐκλήζον, μλ. κλήσω, ἄ. ἐκλήσα. Πθ. κληζομαι, πτ. ἐκλήζομαι, π. κεκλήσμαι, ὁ. ἐκλήσμαι.

Κλίνω (ρ. κλι, κλι-ν-ίω § 15), μλ. κλινῶ, ἄ. ἐκλίνα (ἀπλοῦς σπάνιος), ἀπρφ. κλῖναι, πρκ. κέκλικα (μτγν). Μεσ. κλινόμαι, συνήθως σύνθετον, μλ. κλινούμαι, ἄ. ἐκλινάμην. Παθ. πρκ. κέκλιμαι (μτ. κεκλιμένος), γ'. πλ. κέκλινται, ἄ. ἐκλίθην (ἐκλίνθην ποιητ. καὶ σπάνιος), ἄ. ἑ'. (κατ)ἐκλίνην σπανιώτατα, μλ. κλινήσομαι, κλιθήσομαι κ. κλινούμαι. Ρ. κλιτός, κλιτέος.

Κλώθω, πτ. ἐκλωθον, μλ. κλώσω, ἄ. ἐκλωσα. Παθ. πρκ. κέκλωσμαι, ἄ. ἐκλώσθην· μέσ. ἄ. ἐκλωσάμην (μτγν.).

Κναίω (τρίβω) οὐχὶ παρὰ πεζοῖς ἀττικοῖς, μλ. κναίσω, ἄορ. ἐκναίσα, πρκ. κένκναικα. Παθ. πρκ. κένκναισμαι, ἄ. ἐκναίσθην, μλ. κναισθήσομαι.

Κνάω (τρίβω, ξήνω) κνάεις κνής, κνάει κνή· ἀπρφ. κνήν, μλ. κνήσω, ἄ. ἐκνήσα. Μεσ. κνώμαι, πτ. ἐκνώμην, ἀπρφ. κνήσθαι (κνάσθαι μτγν.), ὁ μλ. κνήσομαι καὶ ἄ. ἐκνήσάμην μτγν. Παθ. πρκ. κένκνησμαι, ἄ. ἐκνήσθην, παρὰ μτγν. ἐν χρήσει εἶναι τὸ κνήθειν, κνήθεσθαι.

Κοιλαινῶ, μ. κοιλανῶ, ἄ. ἐκοίλανα (§ 36), ἀπρφ. κοιλᾶναι. Πθ. πρκ. κεκοίλασμαι, ἄ. ἐκοιλάνθην.

Κοιμάω (ἀποκοιμίζω, καθησυχάζω, κατακλίνω τινά)· συνήθως σύνθετον τῇ κατὰ, πτ. ἐκοίμων, μλ. κοιμήσω, ἄ. ἐκοίμησα, πρκ. κεκοίμηκα. Μεσ. κοιμῶμαι (=κατακλίνομαι κ. ὑπνώτω). Παθ. ἄορ. ἐκοιμήθην, μλ. κοιμήσομαι καὶ σπαν. κοιμηθήσομαι ἀλλὰ μτγν. Ὁ μσ. ἄορ. ἐκοιμησάμην εὖρ. παρ' Ὁμήρω.

Κοινολογέομαι (δικλέγομαι), πτ. ἐκοινολογούμην, μλ. κοινολογήσομαι, ἄορ. ἐκοινολογησάμην καὶ μτγν. ἐκοινολογήθην, πρκ. κεκοιολόγημαι, ὑπρσ. ἐκεκοινολογήμην.

22. Κοινῶ κοινῶ (ἐκ τοῦ κοινός=κάνω τι κοινόν), πτ. ἐκοίνουν, μλ. κοινώσω, ἄ. ἐκοίνωσα. Μέσ. κοινοῦμαι (ἔχω τι κοινόν, λαμβάνω μέρος εἰς τι), πτ. ἐκοινούμην, μλ. κοινώσομαι, ἄ. ἐκοινωσάμην, πρκ. κεκοίνωμαι. Παθ. ἄ. ἐκοινώθην.

Κολάζω (§ 17, τιμωρῶ), πτ. ἐκόλαζον, μλ. κολάσω (ἄ), ἄ. ἐκόλατα. Μέσ. σπάνιον κολάζομαι=τιμωρῶ, μλ. κολάσομαι, ἄορ. ἐκολασάμην. Πθ. π. κεκόλασμαι, ἄ. ἐκολάσθην. Ρ. κολαστέος.

Κολούω (κολοβῶνω), πτ. ἐκόλουον, μλ. κολούσω, ἄ. ἐκόλουσα. Ὁ πθ. π. κεκόλουμαι κ. κεκόλουσμαι (§ 39), ἄ. ἐκολούθην, μλ. κολουθήσομαι εἶνε μτγν. Ὁ ἄ. ἐκολούσθην παρ' ἀττ. ἀμφίβολος.

Κομίζω (φέρω), μλ. κομιῶ (§ 32) κ. κομίσω, ἄ. ἐκόμισα, πρκ. κεκόμικα, ὕ. ἐκεκουμικεῖν. Μεσ. κομίζομαι (=κομίζω ἑμαυτῶ)

λαμβάνω τι ἀνήκον εἰς ἐμαυτὸν· Λυσ. 13, 30), πτ. ἐκομιζόμεν, μλ. κομιοῦμαι (καὶ κομίσομαι μτγν.), ἀ. ἐκομισάμεν, πρκ. κε-κόμισμαι. Παθ. ἀ. ἐκομίσθην. Ρ. κομιστέον, κομιστὸς μτγν.

Κομῶ κομῶ ὄμ. = συγυρίζω τὴν κεφαλήν· κομάω κομῶ ὄμ. = ἔχω κόμη· κομῶ κομῶ = συγυρίζω.

Κονίω (ἐκ τ. κ. ὀνις = σκονίζω) σπάνιον εἰς πεζ., μ. κόνισω, ἀ. ἐκόνισα. Μτ. ἀ. ἐκονισάμεν. Πθ. π. κεκόνιμαι κ. σπαν. κεκόνισμαι, ὕ. ἐκεκονίμεν.

Κόπτ-τω (§ 14), πτ. ἔκοπτον, μλ. κόψω, ἀ. ἔκοψα, πρκ. κέκορα (παρ' ὄμ. κέκοπα μὲ σημ. ἐνεστ.). Παθ. κόπτομαι, πτ. ἐκοπτόμεν, μλ. ἐ'. κοπήσομαι, ἀ. ἐ'. ἐκόπην, μλ. γ'. κεκόψομαι, πρκ. κέκομαι. Ρ. κοπτὸς.

Μέσ. κόπτομαι = κόπτω ἐμαυτῷ τι. Ὁ μλ. κόψομαι εὐρηται εἰς τὴν Π. Δ. καὶ ὁ ἀόρ. ἐκοψάμεν παρ' Ἡροδότῳ.

Κορέ-ννυμι (§ 23 = χορταίνω τινά), πρκ. ἐκορέννυ, μλ. κορέσω, ἀ. ἐκόρεσα. Παθ. πρκ. κεκόρεσμαι, ἀ. ἐκορέσθην (ἐκόρεσα ἐμαυτὸν). Ρ. ἀκόρετος καὶ ἀκόρεστος.

Ὁ ἐνεργ. πρκ. κεκόρηκα ἀμφίβολος. Παρ' ὄμ. εὐρ. μλ. κορέω, μτ. πρκ. κεκορήως, κεκορήστος, μσ. ἀ. ἀ. ἐκορεσ(σ)άμεν ὁ παθ. πρκ. κεκόρημαι. Οἱ μλ. κορεσθήσομαι καὶ κεκορήσομαι, ὡς καὶ ὁ μσ. ἐν. κορέννυμαι καὶ κορέομαι εἶνε μτγν.

Κράζω (ρ. κραγ § 17) τὸ ἀ' ὅθεν πρστ. κράζε, μτ. οὐ. τὸ κράζον· σπάνιον παρ' ἀπτ., σύνηθες ὅμως ἀπὸ Ἀριστοτ. Ἄντ' αὐτοῦ συνήθως εἶνε ὁ πρκ. κέκράγα μὲ σημ. ἐν. (§ 43), πρστ. κέκραχθι, ὕ. ἐκεκράγειν μὲ σημ. παρατ., μτ. κεκραγῶς, ἀ. ἐ'. ἐκραγον, μλ. κεκράξομαι.

Ὁ μλ. κράξω κ. κεκράξω, ὡς κ. ὁ ἀόρ. ἐκραξα μτγν., τὸ δὲ κράξομαι, κεκράξομαι καὶ ἀόρ. ἐκέκραξα τῆς Π. Δ.

Κρέμ-αμαι (ἀμτβ. κατὰ τὸ ἴσταμαι), πρκ. ἐκρεμάμεν, ἐκρέμω κτλ., ὕποτ. κρέμωμαι, εὐ. κρεμάμεν, κρέμαιο κτλ., μλ. κρεμάσομαι.

Κρεμά-ννυμι (§ 23), πρκ. ἐκρεμάννυ, μλ. κρεμῶ, κρεμᾶς, κρεμᾶ κτλ. (§ 32), ἀ. ἐκρέματα ὁ μσ. ἀ. ἐκρεμασάμεν, ὁ πθ. π. κεκρεμασμαι, ὕ. ἐκεκρεμάσμεν, ἀ. ἐκρεμάσθην εὐρ. εἰς μτγν. Ὁ ἐν. κρεμαννύω μτγν. (§ 68), ὁ μ. κρεμασθήσομαι δὲν ἀπαντᾷ.

Κρί-νω (ρ. κρῖ κρι-νίω § 15 = χωρίζω, δικάζω), πτ. ἐκρίνον, πρστ. κρίνε, μτ. οὐδ. τὸ κρίνον, μλ. κρινῶ (§ 32), ἀ. ἐκρίνα (§ 35)

(ἀπρ. κρέναι, μτ. οὐ. τὸ κρέναν)· πκ. κέρριχα. Μσ. κρίνομαι (σπᾶνιον ἀπλοῦν παρὰ πεζοῖς, συνήθως σύνθετον, ἴδε ἀποκρίνω), πτ. ἐκρινόμην, μλ. κρινοῦμαι, ἀ. ἐκρινάμην, πρκ. κέκριμαι. Πθ. ἀ. ἐκρίθην, μλ. κριθήσομαι, πρκ. κέκριμαι. Ρ. κριτός, κριτέον.

Κρούω (κτυπῶ), πτ. ἔκρουον, μλ. κρούσω, ἀ. ἔκρουσα, πρκ. κέκρουχα. Μέσ. πρκ. κέκρουμαι κ. κέκρουσμαι, ὕ. ἐκεκρούσμην, ἀ. ἐκρουσάμην. Πκθ. πρκ. κέκρουσμαι, ἀόρ. ἐκρούσθην (§ 39). Ρ. κρουστός, κρουστέον.

Κρύπ-τ-ω (ρ. κρυφ ἢ κρυβ ἴ. § 14), πτ. ἔκρυπτον, μλ. κρύψω, ἀ. ἔκρυψα, πκ. κέκρυφα (μτγν.). Μσ. κρύπτομαι (κρύπτω ἑμαυτὸν ἢ ἑμαυτῷ τι), μλ. κρύψομαι, ἀ. ἐκρυψάμην, πρκ. πθ. καὶ μέσ. κέκρυμμαι, γ'. πλ. κεκρύφαται· παθ. ἀόρ. ἐκρύφθην, μλ. κρυβήσομαι. Ρ. κρυπτός, κρυπτέος.

Ὁ ἐνεργ. ἀόρ. β'. ἔκρυβον, μτ. κρυβῶν, κρυβοῦσα, σπάνιος παρὰ πεζοῖς· ὁ παθ. ἀόρ. ἐκρύβην ὡς καὶ ὁ μλ. κρυφθήσομαι καὶ ὁ μέσ. ἀ. β'. ἐκρυβόμην, εἶνε μτγν.

Κτάομαι κτῶμαι (ἀπθ. μσ. = ἀποκτῶ), πτ. ἐκτόμην, εὐ. κτόμην, μλ. κτήσομαι, ἀ. ἐκτησάμην, πρκ. κέκτημαι κ. σπαν. ἔκκτημαι, ὕπ. κεκτῶμαι, κεκτῆ, κεκτῆται κτλ., εὐ. κεκτόμην, κεκτῶ, κεκτῶτο κ. κεκτῆμην, κεκτῆο, κεκτῆτο, κεκτῆσθε, ἀπρρ. κεκτῆσθαι, μτ. κεκτημένος, μλ. γ'. κεκτῆσομαι κ. σπαν. ἐκτῆσομαι. Ρ. κτητός, κτητέος.

Ὁ πρκ. κέκτημαι εὐρηται καὶ εἰς παθ. σημ. Ὁμοίως εὐρηται καὶ ὁ παθ. ἀόρ. ἐκτῆθην, εἰς παθ. σημ.

25
Ποίου Κτείνω (ρ. κταν, κτεν § 15), παρὰ πεζοῖς σύνθετον, πτ. ἔκτεινον, μλ. κτενῶ, ἀ. ἔκτεινα, π. ἔκτονα, ὕπ. ἐκτόνειν ἴ. κ. ἀποκτείνω.

Ὁ πρκ. ἔκταγα κ. ἔκτακα μτγν., ὁ ἀόρ. β'. ἔκταν, ἔκτας, ἔκτα, ἔκταμεν, ἔκτατε, ἔκτασαν καὶ συγκ. ἔκταν, ὕπ. κτῶ, ἀπρρ. κτᾶναι, μτ. κτᾶς εὐρηται παρὰ ποιηταῖς.

Κτενίζω ὀμ., παθ. πρκ. ἐκτένισμαι καὶ κεκτένισμαι.

Κτί-ζω (ρ. κτι), πτ. ἔκτιζον, μλ. κτίσω, ἀ. ἔκτισα, πρκ. κέκτικα καὶ ἔκτικα. Πθ. πρκ. ἔκτισμαι, μλ. κτισθήσομαι μτγν.

Κτίννυμι ἴδε ἀποκτίννυμι.

Κτυπ-έω κτυπῶ (σπάνιος παρ' ἀττ. πεζοῖς), ἀόρ. ἐκτύπησα (ἀμτθ. ὡς παρ' ἡμίην), ἀ. β'. ἐκτυπον. Μέσ. κτυποῦμαι.

25
παιρ Κυέω κυῶ (ρ. κυ = εἶμαι ἔγκυος), πρτ. ἐκύουν, μλ. κυήσω

(μτγν.), ἄ. ἐκύησα, πρκ. κεκύηκα (μτγν.). Μέσ. μτγν. μλ. κυήσομαι, ἄ. ἐκυησάμην. Παθ. κνοῦμαι=εἶμαι ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητροῦ· πρκ. κεκύημαι, ἄ. ἐκυήθην, μλ. κυηθήσομαι. Οἱ παθητ. καὶ μέσοι τύποι δὲν εἶνε ἐν χρήσει παρ' ἄττικοῖς ἐκτὸς τῆς ὠδου. μτ. τοῦ ἐν. τὸ κνοῦμενον.

Κυλινδέω, κυλινδῶ, κυλίω σπανιώτατα εἰς ἄττ., πρτ. ἐκυλινδῶν καὶ ἐκύλινδον καὶ ἐκύλιον, μλ. κυλίσω καὶ κυλινδήσω (μτγν.), ἄ. ἐκύλισα. Μσ. κυλίνδομαι (ἄττ.), κυλίομαι (οὐχὶ ἄττ.), πτ. ἐκυλινδούμην, μλ. κυλίσομαι, ἄ. ἐκυλίσάμην. Πθ. ἄ. ἐκυλίσθην, μλ. κυλισθήσομαι, πρκ. κεκύλισμαι. Ρ. κυλιστός, ἴδε καλινδέομαι.

Κυ-νέ-ω (φιλῶ), σπάνιον εἰς πεζοὺς, μλ. κύσω, ἄορ. ἔκυσα. Προσκυνέω, μλ. προσκυνήσω, ἄ. προσεκύνησα (καὶ ποιητ. προσέκυσα), πρκ. προσκεκύνηκα (Π. Δ.). Πθ. προσκυνεῖσθαι παρ' Εὐρύπ.

Κύπ-τ-ω (ρ. κυρ § 14=σκύβω), πτ. ἔκυπτον. μ. κύψω (μτγν.), ἄ. ἔκυψα (ἀπρρ. κύψαι), πρκ. κέκυφα. Μσ. μλ. κύφομαι.

Κυρ-έ-ω κυρῶ (ἐπιτυγχάνω, τυγχάνω) σπάνιον εἰς ἄττ., πτ. ἐκύρουν, μλ. κυρήσω, ἄ. ἐκύρησα, πρκ. κεκύρηκα.

Κύρω ἐπικόν, προστ. κύρε, πτ. ἔκυρον, μλ. κύρω, ἄ. ἔκυσσα, ἀπρρ. κύρσαι ἢ κῦρσαι.

Κύω ἴδε τῶ κυέω, ἄ. ἔκυσσ' μσ. ἄ. ἐκυσάμην. Εἶνε δὲ καὶ κύσκει καὶ κύσκομαι.

Κωλύω (ὤ ἐν ἐν. κ. πτ.), μτ. οὐ. τὸ κωλύον, μ. κωλύσω (§ 29), ἄ. ἐκώλυσα, ἀπρρ. κωλύσαι, πρκ. κωλύκα. Παθ. κωλύομαι, μσ. μλ. κωλύσομαι μετὰ παθ. σημασίαν (§ 49), πθ. μλ. κωλυθήσομαι (μτγν.). Ρ. κωλυτέον, κωλυτός (μτγν.).

Κωμάζω (πανηγυρίζω, διασκεδάζω), πτ. ἐκώμαζον, μλ. κωμάσω κ. κωμάσομαι (μτγν.), ἄ. ἐκώματα, πρκ. κωμάμακα.

Λα-γ-χ-άν-ω (ρ. λαχ § 19=λαχαίνω, μοῦ πίπτει ὁ λαχνός, ἐπιτυγχάνω διὰ τοῦ κλήρου), πτ. ἐλάγγανον, μ. λήξομαι, ἄ. εἴ. ἔλαχον, πρκ. εἴλαχα, ὕ. εἴλήχειν. Σπανιώτατα εὖρ. παρ' ἄττ. ὁ πρκ. λέλογχα, συνήθως ὅμως εἰς μτγν. Παθ. πρκ. εἴληγαί. Ὁ παθ. ἄορ. ἐλήχθην σπανιώτατος. Ρ. ληκτέος.

Λα-μ-β-άν-ω (ρ. λαβ, ἀρχῆθεν λαρ, ἴ. § 19=λαβαίνω, παίρνω), πτ. ἐλάμβανον, μλ. λήψομαι (ὅς τις ἐνίοτε ἔχει καὶ παθ. σημ.), ἄ. ἔλαβον, προστ. ἄττ. λαβέ καὶ λάβε, ὕπ. λάβω, εὐ.

λάβοιμι, ἀπρρ. λαβῆν, πρκ. εἴληφα, ὕ. εἴληφειν, ὕπ. εἴληφω.
 Μσ. λαμβάνομαι (πιάνω, τσακῶνω), πτ. ἐλαμβανόμεν, π. εἴ-
 λημμαι, ἀπρρ. εἴληφθαι, μτ. εἴλημμένος, ὕ. εἴλημην, ἀόρ. εἴ-
 ἐλατόμην, ὕπ. λάβομαι, εὐ. λαβοίμην, προστ. λαβοῦ, μτ. λα-
 βόμενος. Πθ. λαμβάνομαι, πτ. ἐλαμβανόμεν, μλ. ληφθήσομαι,
 ἀ. ἐλήφθην, πρκ. εἴλημμαι, ὕπρσ. εἴλημην, μλ. γ'. λελήψομαι
 (μτγν.). Ρ. ληπτός, ληπτέον· πρβ. αἰρῶ καὶ ἀλίτκομαι.

Λάμπω (μτβ. κ. ἀμστ. = φέγγω), πτ. ἔλαμπον, μλ. λάμψω
 (μτγν.), ἀ. ἔλαμψα, π. εἴ. λέλαμπα. Μσ. λάμπομαι, μ. λάμφομαι.

Λαν-θ-άν-ω (ρ. λαθ, ἔ. § 19 = κρύπτομαι, μένω ἄγνωστος), πτ.
 ἐλάνθανον, μλ. λήσω, ἀόρ. εἴ. ἔλαθον, ὕπ. λάθω, εὐ. λάθοιμι,
 προστ. λάθε, ἀπρρ. λαθεῖν, μτ. λαθῶν, πρκ. λῆθηθ, ὕ. ἐλελή-
 θειν. Μέσ. λανθάνομαι, συνήθως σύνθετον ἐπιλανθάνομαι = λη-
 σμονῶ, πρτ. ἐλανθανόμεν, μλ. λήσομαι, μ. γ'. λελήσομαι, ἀ.
 εἴ. ἐλαθήμην, πρκ. λέλησμαι. Ρημ. ἄ-ληστος, ἀ-λήθητος μτγν.

Λέγω σημαίνει βάζω, θέτω εἰς τάξιν, συναθροίζω καὶ ἀπλοῦν
 μὲν εὐρ. παρ' ἅπτ. σπανιώτατα, σύνθετον ὅμως μὲ τὰς προθέ-
 σεις ἀπό, ἐκ, ἐπί, κατὰ καὶ σὺν συχνότατα· πτ. ἔλεγον, μλ.
 λέξω, ἀ. ἔλεξα, πρκ. εἴλοχα, ὕ. εἴλόχειν. Μσ. λέγομαι (= λέγω,
 συναθροίζω ἑμαυτῷ ἢ δι' ἑμαυτὸν), μλ. λέξομαι, ἀόρ. ἐλεξά-
 μην. Παθ. λέγομαι = κατατάσσομαι, πρκ. εἴλεγμαι, ἀ. ἐλέγην
 καὶ σπ. ἐλέχθην, μλ. λεγήσομαι. Ρ. λεκτός ποιητ., ἐκ-λεκτός.
 Ὁ πρκ. ἐλέγγμαι καὶ ὁ μλ. λεχθήσομαι εὐρ. εἰς μτγν.

Λέγω = διαλέγομαι, ὁμιλῶ κ. ταύτην τὴν σημασίαν φυλάττει
 συνθετόμενον μὲ τὰς προθέσεις ἀντί, ἐπί, πρὸ. Ἐπειδὴ δὲ μὲ τὰς
 ἄλλας προθέσεις σημ. βάζω μετεχειρίζοντο ἀνταύτου τὸ ρ. ἀγο-
 ρεύειν. Πτ. ἔλεγον, μ. λέξω κ. συνήθ. ἐρῶ, ἀ. εἶπον καὶ σπ. ἔλε-
 ξα, π. εἴρηκα, ὕ. εἴρηκεν. Μσ. λέγομαι (οὐκ ἅπτ., λέγω κατ' ἑμαυ-
 τόν), πτ. ἐλεγόμεν, μ. λέξομαι, π. εἴλεγμαι κ. εἰς μτγν ἐλεγ-
 μαι, ὕ. εἴλεγμην. Πθ. λέγομαι, μλ. λεχθήσομαι κ. συνήθως ρη-
 θήσομαι, ἀ. ἐλέχθην κ. συνήθως ἐρρήθην, πρκ. εἴρημαι κ. σπαν.
 ἐλέγγμαι, εἰς τοὺς μτγν. καὶ εἴλεγμαι, ὕ. εἴρημην, μλ. γ'. λε-
 λέξομαι. Ρ. ρητός, ρητέος, λεκτός ποιητ., λεκτέος ἢ δια-λέγω.

Τὸ εὐ λέγω = ἐπαινῶ εἶνε ἐνεργ. τοῦ εὐ ἀκούω τὸ κ α κ ῶ ς λέγω
 = κατηγορῶ, κακολογῶ ἐνεργ. τοῦ κακῶς ἀκούω, ὁ ἴδε.

Λείπω (ρ. λιπ § 12=ἄρινω), πτ. ἔλειπον, μλ. λείψω, ἄ. ἔλιπον, πρκ. λέλοιπα, ὑ. ἐλελοίπειν. Μσ. λείπομαι (ἄρινω ἑμαυτὸν ὀπίσω, μένω ὀπίσω), μλ. λείψομαι, ἄ. ἐλιπόμην. Πθ. λέλειμμαι, ἀπρφ. λελεῖσθαι, ὑ. ἐλελείμμην, ἄ. ἐλεῖσθην, μλ. λειφθήσομαι, μλ. γ'. λελεῖψομαι. Ρ. λειπτέος.

Ὁ ἄ. ἔλειψα, ὁ παθ. ἄορ. ἐλίπην μτγν., ὁ ἄορ. ἄ. ἐλιπόμην παρ' ἄττ. ἀμφίβολος. Τὰ ἐκ τῶν προθ. ἀ πὸ, ὑ πὸ καὶ κ α τ ἄ σύνθ. ἔχουσι συνήθως τὸ μέσον μέλλοντα. Ὁ ἄορ. ἐλειψάμην ἐν Π. Δ.

Λείχω (ρ. λιχ § 12=γλείχω, γλείφω), πτ. ἔλειχον, μλ. λείξω (Π. Δ.), ἄ. ἐλειξα. Παθ. ἄορ. ἐλείχθην μτγν.

Λεπτύνω (κάμνω τι λεπτόν), μλ. λεπτυνῶ, ἄ. ἐλέπτυνα. Πθ. λεπτύνομαι, π. λελέπτυσμαι, ἀπ. λελεπτύνθαι, ἄ. ἐλεπτύνθην.

Λέπω (ξεφλουδίω), μλ. λίψω, ἄ. ἔλεψα. Παθ. πρκ. λέλεμμαι ὁ μλ. λεπήσομαι ἢ λαπήσομαι καὶ ἄορ. ἐλέπην ἢ ἐλάπην ἀμφίβολοι.

Λευκαίνω (κάμνω τι λευκόν), ἄορ. ἐλεύκανα (§ 36). Παθ. πρκ. λελεύκασμαι μτγν.

Λεύω (ρ. λεF, λαF=λιθοβολῶ), μλ. λεύσω, ἄορ. ἔλευσα. Πθ. μλ. λευσθήσομαι, ἄ. ἐλεύσθην, ἴ. § 39.

Ληίζω (ρ. λαF=ἀρπάζω), μόνον πρτ. ἐλήιζον. Παθ. ληίζομαι, ἄ. ἐληίσθην, πρκ. λέλησμαι. Μσ. ληίζομαι, πτ. ἐληιζόμην, μλ. ληίσομαι, ἄ. ἐληισάμην. Ρ. ληιστός.

Λιμπάνω ἄλλος τύπος τοῦ λείπω, μόνον εἰς ἐν. καὶ πρτ.

Λιπαίνω (§ 21=παχύνω τι) μτγν., ἄορ. ἐλίπᾶνα (§ 36) καὶ ἐλίπηνα, πρκ. λελίπασμαι.

Λογίζομαι (ἀποθ. μσ.=λογαριάζω ἴ. Δυσ. 19, 44), πτ. ἐλογιζόμην, μλ. λογιούμαι (λογίσομαι μτγν.), ἄ. ἐλογισάμην, π. λελόγισμαι, ὑ. ἐλελογίσμην. Πθ. ἄ. ἐλογίσθην μὲ παθ. σημ. Ρημ. λογιστός (ἀλόγιστος), λογιστέον.

Ὁ μλ. λογισθήσομαι μτγν., ὁ δὲ σύνθετος ἄ. ἐπελογίσθην ἔχει μέσην σημ.

Λούω (ἀρχ. λοFέω) λούω· συνήθως παρ' ἄττ. εὔρηται ὁ ἐν. λούω, πτ. ἔλουν, ἔλους, ἔλου, πλ. ἐλούμεν κτλ. καὶ εἰς μτγν. ἔλουον, μλ. λούσω, ἄ. ἔλουσα, π. δὲν εὔρ. Μσ. λούμαι, λούται καὶ εἰς μτγν. λούομαι, λούεται, πτ. ἐλούμην, ἐλοῦτο, ἐλούμεθα, ἐλοῦντο καὶ εἰς μτγν. ἐλούόμην κτλ., ἀπρφ. λούσθαι, μτγν. λούεσθαι, μλ. λούσομαι, ἄ. ἐλουσάμην, πρκ. λέλουμαι (πολύ μτγν. λέλουσμαι). Ρ. λουτέον μτγν.

Ὁ παθ. ἄορ. ἐλούσθην εὖρ. παρ' Ἰππ., ὁ δὲ ἐλούσθην εἰς μτγν.

Λοιδορῶ (ἐκ τοῦ Λοιδορος=ὑβρίζω τινά), πτ. ἐλοιδόρου, μλ. λοιδορήτω, ἄορ. ἐλοιδόρησα, πρκ. λελοιδόρηκα. Συχνότερον τὸ μσ. λοιδοροῦμαι (τινι), μλ. λοιδορήσομαι, ἄορ. ἐλοιδορησάμην· σπ. τὸ μτγν. ἐλοιδορήθην μὲ ἐνεργ. σημ. Ρ. λοιδορητέον (μτγν.).

Λυμαίνομαι (ρ. λυ. ἀποθ. μσ.=φθείρω), πτ. ἐλυμαινόμην, μ. λυμανοῦμαι, ἄ. ἐλυμηνάμην, πρκ. λελύμασμαι (ἐνίοτε εἶνε καὶ παθ.), γ'. ἐν. λελύμανται, ἀπρρ. λελυμάνθαι, παθ. ἄ. ἐλυμάνθην. Ρημ. λυμαντός. Εὖρ. ὁ ἐνεστ. εἰς παθ. σημ. Εἰς μτγν. εὖρ. καὶ ὁ ἐνεργ. ἄορ. ἐλύμηνα.

Λυπ-έω λυπῶ (ρ. λυπ=φέρω λύπην, πικραίνω), πτ. ἐλύπουν, μλ. λυπήσω, ἄ. ἐλύπησα, πρκ. λελύπηκα. Παθ. λυποῦμαι, πτ. ἐλυπούμην, μλ. λυπήσομαι (μὲ παθ. σημ. § 49) καὶ σπαν. λυπηθήσομαι, ἄ. ἐλυπήθην, πρκ. λελύπημαι. Ρ. λυπητέον.

Λύω (ρ. λυ=λύω) οὐ. μτ. τὸ λυον, πτ. ἔλυον, μλ. λύσω (ῶ), ἄ. ἔλυσα (§ 30, ἀπρρ. λῦσαι), π. λέλυκα. Μσ. λύομαι, ἐλύομην, μ. λύσομαι. ἄ. ἐλύσάμην, παρκ. λέλύμμι. ὑπ. ἐλελύμην. Παθ. ἄορ. ἐλύθην, μλ. λυθήσομαι, μλ. γ'. λελύσομαι. Ρ. λυ-τός, λυ-τέον.

Λωβά-ομαι, λωβῶμαι (κακῶς ἢ αἰσχροῶς μεταχειρίζομαι, ἀτιμάζω), πτ. ἐλωβώμην, μλ. λωβήσομαι, ἄ. ἐλωβησάμην, π. λελώβημαι, ὑ. ἐλελωβήμην. Παθ. ἄ. ἐλωβήθην, πρκ. λελώβημαι. Ρ. λωβητός.

Μαίνομαι (ρ. μαν, μεν ἴ. § 15=εἶμαι μανιώδης), πτ. ἐμαινόμην, μλ. ἀττ. μανοῦμαι, οὐχὶ ἀττ. ὁ μ. μανήσομαι, ἄορ. ἐμάνην, πρκ. μέμηνα ταυτόσημος τῷ ἐνεστ. Τὸ ἐνεργ. μαίνω=ποιῶ τινα μαίνεσθαι εἶνε παρὰ ποιητ. κ. μτγν.. Πρκ. μεμάνημαι εἰς μτγν. Ὁ ἄορ. ἔμηνα εὖρ. καὶ παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 8.

Μαλακίζομαι (μσ.=γίνομαι μαλθακός), πτ. ἐμαλακίζομην, ἄορ. ἐμαλακίσθην κ. σπαν. ἐμαλακισάμην· ὁ μλ. μαλακισθήσομαι μτγν. Τὸ δὲ ἐνεργ. μαλακίζω=κάμνω τινά μαλθακὸν μτγν..

Μαθη-άνω (ἴ. § 19=μαθαίνω), πτ. ἐμάνθων, μλ. μαθήσομαι (§ 52), ἄορ. ἐμαθον, πρκ. μεμάθηκα. Τὸ παθ. μαθηάομαι σπάνιον καὶ μόνον παρὰ Πλάτωνι. Ρ. μαθητός, μαθητέος.

Μαρ-αίνω (ρ. μαρ=κάμνω νά μαρανθῆ), πτ. ἐμάρκινον, μλ. μαραινῶ, ἄ. ἐμάρκανα, ἴδε § 36.

Οὐχὶ ἀπτικοὶ εἶνε ὁ μσ. ἀόρ. ἄ. ἐμαρηνάμην, ὁ παθ. ἄ. ἐμαράνθην μὲ ἀμτβ. σημασίαν, ὁ πθ. πρκ. μεμάρραμαι καὶ μεμάρρασαι (συνήθεστ. εἰς μτγν.) καὶ ὁ παθ. μλ. μαρρανθήσομαι.

Μαρτύρομαι (προσκαλῶ ὡς μάρτυρα) ἀποθ. μόνον εἰς ἑναστ. κ. πτ. Ἄόρ. ἐμαρτυράμην ὁ μλ. μαρτυροῦμαι μόνον εἰς Π. Δ.

Μαρτυρῶ, πρτ. ἐμαρτύρουν, ἄ. ἐμαρτύρησα, μλ. μαρτυρήσω, πρκ. μεμαρτύρηκα. Μσ. μαρτυροῦμαι (μτγν.), ἄ. ἐμαρτυρησάμην. Παθ. μλ. μαρτυρηθήσομαι κ. μσ. μλ. μαρτυρήσομαι (μὲ παθ. σημ. § 49), πρκ. μεμαρτύρημαι.

Μάσσω κ. μάττω (ρ. μαγ ἱ. § 16 = μαλάζω), μλ. μάξω, ἄ. ἐμαξά, πρκ. μέμαχα. Μσ. μάττομαι, συνήθως σύνθετον μὲ τὴν ἀπὸ καὶ ἐκ, μλ. μάξομαι, ἄ. ἐμαξάμην. Παθ. πρκ. μέμαγμαί, ἀόρ. β'. ἐμάγην (ἐμάχθην μτγν.).

Μαστιγῶ μαστιγῶ (ἐκ τοῦ μᾶστιξ) σύνθετες παρὰ πεζοῖς, πτ. ἐμαστίγουν, μλ. μαστιγῶσω, ἄ. ἐμαστίγωσα. Πθ. ἄ. ἐμαστιγώθην, μσ. μλ. μαστιγώσομαι μὲ παθ. σημ. § 49, (μαστιγώθην μτγν.). Ρ. μαστιγωτέος.

Μαστίξω (ἐκ τοῦ μᾶστιξ) σπάνιον παρὰ πεζ., πτ. ἐμάστιζον, μλ. μαστίξω, ἀόρ. ἐμάστιξα παθ. ἀόρ. ἐμαστίχθην.

Μάχ-ομαι (κάμνω μάχην), πτ. ἐμαχόμην, μλ. μαχοῦμαι ἀπτ. (§ 34), ἀόρ. ἐμαχεσάμην, πρκ. μεμάχημαι. Ρ. μαχητὸς (περιμάχητος), μαχητέος.

Ἔβρ. ὁ μλ. μαχέσομαι καὶ μαχίσομαι εἰς ποιητ. καὶ μτγν. ὁ δ' ἀόρ. ἐμαχέσθην εἰς μτγν.

Μεθ-ίημι ἴδε ἴημι.

Μεθύ-σκ-ω (ρ. μέθ-υ, μτβτ. = μεθῶ τινα), μλ. μεθύσω (Π. Δ.), ἄ. ἐμέθυσσα (μτγν.). Μσ. κ. Πθ. μεθύσκομαι (γίνομαι, εἶμαι μεθυσμένος), π. μεμέθυσμαι, ἄ. ἐμεθύσθην, μλ. μεθυσθήσομαι.

Μεθύω (ὑ ἀμτβ. = εἶμαι μεθυσμένος) μόνον ἑν. καὶ πρτ. παρ' ἀπτ., εἰς τοὺς μτγν. εὔρηται κ. ὁ ἄ. ἐμέθυσσα οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ παθητικοῦ τοῦ μεθύσκα ἄ. ἐμεθύσθην, μλ. μεθυσθήσομαι.

Μείρομαι (ρ. μερ = ἐπιτυγχάνω, ἀπολαύω) ποιητ. Ὁ ἐνεργ. πρκ. ἔμμορα ἔμμορας, ἔμμορε εὔρηται παρὰ ποιηταῖς. Παρὰ πεζοῖς εὔρηται μόνον ὁ παθ. πρκ. καὶ ὁ ὑπερσ. εἰς τὸ γ'. ἐνικὸν πρὸς. εἴμαρται = εἶνε πεπρωμένον, ὑ. εἴμαρτο = ἦτο πεπρωμένον

καὶ μτ. εἰμαρμένος, θηλ. ἢ εἰμαρμένη, δῆλ. μοῖρα=τὸ πεπρω-
μένον. Ρ. εἰμαρτός. Παρὰ μτγν. εὖρ. ἐνεργ. π. γ'. ἐν. μεμώρηκε,
καὶ πθ. πρκ. γ'. ἐν. μεμώρηται καὶ μέμωρται, μτ. μεμωρμένος.

Μελετάω μελετώ, μλ. μελετήσω κ. εἰς μτγν. μελετήσομαι.

Μέλλω (σκέπτομαι, ἔχω κατὰ νοῦν, ἔχω σκοπὸν, βραδύνω),
πτ. ἐμελλον κ. ἤμελλον, μλ. μελλήσω, ἀ. ἐμέλλησα (κ. σπαν.
ἤμέλησα). Παθ. ἐν. ἀπρος. μέλλεται=γίνεται ἀναβολή. Ἡ μτ.
μεμελλημένος μτγν. Ρ. μελλητέον.

Μέλ-ω (ρ.μερρ.=λ.=εἰμι κ. ἀντικείμενον φροντίδος) ὡς προσ-
ωπικὸν εἶνε ἐν χρήσει παρὰ ποιητ., ὡς ἀπρόσωπον συνηθέστατον
εἰς πεζοὺς· μέλει μοι, μέλει σοι, αὐτῷ=φροντίζω, εἰς, εἰ πρτ.
ἐμελε, μλ. μελήσει, ἀ. ἐμέλησε, πρκ. μεμέληκε, ὕ. ἐμεμελή-
κει. Ρ. μελητέον. Τὸ μσ. μέλομαι=ἀνησυχῶ ἀπλοῦν δὲν εὖρ.
εἰς πεζοὺς, σύνθετος δὲ ἐν συνθέσει μὲ τὴν ἐπὶ καὶ μετὰ, ἐπιμέλο-
μαι κ. ἐπιμελοῦμαι, πτ. ἐπεμελόμην κ. ἐπεμελούμην, μλ. ἐπι-
μελήσομαι, σπαν. ἐπιμεληθήσομαι, ἀ. ἐπεμελήθην (ἐπεμελησά-
μην μτγν.), πρκ. ἐπεμεμέλημαι. Ρ. ἐπιμελητέος. *Μεταμέλομαι*
(μεταμελοῦμαι μτγν.), πτ. μετεμελόμην, μλ. μεταμελήσομαι,
πρκ. μεταμεμέλημαι (Ἀλεξανδ.), μετεμελήθην (μτγν.).

Μέμφομαι (ἀποθ. μσ.=εὐρίσκω αἰτίαν, κατηγορῶ), μλ. μέμ-
φομαι, ἀ. ἐμεμψάμην (σπαν. καὶ παρὰ ποιητ. ἐμέμφθην), μλ.
μεμφθήσομαι. Ρημ. μεμπτός, μεμπτέος, μτγν. Τὸ παθ. τούτου
παρ' ἀττ. εἶνε *μέμφιν* ἔχω. Παρὰ μτγν. εὖρ. τὸ μέμφομαι ὡς πθ.

Μέν-ω (ρ. μέν), πτ. ἔμενον, μλ. μενώ (§ 35), ἀ. ἔμεινα (§ 35),
πρκ. μεμένηκα (§ 26), πρκ. β'. μέμονα μὲ σημ. ἐνεστ.=μελετώ
μόνον παρὰ ποιηταῖς (§ 43). Ρ. μενετός, μενετέον.

Μερ-ίζω (δικνέμω, μερᾶζω), μλ. μεριῶ, ἀ. ἐμερίσα. Πθ. πρκ.
μεμέρισμαι, ἀ. ἐμερίσθην, μλ. μερισθήσομαι. Μσ. μλ. μεριοῦμαι
(§ 32), ἀ. ἐμερισάμην (Ἱ. Λυσ. ἔκδοσιν Ἰασεμίδου 16, 10).

Μεταμέλει ἴ. μέλω.

Μεταπέμπομαι ἴ. πέμπω.

Μηνύω (ὑ=φανερόν, καταγγέλλω), πτ. ἐμήνουν, μλ. μηνύσω
(ὑ), ἀ. ἐμηνῦσα (ἀπρφ. μηνῦσαι), πρκ. μεμήνυκα. Παθ. πρκ. με-
μηνῦται, ὕ. ἐμεμνήνυτο, ἀ. ἐμηνῦθην, μλ. μηνυθήσομαι.

Μηχ-ανᾶω (ρ. μηχ=μηχανεύομαι, δολιεύομαι), σπάνιον καὶ
μόνον ὃ ἐν. δις εἰς ποιητάς. Μέσ. ἀποθ. μηχανῶμαι, πτ. ἐμη-

χανώμεν, μλ. μηχανήσομαι, ἄ. ἐμηχανησάμεν, πρκ. μεμηχά-
νημαι (§ 62, πθ. σημ.). Πθ. ἄ. ἐμηχανήθη μ.τγν. Ρ. μηχανητέος.

Μιαίνω (μολύνω), πτ. ἐμίαινον, μλ. μιανῶ, ἄ. ἐμίαινα (§ 36),
ἀπρφ. μιᾶναι (ἐμίαινα ποιητ.), πρκ. μεμιάγα (μ.τγν.). Πθ. πρκ.
μεμιάσμαι, ἀπρφ. μεμιάσθαι (μεμιάμμαι καὶ ἀπρφ. μεμιάνθαι
μ.τγν.), ἄορ. ἐμιάνθην. Ρ. μιαντός.

Μίγ-νυ-μι (§ 24=σμίγω) κ. μιγνύω, σπαν. μίσγω, πτ. μίγνυ,
ἀπρφ. μιγνύμαι, μ.τ. μιγνύς, πτ. ἐμίγνυν κ. σπαν. ἐμίγνυον, μλ.
μίξω, ἄ. ἐμίξα (ἀπρφ. μίξαι), πρκ. μέμιχα ἀμφίβολος. Μσ. μί-
γνυμαι, πτ. ἐμιγνύμεν, μλ. μίξομαι, ἄ. ἐμιξάμεν, πρκ. μέμιγ-
μαι (ἀπρφ. μεμίχθαι), ὕ. ἐμέμιχτο. Παθ. ἄ. ἐμίχθην (ἔ. ἐμίχην
ποιητ.), μλ. μιχθήσομαι (μ.τγν.), μιγήσομαι (ποιητ. κ. μ.τγν.),
μλ. γ'. μεμίξομαι (ποιητ.), πρκ. μέμιγμα. Ρ. μικτός, μικτέος.

Μι-μέ-ομαι (ῥ-με ἴ. § 4), ἀποθ. μσ, μλ. μιμήσομαι, ἄ. ἐμι-
μησάμεν, πρκ. μεμίμημαι. Παθ. ἐν μ.τ. μιμούμενον, ἄ. ἐμιμή-
θην, μλ. μιμηθήσομαι μέ παθ. σημ. καὶ πρκ. ἐν τῇ μ.τ. μεμι-
μημένος (§ 62). Ρ. μιμητέος.

Μι-μνή-σκω (ῥ. μαν μνα=ἐνθυμίζω), πρτ. ἐμίμνησκον, μλ.
μνήσω μόνον ἐν συνθέσει παρὰ πεζοῖς μὲ τὴν ἀνά, ὑπό, ἄ. ἐμνήσα
(μόνον ἐν συνθ.). Μσ. μιμνήσκομαι (φέρω εἰς τὸν νοῦν μου, ἐνθυ-
μοῦμαι), πτ. ἐμιμνησκόμεν, μ. μνήσομαι, σπαν. κ. μνησθήσομαι,
ἄ. ἐμνήσθην, πρκ. μέμνημαι, σαι, ηται κλ. (ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου,
ἐνθυμοῦμαι), ὕ. ἐμεμνήμεν, σο, το' πρσ. μέμνησο, ὕ. μεμνώμαι,
ἦ, ἦται κτλ. εὐ. μεμνώμεν, ῶ, ῶτο, καὶ μεμνήμεν, ῆο, ῆτο κλ..
(Ἀμφίβολον τὸ εἰς τὸν Ξεν. ἔ. πρ. μέμνησο), μλ. γ'. μεμνήσομαι,
Ρ. μνηστός, μνηστέος. Ὁ ἄ. ἐμνησάμεν μόνον παρὰ ποιηταῖς.

Μίσγω ἴδε μίγνυμι.

Μισ-έω μισῶ, ὀμαλόν, ἔχει μόνον μέσον μ. μισήσομαι μέ παθ.
σημ. (§ 49) ὁ δὲ πθ. μ. μισθηθήσομαι. μ.τγν. Ρ. μισητός, μισητέος.

Μισθῶ=δίδω ἐπὶ μισθῷ· μισθοῦμαι=λαμβάνω ἐπὶ μισθῷ.

Μνάομαι μνώμαι ποιητκ. εἰς μ.τγν. πεζ., ἄλλος τύπος τοῦ μι-
μνήσκομαι, πτ. ἐμνώμεν ἴ. μιμνήσκω.

Μνη-μονεύω (ῥ. μνη, ἐκ τῆς μαν, ὅθεν τὸ μιμνήσκω=ἐνθυμοῦ-
μαι), πτ. ἐμνημόνευον, μ. εὔσω, ἄ. εὔσα, πρ. ἐμνημόνευκα, σπαν.

καὶ μτγν. (ἔπο)μεμνημόνευκα. Παθ. μνημονεύομαι, μ. μνημοσύνη, μ. μνημόνευομαι, μ. μ. μ. μνημονεύομαι παρ' Εὐρ. με παθ. σημ. § 49.

Μολεῖν (λθεῖν) ποιητ. ἀορ. τοῦ βλώσκειν.

Μολύνω, μ. μολυνῶ, ἀορ. ἐμόλυνε· πρκ. δὲν εὐρίσκειται. Παθ. πρκ. μεμόλυσμαι μτγν.

Μορμολύττομαι (φοβίζω) μόνον ἐν. καὶ πρκ. Μσ. ἄ. μτ. μορμολυξάμενος μτγν.

Μυέω μυῶ (εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια), πτ. ἐμύουν, μ. μυήσω, ἄ. ἐμύησα, π. μεμύηκα. Παθ. μυοῦμαι, πτ. ἐμυούμην, μ. μυηθήσομαι, ἄ. ἐμυήθην, π. μεμύημαι.

Μύζω (ρ. μυγ=γογγύζω, ἤχῳ), μ. μυζήσω, ἄ. ἐμύζησα μτγν., ἐξ οὗ ἔγινε μτγν. ἐνεστώς μυζάω καὶ μυζέω. Εἶνε καὶ μλ. μύζω, ἀορ. ἐμύξα.

Μυθ-έ-ομαι (ἀποθ. μσ. = λέγω) συνήθως σύνθ. με τὴν παρά, πτ. ἐμυθούμην, ἀορ. ἐμυθησάμην, τὸ ἐνερ. μυθέω σπάνιον.

Μυκ-ά-ομαι μυκῶμαι (ἀποθ. μσ. = μουγγρίζω), παρ' ἀπτ. μόνον ἐνεστώς καὶ παρατατικός. Ὁ μλ. μυκήσομαι, ἀορ. ἐμυκησάμην, πρκ. μέμυκα, ὕ. ἐμεμύκαεν οὐχὶ ἀττικά.

Μυσάττομαι (ἀποθ. μσ. = σιχαίνομαι σπάνιον), πτ. ἐμυσάττομην. Ὁ μλ. μυσάττομαι, ἄ. ἐμυσάττομην με ἐνεργ. σημασίαν.

Μύσσω, μύττω μόνον σύνθετον: ἀπομύσσω. Παθ. π. μέμυγμα. Μσ. μύσσομαι, ἄ. ἐμύξαμην.

Μύω (ρ. μυ=κλείω τὸ στόμα ἢ τοὺς ὀφθαλμούς), πτ. ἐμυον, μλ. μύσω, ἄ. ἐμύτα, ἀπρφ. μύσαι, πρκ. μέμυκα. Ἀντὶ τοῦ δοκίμου καταμύω οἱ μεταγενέστεροι μετεχειρίζοντο τὸ καμμύω, οὗ καὶ ἀορ. ἐσχηματίσθη ἐκάμμυσα καὶ πρκ. κεκάμμυκα.

Μωραίνω, μλ. μωρανῶ, ἄ. ἐμώρανε. Παθ. πρκ. μεμώραμαι κ. μεμώρασμαι εἰς μτγν. καὶ μεμώρημαι, ἀορ. ἐμωράνθην (Ν. Δ.).

Μωμάομαι μωμῶμαι (κατηγορῶ), μλ. μωμήσομαι, ἀορ. ἐμωμήσαμην. Ρ. μωμητός.

Νάσσω κ. νάττω (ζουλίζω) μτγν., μλ. νάξω, ἄ. ἐνάξα. Πθ. πρκ. νένασμαι καὶ νέναγμαι, ὕ. ἐνενάγμην. Ρ. ναστός.

Ναυ-τίλλομαι (νυτιλ-ί-σομαι, § 18 ἀποθ. = πλέω, ταξιδεύω), μόνον ἐν. πρκ. καὶ ἄ. ἄ. ἐνυτιλάμην σπικνώτατον παρ' ἀπτ.

Νεανιεύομαι (ἀποθ. μσ. = εἶμαι νεανίας, φέρομαι νεανικῶς), μ. νεανιεύομαι, ἄ. ἐνεανιεύσαμην, πρκ. νεανιεύμαι (κ. παθ. § 62), ἄ. ἐνεανιεύθην. Τὸ νεανισκέομαι μόνον εἰς ἐν. κ. πρκ.

Νεμεσάω νεμεσῶ (ἐκ τοῦ νέμεσις, ρ. νεμ=ἀγανακτῶ), παρ' ἄττ. σπά-
νιον, μλ. νεμεσήσω, ἄ. ἐνεμέσησα. Μσ. νεμεσάομαι νεμεσῶμαι σπάνιον,
μλ. νεμεσήσομαι, ἄ. ἐνεμεσησάμην. Παθ. ἄ. ἐνεμεσήθην (μτγν.).

Νέμω (ῥ. νεμ=μοιράζω), πτ. ἔνεμον, μ. νεμῶ, ἄ. ἐνειμα, πρκ.
νενέμηκα. Μσ. νέμομαι (νέμω ἑμαυτῷ τι=κέκτημαι, λαμβάνω),
μ. νεμοῦμαι, ἄ. ἐνειμάμην, πρκ. νενέμημαι. Παθ. νέμομαι, πτ.
ἐνεμόμην, ἄορ. ἐνεμήθην, μ. νεμηθήσομαι (μτγν.), π. νενέμημαι.
Ρ. νεμητός, νεμητέον. Εὔρ. παρὰ μτγν. ἐνεργ. μλ. νεμήσω, μσ.
νεμήσομαι μέ παθ. σημ., ἄ. ἐνεμησάμην ἱ. Λυσ. 16, 10.

Νευστάζω ἴδε νυστάζω.

Νεύω (κάμνω νεῦμα), πτ. ἔνευον, μ. νεύσομαι (νεύσω μτγν.),
ἄορ. ἔνευσα, πρκ. νένευκα, ὑπρσ. ἐνενεύκειν. Ρ. νευστός.

Νέφω κ. νερέω νεφῶ (εἶμαι συννεφώδης) εὔρηται μόνον εἰς τοὺς μτγν.
κ. μόνον σύνθετα: συννεφεῖ, πρκ. νένοφε=ἐσυννέφιασε, μλ. νεφήσει, παθ.
πρκ. νενέφωται.

Νέω (ἀρχ. σνέῤω, ῥ. σνυ κ. νυ=κολυμβῶ), νεῖς, νεῖ κτλ., πτ.
ἔνεον, ἔνεις κτλ., ἄπρ. νεῖν, μτ. νέων, μλ. νευσοῦμαι (§ 33), ἄορ.
ἔνευσα, πρκ. νένευκα. Ρ. νευστέον ἱ. καὶ τὸ μτγν. νήχομαι.

Νέω (ρ. να=γνέθω) ἄττ., μ. νήσω, ἀπρρ. νῆν, ἄ. ἔνησα. Μσ.
ἄ. ἐνήσάμην. Παθ. πρκ. νένησμαι (μτγν.), ἄ. ἐνήθην. Ρ. νητός.

Τούτου ἕτεροι τύποι εἶνε νή-θω καὶ νάω.

Νέω (ῥ. νυ=σπαρεύω), μ. νήσω, ἄ. ἔνησα. Μσ. μ. νήσομαι, πρκ. νέ-
νημαι κ. νένησμαι, ὑπρσ. ἐνενήσμην, ἄορ. ἐνήσθην κ. ἐνήθην. Ρ. νητός.
Μόνον ὁ πρκ. νένημαι εὔρηται παρὰ Ξεν. καὶ σύνθ. παρὰ Θουκ.

Νήθω ἴδε νέω τὸ γνέθω.

Νήχω μόνον ἐπικλόν· συχνότερον τὸ ἀποθ. μέσ. νήχομαι,
ποιητ. καὶ μτγν., μλ. νήζομαι καὶ νηχῆσομαι (μτγν.), ἄορ. ἐνη-
ξάμην (μτγν.), πρκ. νένηγμαί.

Νίζω (ῥ. νιβ. ἢ νιγ-ίω, § 17=νίπτω) ἄττ. μτ. τὸ οὐδ. τὸ
νίζον· τὸ νίπτω εἶνε μτγν., μ. νίψω, ἄ. ἐνίψα. Μσ. νίζομαι καὶ
μτγν. νίπτομαι (νίπτω ἑμαυτόν), μ. νίψομαι, ἄ. ἐνιψάμην, π.
νένιμμαι, πθ. ἄ. ἐνιφθην, μ. νιφήσομαι (Π. Δ.). Ρ. (ἄ)νιπτός.

Νικῶ ἐνερ. ὁμ. ἤττωμαι παθ. § 65.

Νίφ-ει ἀπρόσωπον=χιονίζει, σπανίως νείφει, πτ. ἔνιφε κ. ἔνειφε, μ.
νίψω (προσωπ.), ἄ. ἐνιψε. Παθ. ἐν. νίφεται, ἄορ. γ'. πλ. ἐνιφθσαν.

Νο-έω νοῶ (ἀρχ. γνο-έω, ρ. γνο=ἐννοῶ), πτ. ἐνόουν, μ. νοήσω,

ἀ. ἐνόησα, π. νενόηκα. Μσ. νοοῦμαι, συνήθως σύνθετον μὲ τὰς προθ. ἀπό, διὰ, ἐν, ἐπί, μετὰ, πρό, ἀπονοοῦμαι, διανοοῦμαι κτλ. πτ. ἐνοοῦμαι, μ. νοηθῆσομαι (σπαν. νοήσομαι), ἀ. ἐνοήθην (§ 60, σπαν. ἐνοησάμην), π. νενόημαι (§ 62), ὑ. ἐνενοήμην. Ρ. νοητός, νοητέος. Παθ. ἐν. μτ. τὰ νοούμενα, ἀόρ. μτ. τὰ νοηθέντα.

Νομίζω (ἐκ τ. νόμ-ος καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ νέμω=στοχάζομαι), πτ. ἐνόμιζον, μ. νομιῶ (νομίσω μτγν.), ἀόρ. ἐνόμισα, π. νενόμικα, ὑπρο. ἐνενομίκειν. Παθ. νομίζομαι (τὰ νομιζόμενα=τὰ ἐπικρατοῦντα ἔθιμα), μσ. μ. νομιοῦμαι μὲ παθ. σημ. ἀντι τοῦ νομισθῆσομαι. Ρ. νομιστέον, νομιστός μτγν.

Νύσσω, κ. νύττω (κεντῶ) μτγν., πτ. ἐνυσσον, μ. νύξω, ἀόρ. ἐνυξα. Παθ. πρκ. νένυγμα, ἀ. ἐνύχθην κ. β'. ἐνύχην.

Νυστάζω (ὁ. νυ, ὡς ἐν τῷ νεύω), μτγν., μλ. νυστάσω καὶ νυστάξω, ἀόρ. ἐνύσταξα καὶ ἐνύσταξα.

Ξαίνω (ξάινω, τσουγγρανίζω), πτ. ἔξαινον, μ. ξανῶ, ἀ. ἔξαινα (μτγν.). Παθ. πρκ. ἔξασμαι καὶ ἔξαμμαι, ἀόρ. ἔξάνθην μτγν.

Ξενίζω (μτβ. =φιλοξενῶ κ. ἀμβτ.=εἶμαι ξένος), πτ. ἐξένιζον, μλ. ξενιῶ, ἀ. ἐξένισα. Παθ. ξενίζομαι, ἀ. ἐξένισθην.

Ξενόομαι ξενοῦμαι (ὡς μσ.=δέχομαι εἰς ξενίαν), μλ. ξενώσομαι (μτγν.). Ὡς παθ.=γίνομαι δεκτός εἰς ξενίαν, μλ. ξενώσομαι μὲ παθ. σημεσίαν (§ 49), πρκ. ἐξένωμαι, ἀ. ἐξενώθην (ὡς ξένος κατέλυσά που). Τὸ ἐνεργ. ξενώω, μτγν.

Ξέω (ξένω δὲν συναίρειται), πτ. ἔξειον, μλ. ξέσω, ἀ. ἔξεσα, πρκ. ἔξηκα ἀμφίβολος. Παθ. πρκ. ἔξεσμαι, ἀόρ. ἐξέσθην. Ρ. ξεστός.

Ξηραίνω, μλ. ξηρανῶ, ἀ. ἐξήρανα. Παθ. μλ. ξηρανοῦμαι καὶ ξηρανθήσομαι, ἀ. ἐξηράνθην, πρκ. ἐξήρασμαι, ἐξήραμαι κ. ἐξήραμμαι (μτγν.). Ρ. ξηραντέον (μτγν.).

Ξυρ-έ-ω καὶ παρὰ μτγν. ξυρ-άω (ξυρίζω), μλ. ξυρήσω (Π. Δ.), ἀ. ἐξύρησα καὶ ἐξυρα ἐξυρας ἐκ τοῦ ξύρω. Μέσ. ξυρέομαι (καὶ εἰς μτγν. ξηράομαι κ. ξύρομαι), πτ. ἐξυρούμην, μλ. ξυρήσομαι κ. ξυρηθήσομαι (Π. Δ.), ἀ. ἐξυράμην κ. ἐξυρασάμην (μτγν.). Παθ. πρκ. ἐξύρημαι.

Ξύω (λειαίνω) ὕ, προστ. ξύε, οὐδ. μτ. τὸ ξύον, πτ. ἔξυον, μλ. ξύσω, ἀ. ἔξυσα. Μσ. ξύομαι=ξύω ἐμαυτὸν, πτ. ἐξυόμην, ἀ. ἐξυσάμην, πρκ. ἔξυσμαι, ἀ. ἐξύσθην. Ρ. ξυστός.

Ὀδάξω (ἐκ τ. δάκνω· τὸ ο εὐφωνικόν), σπάνιον εἰς ἀττικούς, πτ. ὠδα-
ξον, μλ. ὠδάξομαι, ἀόρ. ὠδαξάμην. Παθ. μλ. ὠδαξήσομαι, πρκ. ὠδαγμαί.
Τοῦ παθ. εὐρ. εἰς μτγν. ἐν. ὠδαξᾶται καὶ μτ. ὠδαξόμενος.

Ὀδοι-πορέω (ἐκ τ. ὀδοιπόρος=κάμνω ὀδοιπορίαν), πτ. ὠδοι-
πόρου, μλ. ὀδοιπορήσω, ἀ. ὠδοιπόρησα, πρκ. ὠδοιπόρηκα. Παθ.
πρκ. γ'. ἐν. ὠδοιπόρηται.

Ὀδοποιέω, ὀδοποιῶ (κάμνω ὄδον), πτ. ὠδοποιούω, μλ. ὀδο-
ποιήσω, ἀ. ὠδοποίησα, πρκ. ὠδοποίηκα καὶ ἀνωμάλως ὠδοπε-
ποίηκα. Παθ. πρκ. ὠδοποιήμαι καὶ ἀνωμάλως ὠδοπεποιήμαι.

Ὀδυνάω (ὀδύνη, πόνον φέρω) ποιητικόν, πρτ. ὠδύνων, μλ. ὠδυνήσω,
ἀ. ὠδύνησα. Μσ. ὠδυνῶμαι (αἰσθάνομαι πόνον), ποιητικόν καὶ πεζόν, πτ.
ὠδυνώμην, μλ. ὠδυνήσομαι καὶ ὠδυνηθήσομαι (Π. Δ.), ἀόρ. ὠδυνήθην,
πρκ. ὠδύνωμαι.

Ὀδύρομαι (ἀπθ. μσ.=θρηνώ), πτ. ὠδύρωμην, ἀόρ. ὠδύραμην
παρ' Ὀμηρῶ. Παθ. ἀ. ὠδύρθην μτγν.

Ὀζώ (ἐκ τ. ὀδ-ίω, ρ. ὀδ § 17=μυρίζω), μλ. ὀζήσω (§ 26),
ἀόρ. ὀζήσα, π. ὀζωδα (§ 5) μὲ σημ. ἐν. (§ 43), ὑπρσ. ὀζώδειν.

Οἰακίζω (ἐκ τ. οἰαξ=κυβερνῶ τὸν οἶακα=πηδάλιον) μτγν.,
πτ. οἰακίζον.

Οἰακοστροφῶ (στρέφω, κυβερνῶ τὸν οἶακα), πτ. οἰακοστροφῶν.

Οἶγ-νυ-μι (§ 24=ἀνοίγω), μόνον σύνθετον εἰς τοὺς πεζοὺς
(§ 69). Ἴδε ἀνοίγνυμι.

Οἶδα (ρ. Fιδ, λ. § 8 κ. Δυσ. 13, 71), πρκ. εἶ. μὲ σημασίαν ἐν.
(§ 43)=ἤξεύρω, παρατηρῶ, οἶσθι, οἶδε, ἴστον, ἴστον, ἴσμεν, ἴστε,
ἴσασι· ὑπ. εἶδῶ, ἦς, ἦ, εἶδητον, εἶδῶμεν, ἦτε, ὦσι· προστ. ἴσθι,
ἴστω, ἴστον, ἴστων, ἴστε, ἴστωσαν· ὑπρσ. μὲ σημασ. πρτ. ἦδειν
κ. ἦδη, ἦδεις κ. ἦδειςθα, ἦδης κ. ἦδησθα, ἦδει καὶ ἦδειν, δυϊκ.
ἦδειτον κ. ἦστον, ἦδείτην κ. ἦστην, πλ. ἦδειμεν κ. ἦσαμεν, ἦδειτε
κ. ἦστε, ἦδεσαν κ. ἦσαν· ἐγκ. εἶδείην, ἦς, ἦ, εἶδείητον, ἦτην, εἶ-
δείημεν, εἶητε, εἶδειεν καὶ σπ. εἶδείησαν· ἀπρρ. ἐν. κ. πτ. εἶδέ-
ναι, μτ. εἶδῶς, ὄτος, εἶδυῖα, υἴας, εἶδῶς, ὄτος. Ἐν συνθέσει σύν-
οἶδα, ἀπρρ. συνειδέηναι, προστ. σύνισθι, ὑ. συνειδῶ κτλ.. Μλ.
εἶσομαι καὶ σπαν. εἶδήσω. Ἄφρρ. οὐσ. ἱστορία=γνώσις.

Οἰδέω, οἰδάω, οἰδάνω (ἀττ.) κ. οἰδαίνω (πρίσκομαι), μλ. οἰ-
δήσω, ἀ. ὠδήσα, πρκ. ὠδήκα. Μσ. μτγν. οἰδέομαι, ἀόρ. γ'. πλ.
οἰδήσαντο καὶ ἀπρρ. οἰδήνασθαι.

Οικέω οἰκῶ (κατοικῶ) μτθ. κ. ἀμτθ., πτ. ὤκουν, μλ. οἰκήσω, ἀ. ὤκησα. Πθ. οἰκοῦμαι (μτ. ἢ οἰκουμένη, δὴλ. γῆ), μσ. μ. οἰκήσομαι μὲ πθ. σημασίαν (49), ἀόρ. ὤκησάμην (μτγν.), πρκ. ὤκημαι μὲ μέτην καὶ παθ. σημασίαν καὶ ἐνεστώτος (§ 43).

Οἰκίζω (ἐκ τοῦ οἶκος=κατοικίζω, κάμνω ἄλλον νὰ κατοικήσῃ ἢ κάμνω νὰ κατοικισθῇ μέρος τι), πτ. ὤκιζον, μλ. οἰκιῶ, ἀ. ὤκισα, π. ὤκισα (μτγν.), ὑ. ὤκικειν. Μσ. οἰκίζομαι (κάμνω κατοικητὸν δι' ἑμαυτὸν), μλ. οἰκιοῦμαι· πθ. μλ. οἰκισθήσομαι, ἀόρ. ὤκισθην.

Οἰκουρέω οἰκουρῶ (ἐκ τοῦ οἰκουρός=φυλάττω τὸν οἶκον), πτ. οἰκούρου ἀνευ αὐξήσεως.

Οἰκτείρω (ἐκ τοῦ οἰκτος=ἐλεεινολογῶ), πτ. ὤκτειρον, μλ. οἰκτερῶ, ἀ. ὤκτειρα. Ὁ μλ. οἰκτειρήσω, ἀ. ὤκτειρήσα, παθ. ἀ. ὤκτειρήθην εἶναι λίαν μτγν.

Οἶμαι ἴδε οἶομαι.

Οἰμῶζω (ἐκ τοῦ οἶμοι=ἄλλ' οἷ μνον=θρηνῶ), μλ. οἰμῶξομαι, ἀ. ὤμωξα. Ὁ μλ. οἰμῶζω, ὁ πθ. πρκ. ὤμωγματι, ἀόρ. ὤμώχθην εἶνε εἰς ποιητάς, ὁ δ' ἀόρ. ὤμωξάμην εὐρητ. εἰς Εὐρ. "Ἐτέρος τύπος τούτου εἶνε οἰμῶσσω, οἰμῶττω. Ρ. οἰμωκτός.

Οἰνοχορεύω (χέω, κερνῶ οἶνον) καὶ οἰνοχοέω, πρκ. ἐφονοχόουν, μλ. οἰνοχοήσω, ἀ. ἐφονογήσα. Παθ. οἰνοχοοῦμαι μτγν.

Οἰνώω (ἐκ τοῦ οἶνος=μεθύσκω τινά), μόνον ἐνργ. ἀόρ. εἰς τὴν ἀπρρ. οἰνώσαι. Οἰνόομαι οἰνοῦμαι (εἶμαι μεθύσμενος), μλ. οἰνώθησομαι (μτγν.), ἀ. μτ. οἰνώθεις (ποιητ.), π. οἰ(ῶ)νωμαι (ποιητ.).

Οἶο-μαι (νομίζω, στοχάζομαι) κ. οἶμαι, ἑ'. πρκ. οἶει, οἶεται κτλ., πτ. ὤομην καὶ ὤομην, μλ. οἶήσομαι, ἀ. ὤήθην (§ 60), ὑπ. οἶηθῶ, ἀπρρ. οἶηθῆναι. Ρ. οἶητέον (ὁ μλ. οἶηθήσομαι καὶ ὁ ἀόρ. ὤησάμην εἶνε πολὺ μτγν. καὶ ἀδοκιμώτατοι).

Οἰστράω καὶ εἰς μτγν. οἰστρέω (ἐκ τ. οἰστρος=φέρω εἰς ἐνθουσιασμόν, παραφορὰν, κεντῶ, ἐρεθίζω κ. ἀμτθ. ἐπὶ τῶν ζώων=γίνομαι ἄγριος), πτ. οἰστρου κ. οἰστρων, μ. οἰστρήσω (μτγν.), ἀ. οἰστρήσα. Παθ. οἰστρώμαι, πρκ. μτ. οἰστρημένος μτγν., ἀ. οἰστρήθην.

Οἶχομαι (ἄποθ. μσ.=πηγαίνω, ἀπέρχομαι συνήθως ἔχει σημ. πρκ. εἶμαι παγαμιένος, ἔχω ἀναχωρήσει § 43), πρκ. ὤχόμην μὲ

σημ. ὑπρσ. ἢ ἀόρ., μλ. οἰγήσομαι, πρκ. ἐν συνθέσει φῆχμαι μά-
λιστα εἰς μτγν. (πρκ. οἰχῶκα, ὑπρσ. ὠχῆκειν οὐχὶ ἀττικαί· τὸ
φῆχῶκα ἀβέβαιον).

Οἶσω ἴδε φέρω.

Οἰωνίζομαι (ἀποθ. μτ. ἐκ τ. οἰωνός=λαμβάνω οἰωνόν, προγι-
νώσκω ἐκ τινος σημείου τὰ μέλλοντα), μόνον ἐν. καὶ πτ. οἰωνι-
ζόμεν παρ' ἀττικ. Ὁ μλ. οἰωνιόμαι καὶ ἀόρ. οἰωνισάμην εἰς
μτγν. καὶ Π. Δ.

Ὀκέλλω (ο πρόθεμα καὶ κέλλω=ρίπτω ἔξω), πτ. ὠκελλον,
ἀ. ὠκειλα, ἀπρρ. ὀκειλαί. Ἐν τῇ ὁμιλουμένῃ εἶνε ἐν χρήσει μετὰ
τῆς πρθ. ἔξ=ἔξῳκειλα.

Ὀλισθ-άνω ἀττ. (ἴ. § 21 ἐκ τοῦ ὀλισθος=γλιστρώ) καὶ ὀλι-
σθίνω· ἀπλοῦν εὐρηται μόνον εἰς μτγν., σύνθετον καὶ εἰς τοὺς
δοκίμους, μλ. ὀλισθήσω, ἀ. ἑ'. ὠλισθον, ἀπρρ. ὀλισθεῖν, μτ. ὀλι-
σθῶν· ἀόρ. ἀ. ὠλίσθησα, πρκ. ὠλίσθηκα, ὑ. ὠλισθήκειν.

Ὀλ-λυ-μι (ἐκ τοῦ ὀλ-νυμι ἴ. § 24=ἀφανίζω, καταστρέφω),
μ. ὀλέσω· παρ' ἀττ. εὐρ. μόνον σύνθ. μετὴν ἀπθ., ὡς ἀπόλλυμι.

Ὀλ-ολ-ύζω (φωνάζω μεγαλοφώνως), μλ. ὀλολύζομαι, ἀ. ὠλόλυξα, μσ.
ἀόρ. ὠλολυξάμην.

Ὀλοφύρομαι (ἀποθ. μσ.=θρηνώ, ἔχω συμπάθειαν), πρκ. ὠλοφύρομην,
μλ. ὀλοφυροῦμαι, ἀόρ. ὠλοφύράμην καὶ ὠλοφύρθην.

Ὀμ-νυ-μι (§ 24=ὀρκίζομαι) καὶ ὀμνύω, προστ. ὀμνυ (καὶ ὀ-
μνυθι ποιητ.), μτ. ὀμνύς ὀμνύντος, ἀπρρ. ὀμνύναι, πτ. ὀμνυν κ.
ὠμνυον, μλ. ὀμοῦμαι, εἶ, εἴται, ἀπρρ. ὀμεισθαι, ἀ. ὠμοσα, πρκ.
ὀμώμοκα, ὑπρσ. ὀμωμόκειν κ. ὠμωμόκειν. Μσ. κυρίως ἐν συνθ.
ὀμνυμαι, πτ. ὀμνύμην, μλ. ὀμοῦμαι, ἀ. ὠμοσάμην, πρκ. ὀμώ-
μοται κ. ὀμώμοτται, γ'. πλ. ὀμώμονται. Εὐρ. ἢ μτ. ὀμωμοσμέ-
νος. Πκθ. ἀ. ὀμώσθην κ. ὀμώσθην, μλ. ὀμοσθήσομαι. Ρ. ἀπ-ὠ-
μοτος. Ὁ μλ. ὀμώσω κ. ὀμώσομαι εἶνε μτγν.

Ὀμώργ-νυμι (ρ. μεργ. ἴ. § 24=ἀποπλύνω, σπογγίζω), μλ. ὀμώρξω, ἀ.
ὠμορξα. Μσ. ὀμώργνυμαι (σπογγίζομαι), ὠμοργνύμην, ὀμώρξομαι, ὠμορ-
ξάμην· παθ. ἀόρ. εἰς μτ. ὀμορχθεῖς.

Ὀνειδίζω (ἐκ τ. ὄνειδος=λαττηγορῶ, ὑβρίζω), πτ. ὠνειδίζον,
μλ. ὄνειδιῶ (κ. ὄνειθίσω εἰς μτγν.), ἀ. ὠνειδίσα, π. ὠνειδίκα.
Πκθ. ὄνειδίζομαι, πτ. ὠνειδιζόμεν, μλ. ὄνειδισθήσομαι (μτγν.).
Ρ. ὄνειδιστέον.

Ὀνήνημι (ὠφέλω), ὀνίνης, ὀνίνησι κτλ., γ'. πληθ. ὀνινᾶσι, ἀπρρ. ὀνινάναι, μτ. θηλ. ὀνίνασα. Ἐντὶ τοῦ πτ. ὀνίνην εἶνε ἐν χρήσει ὁ πτ. ὠφέλου, μλ. ὀνήσω, ἀ. ὠνησα. Μσ. ὀνίναμαι (ἔχω ὠφέλειαν), πτ. ὀνινάμην, μλ. ὀνήσομαι, ἀ. β'. ὠνήμην, ὠνησο, ὠνητο κτλ. σπάνιον παρὰ πεζοῖς, ὀνάμην εἰς μτγν., ἢ εὐ. ὀναίμην, ὄναιο συνηθεστάτη εἰς ἀττ., ἀπρρ. ὄνασθαι. Τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει ὁ παθ. ἀ. ὀνήθην, ἀπρρ. ὀνηθῆναι, πρκ. ὠνημαι. Εἰς μτγν. εὐρηται καὶ ὁ ἀόρ. ὠνησάμην. Ρ. ἀνόνητος.

Ὀνομάζω (ἐκ τοῦ ὄνο-μα=ὄ-γνο-μα=ὄνομαστὶ φωνάζω), πτ. ὀνόμαζον, μλ. ὀνομάσω, ἀ. ὀνόματα, πρκ. ὀνόμακα. Μσ. ὀνομάζομαι (ὀνομάζω τι ὡς ἀνήκον ἑμαυτῷ), πτ. ὀνομαζόμεν, ἀόρ. ὀνομασάμην. Παθ. πρκ. ὀνόμασμαι, γ'. πλ. ὀνομάδεται, ἀόρ. ὀνομάσθην, μλ. ὀνομασθήσομαι (μτγν.). Ρημ. ὀνομαστός, ὀνομαστέος.

Ὀνομαίνω ποιητ. (=ὀνομάζω)· μόνον παρ' ἀττ. εὐρηται ἀόρ. ὀνόμηνα

Ὀξύνω (ἐκ τοῦ ὄξύς=κάμνω τι ὄξύ), πτ. ὄξυνον, μλ. ὄξυνῶ, ἀ. ὄξυνα, πρκ. ὄξυγκα (μτγν.). Παθ. ἐν. ὄξύνομαι, πτ. ὄξυνόμεν, πτ. ὄξυμμι, ἀπρρ. ὄξύνθην (κ. ὄξυσμαι μτγν.).

Ὀπλιζῶ (ἔτοιμάζω), πρτ. ὠπλιζον, μλ. ὀπλίσω, ἀ. ὠπλισά· ὁ πρκ. ὠπλικα κ. ὑ. ὠπλίειν μτγν. Μσ. ὀπλιζομαι (ὀπλιζῶ ἑμαυτόν), μλ. ὀπλιούμαι κ. ὀπλίσομαι (μτγν.), μσ. ἀ. ὠπλισάμην καὶ πθ. ἀ. ὠπλίσθην (§ 64), πρκ. ὠπλισμαι. Ρ. ὀπλιστέος.

Ὀπ, ὀπτ. ἴδε ὄραω.

Ὀπτάομαι (ψάινω), εἶνε ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ παθ., πρκ. ὠπτημαι, μλ. ὀπτήσομαι μὲ πθ. σημ. (§ 49 μτγν.), ἀ. ὠπτήθην καὶ ὠπτησάμην. Τὸ ἐνεργ. ὀπτάω κ. ὀπτέω εὐρηται εἰς ποιητάς.

Ὀπυῖω, μτγν. (νυμφεύομαι), πρτ. ὠπυιον, μλ. ὀπυίσω. Μσ. ὀπυίομαι ἐπὶ γυναικός.

Ὀράω ἑρῶ (ἴ. § 41=βλέπω), πτ. ἐώρων, μλ. ὀφρομαι (ρ. ὀπ), β'. ὀψει, ὀψεται κτλ., ἀ. εἶδον (ρ. Fιδ), ὑπ. ἴδω, εὐ. ἴδοιμι, ἀπρρ. ἴδειν, μτ. ἰδών· πρκ. ἐώρακα, ὑ. ἐώρακειν. Εὐρηται σπαν. παρ' ἀττικοῖς πεζογρ. καὶ ὁ πρκ. ὀπωπι ἐκ τῆς ὀπ καὶ ὁ ὑπρσ. ὀπώπειν. Τὸ μσ. ὀρῶμαι ἀπλοῦν μὲν μόνον παρὰ ποιηταῖς, σύνθετον δὲ παρὰ ἀττικοῖς πεζ. : περιορῶμαι, ὑφορῶμαι κτλ., πτ. ἐώρωμην, ἀ. β'. εἰδόμεν παρὰ ἀττικοῖς πεζογρ. μόνον ἐν συνθέσει

προειδόμεν, συνειδόμεν, ὑπ. ἰδωμαι, εὐ. ἰδοίμην, ἀπρρ. ἰδέσθαι, μτ. ἰδόμενος κ. εἰδόμενος. Παθ. ὀρῶμαι, πτ. ἑωρώμην, πρκ. ἑώραμαι κ. ὄμμαι, ὄψαι, ὄπται κτλ., ἀπρρ. ὄφθαι, ἄ. ὄφθην (ἑωράθην, ἀπρρ. ὄραθῆναι μτγν.), μ. ὄρθήσομαι (δραθήσομαι μτγν.). Ρ. δρατῆς, δρατέον κ. ὀπτέον.

Ὄργιζομαι (μσ. § 17), πρτ. ὀργιζόμεν, μλ. ὀργιοῦμαι καὶ σπαν. ὀργισθήσομαι, ἄ. ὀργίσθην, πρκ. ὄργισμαι, ὑπ. ὀργίσμην. Ρ. ὀργιστέον. Τὸ ἔνεργ. ὀργίζω (κάννω τινά νά ὀργισθῆ) σπανιώτατον εἰς τοὺς δοκίμους πεζογρ., μλ. ὀργιῶ, ἄορ. ὄργισα.

Ὄ-ρέγ-ομαι (μσ. = ἐπιθυμῶ), μλ. ὀρέξομαι, ἄ. ὄρεξάμην καὶ συνήθως ὄρέχθην. Πρκ. γ'. πλ. ὀρωρέχεται, ὑ. ὀρωρέχασα, μτ. ὀρωρεγμένος μτγν. Ρ. ὀρεκτός.

Τὸ ἔνεργ. ὀρέγω (= ἐκτείνω) σπανιώτατον παρὰ δοκίμοις, μτ. ὀρεγνύς ἐκ τοῦ ὀρέγνυμι, πτ. ὄρεγον, μλ. ὀρέξω, ἄ. ὄρεξα, πρκ. ὄρώρεχα. Ἄλλος τύπος τοῦτου εἶνε τὸ ὀριγνάομαι, οὗ μλ. εἰς μτγν. ὀριγνήσομαι καὶ ἄορ. εἰς ἀπρρ. ὀριγνηθῆναι.

Ὄρθῶ ἴδε ἀνορθῶ.

Ὄρίζω (ἐκ τ. ὄρος = προσδιορίζω), πτ. ὄριζον, μλ. ὀριῶ, ἄορ. ὄρισα, πρκ. ὄρικα. Μτ. ὀρίζομαι (ὀρίζω ἑμαυτῶ), πρτ. ὀριζόμεν, μλ. ὀριοῦμαι, ἄ. ὀρισάμην, πρκ. ὄρισμαι. Παθ. ὀρίζομαι, μλ. ὀρισθήσομαι, ἄ. ὀρίσθην, πρκ. ὄρισμαι, ὑ. ὀρίσμην.

Ὄρ-μά-ω (ἐκ τῶν ὄρμη· ρ. ὄρ, σαρ = βλάζω εἰς κίνησιν, σπεύδω, ἐφορμῶ), πτ. ὄρμων, μλ. ὀρμήσω, ἄορ. ὄρμηται, πρκ. ὄρμηκα. Μτ. ὀρμῶμαι (φέρωμαι ἀπὸ τινος, φέρομαι μεθ' ὄρμης, ξεκινῶ), πρτ. ὄρμώμην, μλ. ὀρμήσομαι, ἄορ. ὄρμήσθην (§ 55) καὶ σπαν. ὄρμηπάμην, πρκ. ὄρμημαι, ὑ. ὄρμήμην. Ὁ μ. ὀρμηθήσομαι μτγν.

Ὄρμέω ὀρμῶ (ἐκ τοῦ ὄρμος = ἠλλιμενίζω, εἶμαι εἰς λιμένα, εἶμαι ἀρχαγμένος), πρτ. ὄρμουν κτλ.

Ὄρμιζω (μτβ. = φέρω εἰς ὄρμον τὸ πλοῖον), πτ. ὄρμιζον, μλ. ὀρμιῶ, ἄ. ὄρμισα. Μτ. ὀρμιζομαι (παγαίνω μετὰ τὸ πλοῖον εἰς ὄρμον = λιμένα), πτ. ὀρμιζόμεν, μλ. ὀρμιοῦμαι, ἄ. ὀρμισάμην, σπαν. ὀρμισθην (§ 64), πρκ. ὄρμισμαι μτγν.

Ὄρυσσω κ. ὀρύττω (ρ. ὄρυχ = τικάπτω), μ. ὀρύξω, ἄ. ὄρυξα, πρκ. ὀρώρυχα (ἰ. § 5), ὑ. ὀρωρύχειν. Παθ. ὀρύσσομαι, πρκ. ὀρώ-

ρυγμαί κ. σπαν. ὄρυγμαί, ὕ. ὠρωρύγμην, ἄ. ὠρύχθην, μλ. ὄρυχθήσομαι. Ρ. ὄρυκτός.

Ὁ μσ. ἄ. ὠρωξάμην, ὁ ὑπερτ. ὄρωρύγμην κ. ὠρύγμην εὔρηται παρ' Ἡροδ. Ὁ δὲ μλ. β'. ὄρυγήσομαι καὶ ἄορ. β'. ὠρύγην εἰς μτγν.

Ὀρχέομαι ὄρχοῦμαι (ἀποθ. μσ.=χορεύω), πτ. ὠρχούμην, μλ. ὄρχήσομαι, ἄορ. ὠρχησάμην.

Ὀσφρ-αίνομαι (§ 21=μυρίζομαί τι), πρτ. ὠσφραινόμην, μλ. ὄσφρήσομαι, μσ. ἄ. β'. ὠσφρόμην σπάνιος.

Ὁ ἄ. ὠσφράνθην μὲ μτβ. σημ. κ. ὠσφρησάμην εἶνε μτγν. Ρ. ὄσφραντός ἢ ὄσφρητός μτγν. Οἱ τύποι ὄσφράνομαι, ὄσφράομαι, ὡς καὶ τὸ ἔνεργ. ὄσφραίνω (παρέχω ὄσφρησιν), εἶνε μτγν.

Ὀύρέω (ἀρχ. Φουρέω=κατουρῶ), πτ. εούρεον, εούρουν, μλ. ούρήσομαι (§ 52), ἄ. εούρησα, πρκ. εούρηκα.

Ὀφείλω (ἐκ τ. ὄφελ-ί-ω § 18=χρεώστω, εἶμαι χρεώστης ἐπὶ ἰδιωτικοῦ χρέους), πρτ. ὠφείλον, μλ. ὄφειλήτω, ἄορ. ὠφείλησα, πρκ. ὠφείληκα, ὕ. ὠφειλήκειν, ἄορ. β'. ὠφείλον, ες, ε. Παθ. ἐν. ὄφειλεται, μτ. τὸ ὄφειλόμενον, τὰ ὄφειλόμενα=τὸ χρέος, τὰ χρέη ἄορ. εἰς τὴν μτ. ὄφειληθείς.

Ὀφλ-ισκ-άνω (§ 20=εἶμαι χρεώστης εἰς τὸ δημόσιον, καταδικάζομαι ἱ. Λυσ. 13, 65), πτ. ὠφλίσκανον, μλ. ὄφλήσω, ἄ. ὠφλον, ὕπ. ὄφλω, εὐκ. ὄφλοιμι, ἀπρφ. ὄφλειν, μτ. ὄφλων, σπαν. ὠφλησα, πρκ. ὠφληκα. Παθ. πρκ. ὠφλημένος.

Παίζω (ἐκ τοῦ παίς, παιδίω § 17), μλ. παιξοῦμαι (§ 33), ἄ. ἔπαισα. Παθ. πρκ. πέπαισμαί. Ρ. παιστέος.

Οἱ τύποι μλ. παίζομαι, παίξω, ἄ. ἔπαιξα, πρκ. πέπαιχα, παθ. πρκ. πέπαιγμαί, ἄορ. ἐπαίχθην εἶνε μτγν.

Παί-ω (κτυπῶ), πτ. ἐπαίον, μλ. παίσω, ἄ. ἔπαισα, πρκ. πέπαικα (Π. Α.). Μσ. παίομαι, ἄ. ἐπαισάμην παθ. πρκ. πέπληγμαί (ἐκ τοῦ πλήττομαι), ἄ. ἐπλήγην καὶ σπ. ἐπαίσθην. Ὁ ἐνργ. πρκ. πεπαίηκα κ. πθ. πέπαισμαί πολὺ μτγν. ἱ. πλήσσω.

Παλαίω (παλαίβω). πτ. ἐπάλιον, μλ. παλαίσω, ἄορ. ἐπάλαισα. Παθ. πρκ. πεπάλαισμαί, ἄ. ἐπαλαίσθην. Ρ. παλαιστός (δυσ-πάλαιστος).

Πάομαι (ποιητ. ἀποθ. μσ.=κτώμαι), μλ. πάσομαι, ἄ. ἐπασάμην, πρκ. πέπάμαι (=κέκτημαι), ἀπρφ. πεπαῖσθαι, ὕ. ἐπεπάμην. Ὁ πρκ. καὶ ὑπρσ. εὔρηται καὶ παρὰ Ξενοφῶντι.

Παρ-αινέω (προτρέπω), ἴδε αἰνώ.

Παρακελεύομαι=παροτρύνω· ἴδε κελεύω.

Παρανομέω παρανομῶ (ἐκ τοῦ παράνομος=πράττω παρὰ τὸν νόμον), πρτ. παρηνόμουν κ. παρενόμουν, μλ. παρανομήσω, ἀόρ. παρηνόμησα (ὧς εἰ ἦτο σύνθετον ἐκ τῆς παρὰ καὶ ἀνομέω), πρκ. παρανενομήκα, ὑ. παρανενομήκειν. Παθ. πρκ. παρανενομήμαι, ἀ. παρενομήθην. Οἱ τύποι παρενόμησα, πρκ. παρηνόμηκα, ὑπρσ. παρηνομήκειν, παθ. πρκ. παρηνόμημαι, ἀ. παρηνομήθην μτγν.

Παρηγορέω παρηγορῶ (ἐκ τοῦ παρήγορος), πρτ. παρηγόρουν, μλ. παρηγορήσω, ἀόρ. παρηγόρησα. Μτ. παρηγορούμαι=παρηγορῶ, πρτ. παρηγορούμην, ἀ. παρηγορησάμην μτγν. Παθ. ἀόρ. παρηγορήθην μτγν.

Παροινέω παροινῶ (ἐκ τοῦ πάροινος=φέρομαι κακῶς ἐν καιρῷ μέθης), ἀυξάνει ἐντός κ. ἐκτός, πτ. ἐπαρῶνουν, μλ. παροινήσω, ἀ. ἐπαρῶνησα, πρκ. πεπαρῶνηκα. Παθ. ἀ. ἐπαρῶνήθην. Οἱ τύποι ἐπαροίνουν, παρῶνησα κ. παροίνησα κ. ὁ παθ. πρκ. πεπαρῶνημαι εἶνε μτγν.

Παρηρησιάζομαι (ἐκ τοῦ παρηρησία· ἀπθ. μτ.=μετὰ παρηρησίας, ἐλευθέρᾳ ὀμιλῶ), μλ. παρηρησιάζομαι, ἀ. ἐπαρηρησιασάμην, πρκ. πεπαρηρησιασμαι (ἡ μτ. πεπαρηρησιασμένα εὐρ. καὶ παθητικῶς).

Πάσσω, ἀττ. πάττω (πασπαλίζω) ποιητ. κ. μτγν., μ. πάσω, ἀ. ἔπασα. Μσ. πάσσομαι (πασπαλίζω ἑμαυτὸν), ἀ. ἐπάσάμην (Π. Δ.). Παθ. π. πέπασμαι, ὑ. γ'. ἐν. ἐπέπαστο, ἀ. ἐπάσθην, μλ. γ'. πεπάσομαι. Ρ. παστῶς, παστῆος. Παρὰ τοῖς δοκίμοις εὐρ. μόνον ὁ ἀ. ἀπρφ. ἐμ-πάσαι.

Πάσχω (ἀντὶ πάνθ-σκω, ἐκ τῆς πενθ, πεν πα, ὅθεν πῆ-μα=παθαίνω, ὑποφέρω), πρτ. ἔπασχον, μλ. πείσομαι (ἐκ τῆς πενθ ἱ. § 52), ἀ. ἔπαθον, πρκ. πέπονθα, ὑ. ἐπεπόνθειν. Ὁ μλ. πῆσομαι καὶ τὸ ρ. παθητὸς μτγν. Τὸ εὐ ἢ κακῶς πάσχειν ὑπὸ τινος εἶνε παθητικὸν τοῦ εὐ ἢ κακῶς ποιεῖν τινα, ἱ. § 65.

Πατάσσω (κτυπῶ), πτ. ἐπάτασσον. Ὁ ἐν. καὶ πτ. εἶνε ἐν χρῆσει παρὰ ποιητ.· ἀντ' αὐτῶν παρ' ἀττ. εὐρηνται τύπτω, ἔτυπτον ἢ ταίω, ἔπαιον· μλ. πατάξω (μτγν.), ἀ. ἐπάταξα ἀττ. Παθ. πατάσσομαι καὶ παρ' ἀττ. τύπτομαι, σπαν. παίομαι, πρκ. πεπάταγμα καὶ ἀττ. πέπληγμα, ἀ. ἐπατάχθην κ. ἀττ. ἐπλήγην, μλ. παταχθήσομαι κ. ἀττ. πληγήσομαι κ. πεπλήξομαι· ἱ. πλήσσω.

Παύ-ω (μτθ. = παύω τινά), μόνον εἰς τὴν πρστ. παῦσε, πτ. ἔπαυον, μλ. παύσω, ἄ. ἔπαυσα, πρκ. πέπαυκα. Μσ. παύομαι, μ. παύσομαι, ἄ. ἐπαυσάμην. Παθ. πρκ. πέπαυμαι (ἀμρίθολον τὸ πέπαυσαι), ἄ. ἐπαύθην (πθ. καὶ μσ. ἀντανακλώμενον), ἐπαύσθην σπαν. κ. μτγν., μλ. σπαν. παυθήσομαι, μλ. γ'. πεπαύσομαι. Ρ. παυστέον.

Παχύνω (κάμνω τι παχύ). Παθ. ἢ μσ. παχύνομαι (γίνομαι παχύς), πρκ. πεπάχυσμαι.

Πείθ-ω (ρ. πιθ) § 12 = καταπαίθω), πτ. ἔπειθον, μλ. πείσω, ἄορ. ἔπεισα, π. ἄ. πέπεικα (§ 44 = ἔχω καταπαίσει). Μσ. ἢ πθ. πείθομαι (πείθω ἐμυτόν, πιστεύω, ὑπακούω), πτ. ἐπειθόμην, ἄ. ἐπίσθην, μλ. ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας: θά πειθῶ πεισθήσομαι, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας: θά ὑπακούσω, θά πιστεύω: πείσομαι (ὁμόφρωνος τοῦ μλ. τοῦ πάσχω), πρκ. πέπεισαι (ἔχει πεισθῆ καὶ παραδεχθῆ). Ρ. πιστός, πειστέος.

Ὁ ἐνεργ. ἄ. β'. ἔπειθον κ. μσ. ἄ. β'. ἐπιθόμην εὐρηγται εἰς ποιητὰς καὶ μτγν. Εὐρ. ὅμως εἰς τοὺς ἄττ. πεζ. τοῦ μὲν ἐνεργ. ἄορ. β'. ἢ μτ. πιθῶν, τοῦ δὲ μσ. ἄ. β'. ἢ πρστ. πιθῶν παρὰ Πλατ. Ὁ ἄ. ἐπεισάμην εὐρ. εἰς μτγν. Ὁ β'. πρκ. πέπειθα (ἀμτθ. = πιστεύω, στηρίζομαι) κ. ὑ. ἐπεισθῆναι, ὑποτ. πεποίθω, ἀπρφ. πεποιθέναι, μτ. πεποιθῶς εἶνε σπάνιοι εἰς τοὺς ἄττ.

Πεινάω πεινώ, πεινάεις πεινῆς κτλ., ἐν γένει εἰς τοὺς ἄττ. τὸ αε συνκλιεῖται εἰς η, καὶ τὸ αε εἰς η' ἀπρφ. πεινήν, μ. πεινήσω, ἄ. ἐπεινήσα, πρκ. πεπεινήκα. Εἰς τοὺς μτγν. συνκλιεῖται τὸ αε εἰς α: πεινάς, ἀπρφ. πεινᾶν εὐρ. κ. μλ. πεινάσω κ. ἄ. ἐπεινάσα.

Πειράζω ποιητ. καὶ μτγν., πρσχ. τοῦ πειράω, μλ. πειράσω πθ. πειράζομαι, ἄ. ἐπειράσθην, πρκ. πεπειράσμαι.

Πειράω πειρῶ (δοκιμάζω, προσπαθῶ), πτ. ἐπείρων, μλ. πειράσω (ᾱ), ἄ. ἐπειράσθην, πρκ. πεπειράκα (μτγν.). Μσ. πειράομαι πειρῶμαι, πτ. ἐπειρώμην, ἄ. ἐπειράθην κ. παρὰ Θουκυδίδη ἐπειρασάμην (§ 56, 64), μλ. πειράσομαι, κ. μτγν. πειραθήσομαι, πρκ. πεπειράμαι. Ρ. πειρατέον. Ὁ ἄ. ἐπειράθην κ. π. πεπειράμαι εὐρ. κ. εἰς παθ. σημ.. Τὰ σύνθ. τοῦ πειρῶμαι εἶνε ἀποθ. καὶ ἔχουσιν ἐν χρήσει τὸν παθ. ἄορ., ὡς δια-πειρῶμαι, ἄορ. διεπειράθην.

Πείρω (ρ. περ, ὅθεν περ-όνη = διαπερνῶ), ποιητ. κ. μτγν., πτ. ἔπειρον, μλ. περῶ, ἄ. ἔπειρα, ἄ. β'. ἔπαρον. Παθ. πείρομαι, πρκ. πέπαρμαι, ὑπρσ. ἐπεπάρμην, ἄ. ἐπάρην, ἀπρφ. παρῆναι, μτ. παρείς.

Πέμπω (στέλλω), πτ. έπεμπον, μλ. πέμψω, ά. έπεμψα, πρκ. πέπομφα (§ 7), ύ. έπεπόμφειν. Παθ. έν. πέμπομαι, πτ. έπεμπόμην, μλ. πεμφθήσομαι μτγν., άόρ. έπέμφθην, πρκ. πέπεμμαι, πέπεμψαι, πέπεμπται, μλ. πεπεμμένος. Μσ. πέμπομαι (στέλλω μακράν έμαυτού), μλ. πέμψομαι, ά. έπεμψάμην, πρκ. πέπεμμαι. Τό σύνθετον μεταπέμπομαι σημ. στέλλω νά έλθη τις, προσκαλώ τινα παρ' έμαυτώ, έχει δέ και παθ. ά. μετεπέμφθην μέ παθ. σημασίαν (Λυσίου έκδοσιν 'Ιασεμίδου 13, 54).

Πενθ ίδε πάσχω.

Πέν-ομαι (ίποθ. = κουράζομαι)· επί τής σημασίας είμι πτωχός εύρ. παρ' άττ. μόνον ό έν. και ό πρτ. έπνόμην.

Πεπ-αίνω (έκ τής πεπ, θθεν πέπων = ώριμος· μτθ. κ' ύνω ώριμον κ. άμτθ. ώριμάζω), μλ. πεπανώ, ά. επέπανα (άπρρ. πεπάναι). Παθ. πεπαίνομαι (γίνομαι ώριμος), πρκ. άπρρ. πεπάνθαι, ά. έπεπάνθην, μλ. πεπανθήσομαι.

Πέπρωται άπρρ. (=είνε ύπό τής μοίρας δεδομένον) εις μτγν. πεζούς· συνήθης ή μτ. πεπρωμένος = ύπό τής μοίρας ώρισμένος, ή πεπρωμένη (ένν. αίσα = ή μοίρα), τό πεπρωμένον, ύπρσ. επέπρωτο. 'Ο ά. έ'. έπορον μόνον εις ποιητάς.

Πεπτω έν. παρὰ μτγν. και 'Ιππ. άντι πέτσω.

Περ-αίνω (έκ τού πέρ = φέρω εις πέρας), μλ. περάνω, ά. επέρανα. Μσ. μλ. περανούμαι, άόρ. έπερανάμην, πρκ. πετέρασμαι, γ'. πλ. πεπέρανται, άπρρ. πεπεράνθαι, μτ. πεπερασμένος. Πθ. περαίνομαι = φέρομαι, πηγαίνω εις τό τέλος, πρκ. ως ό μτ. 'Ο ά. έπεράνθην, μ. περανθήσομαι, τά ρ. άπέραντος, περαντέον μτγν.

Περαιώω περαιώ (περνώ τινα πέρα, διαβιβάζω εις τό άντικρύ μέρος), πρτ. έπεραιούσιν, μλ. περαιώσω, ά. έπεραιώσα. Μσ. περαιούμαι (περαιώ έμαυτόν), μλ. περαιώσομαι, άόρ. έπεραιώθην, πρκ. πεπεραιώμμαι, ύ. έπεπεραιώμην· εύρ. κ. μλ. περκιωθήσομαι.

Περά-ω περώ (πέρα· άμτθ. = περνώ, περνώ πέρα, διέρχομαι), μλ. περάσω (ά), ά. έπέρατα, άπρρ. περάσαι, πρκ. πετέρακα.

'Εκ τούτου έγένετο τό περνώ τής όμιλουμένης, ό περ μέ ε πρέπει νά γράφηται· πρθ. αίρω.

Πέρδομαι πάντοτε σύνθετον, μλ. άπο-παρδήσομαι, ά. έπαρδον, ύπ. πάρδω, εύρ. πάρδοιμι, πρστ. παρδέτω, άπρρ. παρδεΐν,

μτ. παρδών, πρκ. πέπορδα, ύ. έπεπόρδειν. Το ένεργ. άποπέρδεις μόνον είς παροιμίαν μτγν.

Περιέπω ίδε έπω.

Πεσεΐν ίδε πίπτω.

Πέσσω (ώριμάζω, έψήνω, μαγειρεύω), πέττω άττ. (άρχ. έκ του πεκ-ίω § 16, ρ. πεκ)· σχηματίζει τους χρόνους του έκ του πέπτω, ό περ εύρ. από Άριστοτέλους, μλ. πέψω, ά. έπεψα. Μσ. πέσσομαι μτγν., ά. έπεψάμην. Πκθ. πρκ. πέπεμμαι, άπρφ. πεπέφθαι, ά. έπέφθην (μτγν.), μλ. πεφθήσομαι. Ρ. πεπτός.

Πέταμαι άδόκιμον ίδε πέτομαι.

Πετάν-νυμι (άπλώνω) παρ'άττ. μάλλον σύνθετον· γ'. πλ. πεταννύουσι και πεταννύσι· είς μτγν. εύρ. ένεστ. πετάω και πετάζω (§ 68), πτ. έπετάννυν, έπετάννυς κ. έπετάννυες, μλ. πετάσω κ. πετώ, άόρ. έπέτᾶτα, άπρφ. πετάσαι (μτγν.), πρκ. πεπέτακα (μτγν.). Μτ. είς μτγν. πετάννυμαι, άόρ. ά. έπετασάμην, ά. θ'. έπτόμην κ. σπαν. έπτάμην. Πκθ. πρκ. πέπτάμαι. 'Ο πρκ. πεπέτασμαι και ό άόρ. έπετάσθην μτγν. Ρ. πεταστός.

Πέτομαι (ρ. πετ=πετώ), πτ. έπετόμην, μ. πετήσομαι ποιητ. κ. μτγν., άττ. συνήθως πτήσομαι, ά. έπτόμην (έκ τ. έπετόμην κατά συγκ. § 2) κ. έπτάμην, ύ. πτώμαι, άπρφ. πτάσθαι κ. πτέσθαι, μτ. πτάμενος· παρ'ά ποιητ. κ. μτγν. ά. ένεργ. έπτην, ύπ. πτώ, εύ. πταΐην, προστ. πτήθι, άπρφ. πτήναι, μτ. πτάς.

'Ιδε ίπταμαι κ. πέταμαι. 'Ο π. πεπότημαι κ. ύ. έπεποτήμην εΐνε έκ του προγ. πο τ ά ο μ α ι, όστις εύρ. είς μτγν. Πρκ. πέπτηκα εύρ. παρ'ά γραμματικούς. 'Ο ά. έπέτασα, ό έν. πετώ κ. πετάζω παρ'ά τοίς έσχάτοις των μτγν.

Πέττω ίδε πέσσω.

Πήγ-νυ-μι (ρ παγ=έμπήγω, στερεώνω) και πηγνώω μάλλον μτγν (§ 68), πτ. έπήγγυν κ. έπήγγυσον, μλ. πήξω, ά. έπηξα, π. πέπηγα (μτθ. κ. μτγν.), ύ. έπεπήγειν (μτγν.), πρκ. θ'. άμτθ. πέπηγα, εΐμαι πάγιος, στερεός, στερεωμένος § 45), ύ. έπεπήγειν. Μσ. παρ'ά μτγν. πήγγυμαι, έπηγγύμην, μλ. πήξομαι, άόρ. έπηξάμην, πρκ. πέπηγα κ. με παθ. σημ. Πθ. ά. έπήχθην ποιητ., ά. θ'. έπάχην, μλ. παγήσομαι. Ρ. πηχτός. 'Ο έν πήττω μτγν.

Πηδ-άω πηδῶ, πτ. έπήδων, μ. πηδήσομαι κ. πηδήσω (μτγν.), ά. έπήδησα, πρκ. πεπήδηκα. ύ. έπεπηδήκειν.

Πιάζω προσχ. τοῦ πιέζω, μλ. πιάσω, ἄ. ἐπιᾶσα, ἄ. π. ἐπιᾶσθην, μλ. πιασθήσομαι, πρκ. πεπίασμαι.

Πιάνω (παχύνω τι), μλ. πιανῶ, ἄ. ἐπιᾶνα κ. ἐπίηνα (μτγν.), Παθ. πιαίνομαι, πρκ. πεπίασμαι.

Πιέζω, πιέσω, ἄ. ἐπίεσα. Παθ. πρκ. πεπίεσμαι καὶ πεπίεγμαι (παρ' Ἰππ.), ἄορ. ἐπίεσθην, μλ. πιεσθήσομαι. Ρ. πιεστός, πιεστῆος. Προσχ. τούτου ἐν χρήσει παρὰ ποιητ. κ. μτγν. εἶνε τὸ

Πιεζέω πιεζῶ, πτ. ἐπιέζουν· ἐν. πθ. πιεζοῦμαι, πτ. ἐπιεζοῦμαι.

Πί-μ-πλη-μι (ρ. πλα ἴ. § 3=πληρῶ, γεμίζω) καὶ ἐν συνθέσει ἐμ-πίπλημι κ. ἐμπίμπλημι, γ'. πλ. πιμπλάσι, ὑπ. πιμπλῶ, πρστ. πίμπλη κ. σύνθ. ἐμ-πίπληθι, ἀπρφ. πιμπλάναι, μτ. πιμπλᾶς καὶ ἐμπιπλᾶς, πρτ. ἐπίμπλην (ἐν-ἐπίμπλην), γ'. πληθ. ἐπίμπλασαν· οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐκ τοῦ πλήθω, μλ. πλήσω, ἄορ. ἔπλησα, πρκ. πέπληκα. Μσ. ἐμπίπλαμαι (πληρῶ ἑμαυτῷ), πίμπλαμαι ποιητ., μλ. ἐμπλήσομαι (μτγν.), ἄορ. ἐνεπλησάμην (ποιητ. ἐπλησάμην). Πθ. π. πέπλησμαι, ὑπρστ. ἐνεπεπλήμην, ἄ. ἐπλήσθην, μλ. πλησθήσομαι (μτγν.), μλ. γ'. πεπλήσομαι μτγν. Ρ. ἐμ-πληστέος. Τὸ πιμπλάω μτγν.

Πί-μ-πρημι (ρ. προ=καίω), συνήθως ἐμ-πίπρημι (§ 3), γ'. πλ. πιμπρᾶσι (ἐμ-πιπρᾶσι), ὑπ. ἐμπίμπρω, πρστ. πίμπρη, ἀπρ. πιμπρᾶναι (ἐμ-πιπρᾶναι), μτ. πιμπρᾶς (ἐμ-πιπρᾶς), πρκ. ἐνεπίμπρην, γ'. πλ. ἐπίμπρασαν, μλ. πρήσω (ρ. πρηθ), ἄ. ἔπρησα, πρκ. πέπρηκα (μτγν.). Πθ. πίμπραμαι, πρκ. πέπρησμαι, πρστ. πέπρησο, ἀπρφ. πεπρήσθαι, μλ. πεπρησμένος, ἄ. ἐπρήσθην, μλ. γ'. πεπρήσομαι.

Ἐπρ. πιμπράω εὔρ. ἐν συνθέσει σπανιώτατα παρὰ μτγν., τρίς δὲ παρ' ἀττικοῖς ὁ πρτ. ἐνεπίμπρων, ἐπίμπρας, μτ. ἐμπιπρῶν. Εἰς τὴν Π. Δ. εὔρ. παθ. μλ. πρησθήσομαι καὶ εἰς Παισ. μσ. μλ. μὲ παθ. σημ. ἐμπρήσομαι. Ὁ μσ. ἄ. ἐπρησάμην μτγν.

Πί-ν-ω (ρ. πῖ), πρστ. πῖνε, μτ. οὐδ. τὸ πῖνον, πρτ. ἔπινον, μ. πίομαι, πῖει § 34, 52, π. πέπωκα (ρ. πο), ἄ. ἔπινον (ἴ), ὑπ. πῖω, ἀπρφ. πιεῖν, μτ. πῖων, πρστ. πῖθι (εἰς ποιητὰς καὶ μτγν. πῖε). Παθ. πῖνομαι, πρκ. πέπομαι, ἄ. ἐπόθην, μλ. ποθήσομαι (μτγν.). Ρ. ποτός, ποτέος. Ὁ μλ. πιοῦμαι μτγν. ἀπὸ Ἀριστοτέλους.

Πίσινω μτγν. ἐνεργ. τοῦ πῖνω, μ. πῖσω, ἄ. ἐπίσα=ἐπότιτα.

Πι-πράσκω (§ 4,27=πωλῶ), πτ. ἐπίπρασκον μόνον εἰς μτγν. πιζγρ., ἀνθ' οὗ παρ' ἀττικοῖς εὔρ. τὸ πω.λῶ κ. ἀποδίδομαι, μλ. πωλήσω κ. ἀποδώσομαι, ἀ. ἐπώλησα καὶ ἀπεδόμην, πρκ. πέ-πρασκα, ὑ. ἐπεπράκειν. Παθ. ἐν. πιπράσκομαι, πτ. ἐπιπρασκόμην, μλ. πραθήσομαι (μτγν.), ἀ. ἐπράθην, πρκ. πέπράμαι, ὑ. ἐπεπράμην, πεπράσθαι, μλ. γ'. πεπράσομαι. Ρ. πρατὸς, πρατέος.

Πί-πτω (μὲν μακρὸν, ἐκ τ. πι-πέτω, ρ. πετ ἴ. § 2=πέφτω), πρστ. πίπτε, μτ. οὐ. πὸ πίπτον, πτ. ἔπιπτον, μλ. πεσοῦμαι (ἐκ τ. πιπέσομαι § 33), ἀ. ἔπεσον (ἐκ τ. ἔπετον), ὑπ. πέσω, εὐ. πέσοιμι, μτ. πεσῶν, ἀπρρ. πεσεῖν, πρκ. πέπτωκα (ρ. πτο ἴ. § 41), ὑ. ἐπεπτώκειν. Ρ. πτωτὸς.

Ὁ ἀ. ἔπεσα μόνον εἰς Π. Ν. Δ. Τὸ πίπτω εἶνε πθ. τοῦ β ἀ λ λ ω § 68.

Πλανᾶω πλανῶ (κάμνω τινὰ νά πλανηθῆ), πτ. ἐπλάνων, μλ. πλανήσω (Ν. Δ.), ἀ. ἐπλάνησα, πρκ. πεπλάνηκα, ὑ. ἐπεπλάνηκειν. Μσ. ἐν. πλανῶμαι, πτ. ἐπλανώμην, μ. πλανήσομαι (πλανηθήσομαι μτγν.), ἀ. ἐπλανήθην (μὲ μέσην σημ. § 55), πρκ. πεπλάνημαι, ὑ. ἐπεπλάνημην. Ρ. πλανητὸς, πλανητέος.

Πλάσσω, ἀττ. πλάττω! (ρ. πλατ ἴ. § 46=σχηματίζω), πτ. ἔπλασσον καὶ ἔπλαττον, μλ. πλάσω (ᾶ), ἀ. ἐπλάτα, πρκ. πέπλακα (μτγν.). Μτ. πλάσσομαι, πλάττομαι (=πλάττω ἑμαυτῷ ἢ διὰ τῶν ἑμαυτοῦ), πτ. ἐπλασσόμην, ἐπλαττόμην, μλ. πλάσομαι· πθ. ἀ. ἐπλάσθην, μ. πλασθήσομαι. Ρ. πλαστὸς, πλαστέος.

Πλέκ-ω, πρτ. ἔπλεκον, μλ. πλέξω, ἀ. ἔπλεξα, π. πέπλεχα (πκρ' ἴππ.). Μσ. πλέκομαι (=πλέκω ἑμαυτῷ)· ὁ μλ. πλέξομαι, ἀ. ἐπλεξάμην οὐχὶ ἀττικοί. Παθ. πλέκομαι, ἀ. ἐπλέχθην καὶ συνήθως ἐπλάκην, ὑπ. πλακῶ, μτ. πλακεῖς καὶ σπαν. ἐπλέκην, μλ. πλεχθήσομαι (κ. εἰς μτγν. πλακήσομαι), πρκ. πέπλεγμαι. Ρ. πλεκτὸς.

Πιέω (ἀρχ. πλέφω, ρ. πλυ, § 3=ταξειδεύω διὰ θαλάσσης), πλέεις πλεῖς, πλέσι εἶ, πλέετον πλεῖτον, πλέομεν, πλέετε πλεῖτε, πλέουσι· πτ. ἔπλεον, ἔπλεις, ἔπλει, ἐπλεῖτον, ἐπλείτην, ἐπλέομεν, ἐπλείτε, ἔπλεον· μλ. πλευσοῦμαι (§ 33) κ. σπ. πλεύσομαι, ἀόρ. ἔπλευσα, πρκ. πέπλευκα. ὑ. ἐπεπλεύκειν. Παθ. πρκ. εἰς μτ. πεπλευσμένος.

Ἔνεργ. μλ. πλεύσω, παθ. ἄορ. ἐπλεύσθην, μλ. πλεύσθήσομαι καὶ τὸ ρ. πλευστέος εὐρ. εἰς μτγν.

Πληθύνω (ἐκ τ. πληθύνω μτβ. κ. ἀμτβ. = γεμίζω), μτγν., πτ. ἐπλήθυνον. Παθ. πληθύνομαι.

Πληθύω (ὑ=εἶμαι γεμᾶτος), ποιητ. κ. πεζόν, πτ. ἐπλήθουν, ἄορ. ἐπλήθυσα μτγν. (μτβ. καὶ ἀμτβ.).

Πλήθω (εἶμαι πλήρης, γεμᾶτος, οὐδ. ἀμτβ.), εὐρ. παρ' ἄττ. πεζογρ. μόνον κατὰ μτ. θηλυκοῦ γένους πλήθουσα (ἀγορά)· παρὰ μτγν. εὐρ. ἐνίοτε κ. μτβ. πρκ. πέπληθα, ὑ. ἐπεπλήθειν. Παθ. πλήθομαι ἴδε πίμπλημι. Ὁ πρκ. ἔχει σημ. ἐνεστώτος (§ 43).

Πληρώω πληρῶ (ἐκ τ. πλήρης, μτβ. = γεμίζω τι, ἀντίθ. τοῦ κενῶ), πτ. ἐπλήρουν, μλ. πληρώσω, ἄ. ἐπλήρωσα, πρκ. πεπλήρωκα. Παθ. πληροῦμαι, πρτ. ἐπληρούμην, μλ. πληρωθήσομαι, ἄ. ἐπληρώθην, πρκ. πεπλήρωμαι. Μσ. πληροῦμαι, πρτ. ἐπληρούμην, μλ. πληρώσομαι (παθ. σημασίαν § 49), ἄ. ἐπληρωσάμην. Ρ. πληρωτέον.

Πλήσσω, πλήττω (πλακ, πληγ § 16 = κτυπῶ, πληγώνω), πρτ. ἔπλησσον, ἔπληττον. Ὁ ἐν. κ. ὁ πτ. ἀπλοῖ εὐρ. μόνον εἰς μτγν., ἀντ' αὐτῶν εἰς τοὺς ἄττ. εὐρ. ὁ ἐν. τύπτω, πατάσσω, παίω, ἐν ᾧ ἐν συνθέσει εὐρ. κ. παρ' ἄττ. ἐκ-πλήσσω, ἐπιπλήττω, μλ. παίσω καὶ παρὰ ποιητ. πλήξω καὶ παρ' ἄττ. ἐν συνθέσει ἐκ-πλήξω κατα-πλήξω, ἄορ. ἔπληξα μτγν., ἄττ. ἐπάταξα, ἔπαισα, ἀλλ' ἐν συνθέσει παρ' ἄττ. ἐξ-ἐπληξα (κατ., ἐπι.), π. θ'. πέπληγα πάντοτε ἐνεργ. Παθ. πλήσσομαι, ἄττ. τύπτομαι, ἀλλ' ἐν συνθέσει παρ' ἄττ. ἐκπλήσσομαι, πρκ. πέπληγμαι, ἄορ. θ'. ἐπλήγην καὶ ἐν συνθέσει κατ-ἐξ-ἐπλάγην, μλ. πληγήσομαι καὶ ἐν συνθ. ἐκπλάγήσομαι μλ. γ'. πεπλήξομαι. Ἀμφίβολος εἶνε ἢ παρὰ τοῖς δοκίμοις χρήσις τοῦ ἐνεργ. π. πέπληγα μὲ πθ. σημ. εἶμαι κτυπημένος. Ὁ μσ. μλ. πλήξομαι, ἄορ. ἐπληξάμην καὶ παθ. ἄορ. ἐπλήχθην δὲν εἶνε ἄττ. Ρ. πληκτέον. Πρβ. πατάσσω κ. παίω.

Πλύω-ω (ρ. πλύ), πρτ. ἔπλυνον, μλ. πλύνω, ἄ. ἔπλυνα. Μσ. πλύνομαι (πλύνω τι ἑμαυτοῦ), μλ. πλυνοῦμαι, ἄορ. ἐπλυνάμην. Παθ. πρκ. πέπλυμαι, ἀπρρ. πεπλύσθαι, ἄ. ἐπλύθην, μλ. πλυθήσομαι κ. πλυνοῦμαι μὲ παθ. σημ. Τὰ ρ. πλυτός, πλυτέος, ὡς καὶ οἱ παθ. καὶ μσ. τύποι, δὲν εἶνε ἄττικά.

Πνέω (ἀρχ. πνέω § 13 = φουσῶ, ἀναπνέω), πνέεις πνεῖς, κτλ., μ.τ. ὁ πνέων = ὁ ἀνεμος, ἡ πνέουσα = ἡ αὔρα, π.τ. ἔπνεον ἔπνεεις ἔπνει κτλ., μ. πνεύσομαι κ. πνευσοῦμαι (§ 33, πνεύσω μ.γν.), ἀ. ἔπνευσα, π.κ. πέπνευκα. Παθ. μόνον εἰς μ.τ.γν. ἐν. πνέομαι, π.κ. πέπνευσμαι μ.τ.γν., μ.λ. πνευσθήσομαι, ἀ. ἐπνεύσθην. Ρ. πνευστός.

Πνίγω μ.τ.γν., οὐδ. μ.τ. τὸ πνίγον, μ.λ. πνίξω (πνίξομαι λίαν μ.τ.γν.), ἀ. ἔπνιξα, ἀπρ. πνίξαι. Παθ. π.κ. πέπνιγμαι, ἀ. ἐπνίγην ἀττ. καὶ ἐπνίχθην μ.τ.γν., μ.λ. πνιγήσομαι μ.τ.γν. Ὁ μ.λ. πνιξοῦμαι παρὰ Δωριεῦσιν.

Ποθέω ποθῶ, μ.λ. ποθή(ε)σομαι κ. ποθήσω (§ 30, 53), ἀόρ. ἐπόθη(ε)σα, π.κ. πεπόθηκα μ.τ.γν. Μσ. ἐν. ποθοῦμαι σπάνιον. Πθ. μόνον εἰς μ.γν. π. πεπόθημαι, ἀ. ἐποθήθην. Ρ. ποθητός μ.τ.γν.

Ποιῶ (κάμνω, παράγω, κατασκευάζω), μ.λ. ποιήσω, ἀ. ἐποίησα, π.κ. πεποίηκα, ὑπρ.τ. ἐπεποιήκειν. Μσ. ἐν. ποιοῦμαι (= ποιῶ ἑμαυτῶ, κάμνω, γεννῶ), πρ.τ. ἐποιοῦμην, μ.λ. ποιήσομαι, ἀ. ἐποίησάμην, π.κ. πεποίημαι, ὑπρ.τ. ἐπεποιήμην. Παθ. τοῦ ποιῶ ποιοῦμαι ἐπὶ τῆς σημασίας κατασκευάζομαι, υἰοθετοῦμαι, πολιτογραφοῦμαι κ. ποιητικῶς παριστάνομαι, μ. ποιηθήσομαι, ἀ. ἐπιήθην, π.κ. πεποίημαι, ὑ. ἐπεποιήμην. Τοῦ μσ. ποιοῦμαι τὸ πθ. εἶνε γίγνεται ἢ ἔστι μοί τι. Τὸ μσ. ποιεῖσθαι μετὰ οὐσ. ἐνάρθρου ἢ ἀνάρθρου ἀποτελεῖ περίφρασιν τοῦ ρήματ., ἐξ οὗ παράγεται τὸ οὐσιαστικόν, ὡς τὸ τῆς ὀμιλουμένης κάμνω, ὡς ποιοῦμαι (τὴν) κρίσιν = κρίνω, ἴδε Λυσ. ἔκδ. Ἰασ. 13, 70. Τὸ εὐ ποιῶ ἔχει παθ. εὐ πάσχω (§ 65). Ρ. ποιητός.

Ποικίλλω (§ 18 = κεντῶ), μ.λ. ποικιλῶ, ἀόρ. ἐποίκιλα (ἀπρ. ποικίλαι). Παθ. π.κ. πεποίκιλμαι.

Ποιμαίνω (βόσκω ποιμνιον, κυβερνῶ), πρ.τ. ἐποίμαινον, μ.λ. ποιμανῶ, ἀ. ἐποίμανα. Παθ. ποιμαίνομαι.

Πολεμέω πολεμῶ (κάμνω πόλεμον), πρ.τ. ἐπολέμουν, μ.λ. πολεμήσω, ἀ. ἐπολέμησα, π.κ. πεπολέμηκα. Παθ. ἐν. πολεμεῖται = γίνεται πόλεμος, π.κ. πεπολεμήσθαι, ἀόρ. ἐπολεμήθην. Μσ. μ.λ. πολεμησομαι με παθ. σημασίαν (§ 49), μ.λ. γ'. πεπολεμησεται. Ὁ μ.λ. πολεμηθήσομαι καὶ ὁ μσ. ἀόρ. ἐπολεμησάμην μ.τ.γν. Ρ. πολεμητέος.

Πολεμίζω οὐχὶ ἀττικόν, μ.λ. πολεμιῶ καὶ πολεμίσω κτλ.

Πολιτ-εύω (ἐκ τοῦ πολίτης=διοικῶ τὴν πολιτείαν, εἶμαι πολίτης), πτ. ἐπολίτευον, μλ. πολιτεύσω, ἀόρ. ἐπολίτευσα, πρκ. πεπολίτευκα. Μέσ. πολιτεύομαι (ἀναμιγνύομαι εἰς τὰ πολιτικά, ζῶ ὡς πολιτικός), πτ. ἐπολιτευόμην, μλ. πολιτεύσομαι, ἀ. ἐπολιτευσάμην, πρκ. πεπολίτευμαι, ὅς τις εἶνε καὶ παθητικός. Εὐρήται καὶ παθ. ἀόρ. ἐπολιτεύθην μὲ παθ. σημ.=ἐκυβερνήθην καὶ μὲ ἐνεργητικὴν=ἐκυβέρνησα (§ 55).

Πον-έω πονῶ (ἐκ τ. πόνος=κοπιάζω), μλ. πονήσω, ἀ. ἐπόνησα, πρκ. πεπόνηκα, ὑπρσ. ἐπεπονήκειν. Μσ. πονέομαι πονοῦμαι, μλ. πονήσομαι (οὐχὶ ἀττ.), ἀ. ἐπονησάμην καὶ ἐπονήθην (§ 64), πρκ. πεπόνημαι, ὅς τις ἔχει καὶ παθ. σημ. Ὁ ἀ. ἐπονήθην μὲ παθ. σημ. εἰς μτγν. Ρ. πονητέον.

Πορ-εύω (ἐκ τοῦ πόρος=ὀδηγῶ εἰς τὸν δρόμον, διαβιβάζω), σπάνιον εἰς τὸ ἐνεργ. μάλιστα εἰς πεζοὺς· μλ. πορεύσω, ἀ. ἐπέρευσα. Μσ. πορεύομαι (πηγαίνω, ταξιδεύω), μλ. πορεύσομαι, ἀ. ἐπορεύθην (§ 60), πρκ. πεπόρευμαι. Ρ. πορευτός, πορευτέος.

Ὁ μλ. πορευθήσομαι καὶ ὁ ἀόρ. ἐπορευσάμην εἶνε μτγν.

Πορίζω (παρέχω, δίδω), πτ. ἐπόριζον, μλ. ποριῶ, ἀόρ. ἐπόρισα, πρκ. πεπόρικα. Μσ. πορίζομαι (=πορίζω ἑμαυτῷ τι), μλ. ποριοῦμαι, ἀ. ἐπορισάμην, πρκ. πεπόρισμαι, ὑπρσ. ἐπεπορίσμην. Ὁ πρκ. ἔχει κ. παθ. σημασίαν. Ρ. ποριστέον.

Πραγματεύομαι (ἀπθ. μσ.=ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἰς τι), πτ. ἐπραγματευόμην, μλ. πραγματεύσομαι (μτγν.), ἀ. ἐπραγματευσάμην, σπαν. ἐπραγματεύθην (μὲ ἐνεργ. σημ. § 55), πεπραγμάτευμαι μὲ ἐνεργ. κ. πθ. σημ. (§ 62). Ρ. πραγματευτέον.

Πράσσω (ἐκ τοῦ περάσσω κατὰ συγκ.=ῤέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, κάμνω) κ. πράττω μὲ α μακρὸν, προστ. πρᾶσσε κ. πρᾶττε, μτ. οὐδ. τὸ πρᾶσσον κ. πρᾶττον, πρκ. ἔπρασσον κ. ἔπραττον, μλ. πράξω, ἀ. ἐπράξα (προστ. πράξον, ἀπρρ. πράξαι). π. μτβ. πέπραχα, ὑπρσ. ἐπεπράχην. Ὁ β'. πρκ. πέπραγα=εἶμαι, εὐρίσκομαι, καὶ ὁ ἐπεπράγειν ἔχουσιν ἀμβ. σημασίαν καὶ συντάσσονται ἐπιρρήμασιν· ὡς εἶ, καλῶς πρ.=εὐτυχῶ, κακῶς πρᾶττω=δυστυχῶ κτλ. Μσ. πράττομαι (=πράττω ἑμαυτῷ, δι' ἑμαυτόν), μλ. πράξομαι, ἀόρ. ἐπραξάμην, πρκ. πέπραγμα, ἀπρρ. πεπραχθαι, ὑπρσ. ἐπεπράγμην. Παθ. μέλλων πραχθήσομαι,

ἀόριστος ἐπράχθην, μλ. γ'. πεπραχόμην. Ρηματικὸν πραχτέος.

Πραῦ-ν-ω (ἐκ τ. πρᾶος ἢ πρᾶος = ἡμερώνω), πτ. ἐπράυνον, μλ. πραῦνω, ἀ. ἐπράυνα. Παθ. πραῦνομαι καὶ πραῦνθήσομαι, ἀόρ. ἐπραῦνθην. πρκ. εἰς μτ. πεπραῦσμένος μτγν.

Πρέπω (ἀρμόζω, ταιριάζω) προσωπικὸν μόνον εἰς ποιητάς· εἰς τοὺς πεζ. συχνότατα εἶνε ἀπρός. πρέπει = ἀρμόζει, εἶνε πρέπον, πρέπει, πρτ. ἔπρεπε· ὁ μλ. πρέψω καὶ ἀ. ἔπρεψα σπάνιοι. Ἐπιρ. πρεπόντως.

Πρί-ασθαι, ἀπρρ. τοῦ ἀορίστου, ὅς τις κάμνει ἐν ὄρ. ἐπρίαμην (ἀποθ. μσ. = ἡγόρασα), ἐπρίω ἐπρίατο κτλ., ὑπ. πρίομαι, πρστ. πρίασο καὶ πρίω, εὐ. πριάμην, ἀπρρ. πρίασθαι, μτ. πριάμενος. Οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐκ τοῦ ὠνοῦμαι, ὃ ἴδε πρβ. Λυσ. 19, 21.

Πρίω καὶ πρίζω (= πριονίζω), ἰ, πρστ. πρίε, πτ. ἔπριον, ἀόρ. ἔπρισα, ἀπρρ. πρίσαι, πρκ. πέπρικα. Πθ. πρκ. πέπρισμι (§ 39), ἀόρ. ἐπρίσθην, μλ. πρισθήσομαι. Ρ. πριστός.

§ Προ-αγορεύω, ἴδε ἀγορεύω. Ὁ μσ. μλ. προαγορεύσομαι ἔχει κ. παθ. σημασίαν. Ρ. πρόρητος, προρητέον, εἰς δὲ τοὺς ἐκκλησιαστικὸς συγγρ. : προαγορευτέον.

Προθυμέομαι προθυσοῦμαι (ἀποθ. = εἶμαι πρόθυμος), πτ. προύθυμούμην καὶ προεθυμούμην (§ 28), μλ. προθυμήσομαι κ. σπαν. προθυμηθήσομαι (§ 58), ἀόρ. προύθυμήθην (60)· πρβ. ἐνθυμοῦμαι.

Προνοοῦμαι ἴδε νοέω, ἀόρ. προενοησάμην καὶ προύνοησάμην καὶ παθ. ἀόρ. προύνοήθην μὲ μσ. σημ. (§ 59) Ὁ Διόδωρος ἔχει πρκ. πεπρονόημαι.

Προξενῶ (εἶμαι πρόξενος), πρτ. προῦξένουν (§ 28), μλ. προξενήσω, ἀόρ. προῦξένησα καὶ προεξένησα.

Προδοιπορῶ (ἰ. § 28), πρτ. προωδοιπόρουν, πρκ. προωδοιπόρηκα. Παθ. μτγν., ἀ. προωδοιπορήθην, πρκ. προωδοιπόρημαι.

Προδοποιῶ (ἐκ τ. προσδοποιῶς ἰ. § 28), ὁμ. Πθ. γ'. ἐν. προσδοποιεῖται, πρκ. προσδοποιεῖται, ἢ μτ. προσδοποποιημένος εὐρηται παρ' Ἀριστ. Μσ. ἀ. προσδοποισάμην, ἴδε ὁδοποιῶ.

Προ-οιμαίζομαι (ἐκ τ. προϊμίον· ἀποθ. μσ. = κάμνω ἀρχήν), μλ. προοιμαίσομαι, ἀ. ἐπροοιμασάμην (ἀλλὰ καὶ προοιμασάμεθα παρὰ Πλατ.), πρκ. πεπροοιμάσμαι. Τὸ ἐνεργ. προοιμαίζω εἶνε ἐν χρήσει μόνον εἰς μτγν.

Προσ-κηρυκεύομαι ἀποθ. μ.σ.—πέμπω κήρυκα· ἴ. κηρυκεύω.

Προσποιούμαι, ἀ. προσεποιησάμην κ. εἰς μ.γν. προσεποιηθήην.

Προφασίζομαι, πρτ. προῦφασίζομένην (28), μλ. προφασισοῦμαι κ. προφασίσομαι, ἀ. προε(οὔ)φασισάμην. Πθ. ἀ. προε(οὔ)φασίσθην.

Προφητεύω (ἐκ τοῦ προφήτης), πρτ. προεφήτευσεν (§ 28), μλ. προφητεύσω, ἀ. προεφήτευσα. Παθ. πρκ. προεφητεύσθαι.

Πταίω, πτ. ἔπταιον, μλ. πταίσω, ἀ. ἔπταισα, πρκ. ἔπταικα. Παθ. πρκ. ἔπταισμαι (§ 39), ἀ. ἔπταισθην. Ρ. πταιστός, ἄπταιστος, εὐπταιστος· ἴ. § 67 καὶ 39.

Πτάρ-νυ-μαι (φταρνίζομαι), εἰς μ.γν. πτάρνυμι, ἀ. ἑ'. ἔπταρ-ρον (ρ. πταρ). Εὐρ. καὶ οἱ ἀνώμαλοι τύποι μ.σ. ἀόρ. ἀ. ὑπ. πτάρ-νυται, παθ. ἀόρ. ὑπ. πταροῖ καὶ ἡ μ.τ. πταρεῖς.

Πτα ἴδε πετάννυμι καὶ πέτομαι.

Πτήσσω (ἐκ τοῦ πτήκ-ι-ω πτακ. ἴ. § 16 ἀμτβ. = ζαρώνω ὑπὸ φόβου κ. μτβ. = τρομάζω τινά), μλ. πτήξω (μ.γν.), ἀ. ἔπτηξα πρκ. ἔπτηχα (ἔπτηχα σπαν. καὶ πέπτηχα μ.γν.). Παθ. πτήσσομαι. Πρσγ. εἶνε τὸ ποιητ. πτώσσω, εἰς μ.γν. καὶ πτώξω, ἀ. ἔπτωξα. Εὐρ. ἀόρ. ἑ'. μ.τ. (κατα)πτακὼν παρ' Αἰσχύλω.

Πτίσσω (ἐκ τοῦ πτίσι-ω § 16 = κοπανίζω ἴ), πρστ. πτίσσει οὐχὶ ἀττ., μ. πτίσω, ἀ. ἔπτισα. Πθ. π. ἔπτισμαι, ἀ. ἐπτίσθην.

Πτο ἴδε πίπτω.

Πτοίω ἢ πτοάω (οὐχὶ ἀττ. = φοβίζω), μλ. πτοήσω. Παθ. πτοοῦμαι (φοβοῦμαι), πρκ. ἐπτόημαι, ὑπρσ. ἐπτοήμην, μτ. ἐπτοημένος, ἀ. ἐπτοήθην, μλ. πτοηθήσομαι. Ρ. πτοητός.

Πτύρομαι μ.γν. μόνον (τρομάζω), πρτ. ἐπτυρόμην, μλ. πτυρήσομαι, ἀόρ. ἐπτύρην. Ἐνεργ. πτύρω = βάλλω εἰς τρόμον, μλ. πτυρῶ, ἀ. ἔπτυρα.

Πτύσσω (ρ. πτυχ κ. πτυγ = διπλώνω), μλ. πτύξω, ἀ. ἔπτυξα. Πθ. πτύσσομαι, πτ. ἔπτυγμαί, ἀ. ἐπτύχθην (ἐπτύγην οὐχὶ ἀττ.). Μ.σ. πτύσσομαι (διπλώνομαι, τυλίσσομαι), μλ. πτύξομαι, ἀόρ. ἐπτυξάμην, πρκ. ἔπτυγμαί, ὑπρσ. ἐπτύγμην. Ρ. πτυκτός.

Πτύω (ρ. σπυ, ὤ κ. εἰς μ.γν. ὤ = ἐκβάλλω τὸ πτύαλον), πτ. ἔπτυον, μλ. πτύσω (ὑ § 29), ἀ. ἔπτυσα (ὑ), πρκ. ἔπτυκα μ.γν. Παθ. πτύομαι, ἀ. ἐπτύσθην, ἀόρ. ἑ'. ἐπτύην, μλ. πτυσθήσομαι (μ.γν.). Ρ. πτυστός (§ 39).

Πυ-ν-θ-άνομαι (§ 19, 43 ἀποθ. μ.σ. = ἔρωτῶ, μανθάνω), πτ.

ἐπυρθανόμεν, μλ. πέυσομαι, πρκ. πέπυσομαι, ὑ. ἐπεπύσομαι, ἄ. β'. ἐπυθόμεν, προστ. πυθοῦ. Ρ. πυστός, πευστέος (§ 39).

Πυρέσσω κ. πυρέττω (ἐκ τοῦ πυρέτ-ιω ἴ. § 16=ἔχω πυρετόν), μλ. πυρέξω, ἄ. ἐπύρεξα, πρκ. πεπύρεχα. Παθ. πρκ. ἀπρρ. πεπυρέχθαι. Πρσγ. πυροταίνω (μτγν.), ἄθρ. ἐπυρέτηνα (ἴππ.).

Πωλέω πωλῶ, πτ. ἐπώλουν, μλ. πωλήσω, ἄ. ἐπώλησα. Παθ. ἐν. πωλοῦμαι, ἄ. ἐπωλήθην, μλ. γ'. πεπωλήσομαι (μτγν.).

Ραίνω (οὐχι ἀττ. ἐκ τοῦ ράδ-νιω=ραντίζω § 15), μλ. ρανῶ, ἄ. ἔρρανα, προστ. ρᾶνον, πρκ. ἔρραγκα (Π Δ.). Μσ. ραίνομαι, ἄ. ἔρρανάμην, πρκ. ἔρρασμαι ἢ ἔρραμμαι, γ'. πλ. ἔρρανται, μτ. ἔρραμμένος κ. ἔρραμένος, παθ. ἄθρ. ἔρρανθην. Ρημ. ραντός (Π Δ.).

Ραπίζω (οὐκ ἀττ.=κτυπῶ διὰ ραπίδος=βέργας), πτ. ἐρράπιζον, μλ. ραπίσω, ἄ. ἐρράπισα. Πθ. π. ρεράπισμαι, ἄ. ἐρραπίσθην.

Ράπτω, μλ. ράψω, ἄ. ἔρραψα, π. ἔρραφα, ὑ. ἐρράφειν, σπαν. ἔρραφήκειν. Μσ. ράπτομαι, πτ. ἐρραπτόμην, ἄ. ἐρραψάμην. Πθ. πρκ. ἔρραμμαι, ἀπρρ. ἐρράφθαι, ὑπρσ. ἐρράμην, ἄ. ἐρράφην, μλ. ραφήσομαι (μτγν.). Μσ. ἄ. ἐρραψάμην. Ρ. ραπτός, ραπτέον(μγν.).

Ράσσω κ. ράττω (μτγν.=συντρίβω), πτ. ἔρραττον, μλ. ράξω, ἄ. ἔρραξα. Πθ. ἐν. ράσσομαι, ἄ. ἐρράχην κ. ἐρράχθην (μτγν.), μσ. μλ. ράξομαι μὲ παθ. σημ. (§ 49). Παρὰ ποιητ. εὐρ. ἀράσσω.

Ρέπω (κλίνω, γέρον), πτ. ἔρρεπον, μλ. ρέψω, ἄ. ἔρρεψα. Παθ. ἐν. μτ. ρεπόμενος.

Ρέω (ἀρχ. ρεῖω, ἐκ ρίζης ρου § 13) ρεῖς, ρεῖ κτλ., πτ. ἔρρεον ἔρρεις ἔρρει κτλ., μλ. ρυήσομαι μὲ ἐνργ. σημ. (§ 52), ἄ. ἐρρύην μὲ ἐνργ. σημ., ὑπ. ρυῶ, ρυῆς, ρυῆ κτλ., μτ. ρυεῖς, ρυῆναι, πρκ. ἐρρύηκα. Ρ. ρυτός, ρευστός (μτγν.).

Ὁ μσ. ἐν. ρεῖται, πτ. ἔρρεῖτο, μλ. ρεῦσομαι κ. ἄ. ἔρρευτα ἔν εὐρ. εἰς τοὺς ἀττ. πεζογρ. Εἰς τοὺς μτγν. εὐρ. μσ. ἐν. ρέομαι καὶ ἄθρ. ἔρρευτάμην.

Ρε (=λέγειν). Ἐκ τῆς ρ. ταύτης γίνεται ὁ πρκ. τοῦ λέγειν εἴρηκα· παθ. πρκ. εἴρημαι, μλ. ρηθήσομαι, ἄ. ἐρρήθην, μλ. γ'. εἴρήσομαι· ἴδε ἐρ καὶ εἶπειν.

Ρήγ-νῦ-μι (ρ. ραγ=συντρίβω), σπαν. ρηγ-νύω (μτγν. § 68), πτ. ἐρρήγνυν κ. σπαν. ἐρρήγνυον, μλ. ρήξω, ἄ. ἔρραξα, π. ἔρραγα (Π Δ.), π. β'. ἔρραγα (ἴ. § 45, ἀμτβ.=εἴμαι τσακισμένος). Μσ. ρήγ-νυμαι (ρήγνυμι ἐμαυτῶ τι), ὑπ. ρηγνύομαι, μλ. ρήξο-

μαι, ἄ. ἐρρήξάμην, πρκ. ἔρρηγμαί (οὐχὶ ἄττ.), ὕ. ἐρρήγμην. Πθ. ἄ. ἄ. σπαν. ἐρρήχθην, ἄ. ἑ'. ἐρράχην, μλ. ραγήσομαι (μτγν.).
 Ρ. ρηκτός. Πρσγ. εἶνε τὸ ρήσσω παρ' Ὀμ. καὶ ρήττω εἰς μτγν.

Ριγέω ριγῶ (ἔχω ρίγος) ποιητ, μλ. ριγήσω, ἄ. ἐρρίγησα, πρκ. ἐρρίγα (μὴ σημ. ἐν. § 43), ὑπρσ. ἐρρίγειν.

Ριγῶ ριγῶ (ἔχω ρίγος, κρυώνω) ἀντι νὰ συναιρηῆται εἰς οὐ καὶ οἱ συναιρεῖται εἰς ω ἢ φ, ἀπρσ. ριγῶν, εὐ. ριγῶν, ὕπ. ριγῶ ἀντι ριγοῖ' μτ. ριγῶσα ἀντι ριγοῦσα, μλ. ριγῶσω, ἄ. ἐρρίγωσα, π. ἐρρίγωκα μτγν. Σπανιώτερον εὐρ. καὶ οἱ εἰς οὐ καὶ οἱ τύποι.

ΡΙΠΤΩ (§ 14 τὸ ι μακρόν) καὶ ριπτέω ριπτῶ, προστ. ρίπτε, μτ. οὐδ. τὸ ρίπτον' πτ. ἐρριπτον κ. ἐρρίπτουν, μλ. ρίψω, ἀόρ. ἐρριψα, ἀπρσ. ρίψαι, π. ἔρριφα. Πθ. ἐν. ρίπτομαι, πτ. ἐρριπτόμην, ἄ. ἐρρίφθην κ. ἐρρίφην, μλ. ριφθήσομαι (ριφήσομαι μτγν.); μλ. γ'. ἐρρίψομαι (μτγν.), π. ἔρριμμαί, ὕ. ἐρρίμμην. Ρ. ριπτός.

Ροφέω ροφῶ (μτγν.=ρομφῶ), μλ. ροφήσομαι κ. ροφήσω (§ 53), ἄ. ἐρρόφησα. Παθ. ἀόρ. ἐρροφήθην.

Ρυ ἴδε ρέω.

Ρύομαι ἀποθ. μσ., σπάνιον εἰς ἄττ πεζ., πρτ. ἐρρῦόμην, μλ. ρύσομαι, ἄ. ἐρρυσάμην. Παθ. ἀόρ. ἐρρῦσθην (μτγν.). Παρὰ ποιητ. ἐν χρήσει εἶνε ὁ παρασχηματισμὸς ἐ ρ ὕ ο μ α ι.

Ρυπαίνω (ἐκ τοῦ ρύπος=λερώνω), μλ. ρυπανῶ, ἄ. ἐρρῦπᾶνα, Παθ. ἀόρ. ἐρρῦπᾶνθην μτγν.

Ρυπάω ρυπῶ (εἶμαι ρυπαρός) ὄμ. Ὁ πθ. πρκ. ρερύπωμαι οὐχὶ ἀπτικός. Τὸ ρυπῶ σημ. κάμνω τι ρυπαρόν.

Ρών-νυμι (ρωννώω § 68=ἐνδυναμώνω), πτ. ἐρρώννυμι, μ. ρώσω, ἄ. ἔρρωσα. Παθ. ρώννυμαι, π. ἔρρωμαι, προστ. ἔρρωσο=ὕγίαινε, ὕ. ἐρρώμην, ἀπρσ. ἐρρῶσθαι, μτ. ἐρρωμένως, συγκρ. ἐρρωμένεστερος, ὕπρθ. ἐρρωμένεστατος, ἐπιρ. ἐρρωμένως; ἄ. ἐρρῶσθην, μλ. ρωσθήσομαι (μτγν.). Ρ. ἄρρωστος (§ 39).

Σκίνω (ἕμβ. κ. μτθ.=κουνῶ τὴν οὐράν μου, κολικεῶ), πτ. ἔσαινον, μλ. σανῶ, ἄ. ἔσηνα ποιητ. κ. ἔσανα μτγν.

Σαίρω (σαρώνω), πτ. ἔσαιρον, μλ. σαρῶ, ἄ. ἔτηρα. Εὐρ. πρκ. σέτηρα μὲ σημ. ἐν. (§ 43)=περιγελῶ, μτ. σεσηρῶς, σεσαρυῖα.

Σαλπίζω, μλ. σαλπίζω (τὸ δὲ σαλπίζω κ. σαλπίζω Π κ. Ν Δ.), ἀόρ. ἐσάλπιγξα (ἐσάλπισα μτγν.). Παθ. πρκ. εἰς μτγν. σεσάλπισται κ. σεσάλπιγκται.

Σάττω άττ. κ. σάσσω (γεμίζω τι), μλ. σάξω, ά. έσαξα. Μσ. ά. έσαξάμην. Παθ. πρκ. σέσαγμα. Εύρ. ούχι όμως εις άττικους μλ. σάσω και άόρ. έσασα και παθ. άόρ. έσάχθην.

Σθέν-νυ-μι (=σθένω ύ. § 23), πτ. έσθέννυ, μλ. σθέσω, άόρ. έσθεσα. Μσ. σθέννυμι (σθένομαι), ύπ. σθεννώμαι, μλ. σθήσομαι, άόρ. έ'. ένεργ. με μέστυν άμθ. σημασίαν έσθην (48), άπρφ. σθήνη, μτ. σθείς, πρκ. έσθηκα έν συνθέσει και με μέστυν άμθ. σημ., ύ. έσθήκειν (§ 47). Τό παθ. σθέννυμι εινε έν χρήσει εις μτγν., μλ. σθεσθήσομαι, ά. έσθέσθην (39), πρκ. έσθεσμαι, ύ. έσθέσμεν. Ρ. σθεστός μτγν. Είς μτγν. εύρ. ό μσ. άόρ. έσθεσάμην και ό πρσγ. σθεννώ, πτ. έσθέννυ.

15
Ταυόν.
Σεβάζομαι (άποθ. μτ. έν τοϋ σέβας=έντρέπομαι τινα, ούχι άττ.), μλ. σεβάσομαι, άόρ. έσεβασάμην (ποιητ.) και σεβάσθην (ένεργ. εις μτγν.), μλ. σεβασθήσομαι (ένεργ.). Ρ. σεβαστίον.

Σεβ-ίζω και μσ. σεβίζομαι (=σέβομαι τινα, ούχι άττ.), μλ. σεβίω και μτγν. σεβίσω, άόρ. έσεισια. Μσ. και πθ. έν. σεβίζομαι, πθ. άόρ. έσεισίσθην με ένεργ. σημασίαν.

+ Σέβ-ω μόνον ένεστώς παρ' άττικοίς εις μτγν. πρτ. έσεβον' συγνότερον όμως τό μσ. σέβομαι, πτ. έσεβόμην, ά. έσέβθην (§ 60). 'Ο ά. έσεψάμην κ. μλ. σεβήσομαι (μτγν.). Ρ. σεπτός, σεπτέος εις έκκλησιαστικούς συγγραφείς.

Σείω (σειώ, τινάσσω), πτ. έσειον, μλ. σείσω, ά. έσεισα, πρκ. σέσεικα. Μσ. σείομαι (σειώ έμυτόν ή δι' έμυτόν). Είς άττ. μόνον εύρ. τό σύνθετον άποσειομαι, ά. έσεισάμην. Πθ. σείομαι, πτ. έσειόμην, ά. έσεισθην, πρκ. σέσεισμαι (§ 39). Ρ. σειστός.

Σημαίνω (έκ τ. σημα=δεικνύω), πτ. έσήμαινον, μλ. σημανώ, ά. έσήμηνα και σπαν. έσήμᾶνα, πρκ. σεσήμαγκα (μτγν.). Μσ. σημαίνομαι (σημαίνω δι' έμυτόν), πτ. έσημαινόμην, μλ. σημανοϋμαι, ά. έσημηνάμην. Παθ. πρκ. σεσήμασμαι, γ'. έν. σεσήμανται, άπρφ. σεσημάνθαι, μτ. σεσημασμένος, ά. έσημάνθην, μλ. σημανθήσομαι (μτγν.). Ρ. άσήμαντος.

Σήπω (κάμνω να σαπήση), μλ. σήψω, ά. έσηψα, πρκ. σέσηπα άμθ.=είμαι σεσηπώς, σάπιος, άκηρός (§ 43). Παθ. σήπομαι, πρκ. σέσημμαί από 'Αριστοτέλους, ά. έσάπην, μτ. σαπείς, μλ. σαπήσομαι.

Σιγ-άω σιγῶ, πτ. έσίγων, μ. σιγήσομαι (§ 52, σιγήσω μτγν.), ά. έσίγησα, πρκ. σεσίγηκα. Παθ. σιγῶμαι, ά. έσιγήθην, μλ. σι-

γηθήσομαι, πρκ. σεσίγημαι, μλ. γ'. σεσιγήτομαι. Ρ. σιγητέον.

Σίνομαι (ἀπθ.=βλάπτω), πτ. ἐσινόμην· μόνον εἰς ἐνεστώτα καὶ πρτ. εἶνε ἐν χρήσει. Εὐρ. εἰς Ἴπποκρ., μσ. μλ. σινήσομαι καὶ εἰς Ἱεροδ. μσ. ἀ. ἐσινάμην. Ἡ μτ. π. σεσιμμένος εἰς ἐπιγραφὴν.

Σιτέω σιτώ (ἐκ τοῦ σῖτος=τρέφω), παρ' ἀττ. μόνον σύνθετον συσ-σιτώ, πτ. συν-εσίτουν, μλ. συσ-σιτήσω, ἀ. συν-εσίτησα, π. συτ-σεσίτηκα. Ἀπλοῦν εἶνε ἐν χρήσει τὸ: σιτέομαι σιτοῦμαι, πτ. ἐσιτούμην, μλ. σιτήσομαι μτγν., πκθ. ἀ. ἐσιτήθην.

Σιτίζω (ἐκ τοῦ σῖτος=τρέφω), ὁμ. ἀ. ἐσίτησα. Μσ. σιτιζομαι (=σιτίζω ἐμαυτὸν, τρώγω), μλ. σιτίτομαι καὶ σιτιοῦμαι, ἀόρ. ἐσιτισάμην, πρκ. σεσίτισμαι.

Σιωπάω σιωπῶ (ἐκ τοῦ σιωπῆ), πτ. ἐσιώπων, μλ. σιωπήσομαι (§ 32, σιωπήσω μτγν.), ἀ. ἐσιώπησα, πρκ. σεσιώπηκα. Πθ. σιωπῶμαι, ἀόρ. ἐσιωπήθην, μλ. σιωπήθήσομαι, πρκ. σεσιώπημαι. Μτ. ἀ. ἐσιωπησάμην μτγν. Ρ. σιωπητέον.

Σκάπτω (§ 14), πρτ. ἔσκαπτον, μλ. σκάψω, ἀόρ. ἔσκαψα, π. ἔσκαρα. Πκθ. σκάπτομαι, πτ. ἔσκαπτόμεν, ἀ. ἐσκάφθην, πρκ. ἔσκαμμαι. Ὁ μλ. σκαρήσομαι καὶ ἀόρ. ἐσκάφθην μτγν.

Σκεδάν-νυ-μι (ἴ. § 23=σκορπίζω) ὁ ἐν. κ. πτ. πάντοτε παρ' ἀττ. σύνθετοι μὲ τὴν διὰ, κατὰ, ἀπὸ, εἰς μτγν. δὲ καὶ ἀπλοῖ, πρτ. ἐσκεδάννυν καὶ ἐσκεδάννυσον, μλ. σκεδῶ, ᾄς, ᾄ (§ 32, σκεδάσω μτγν.), ἀ. δι-κατ-ἐσκεδάσα, μσ. ἀόρ. ἐσκεδασάμην. Πκθ. σκεδάννυμαι, π. ἐσκέδασμι, ἀ. ἐσκεδάσθην, μλ. σκεδασθήσομαι (μτγν.). Ρ. σκεδαστός. Πρσχ. εἶνε τὸ σκεδαννώ (§ 68), σκεδάω, σκεδάζω, σκίδνῃμι, σκίδναμαι, ἀ εἶνε ἐν χρήσει εἰς μτγν.

Σκέλλω (ξηραίνω) ὁ ἐν. εἰς μτγν., πτ. ἔσκελλον, μλ. σκελῶ, ἀόρ. ἔ. ἀμτθ. ἔσκλην (§ 40, 48), εὐ. σκλαίην, πρκ. ἔσκληκα (ἀμθ.=ἔχω ξηρανθῆ), ὕ. ἐσκήλῃην, μλ. σκλήσομαι ἐν συνθέσει.

Σκέπ-τ-ομαι (§ 14) ἀπθ., πτ. ἐσκεπτόμην. Ὁ ἐν. κ. πτ. σπανιώτατοι παρ' ἀττ. Ἄντ' αὐτῶν εὐρ. σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι ἄνευ διαφορᾶς, πτ. ἐσκόπουν κ. ἐσκοπούμην, μλ. σκέψομαι, ἀ. ἐσκεψάμην, πρκ. ἔσκεμμι, ὅστις ἐνίοτε ἔχει κ. πκθ. σημ. (§ 62), μλ. γ'. ἐσκέψομαι μὲ πκθ. σημ. Ρ. σκεπτέον. Οἱ τύποι μλ. σκοπήσω, ἀόρ. ἐσκόπησα, ἐσκοπησάμην, πρκ. ἐσκόπημαι εἶνε ἐν χρήσει ἀπὸ Ἀριστ. Ὁ ἀ. ἐσκέφθην εὐρ. εἰς ἴππ., ὁ ἐσκέπη κ. μλ.

σκεπήσομαι εἰς τὴν Π. Δ. ἴδε Λυσίου ἔκδ. Ἰασεμίδου 25, 15.

Σκευάζω (ἐκ τοῦ σκευή, σκευός, ρ. σκυ=έτοιμάζω), συνήθως σύνθετον, πτ. ἐσκεύαζον, μλ. σκευάσω, ἄ. ἐσκεύασα. Μσ. σκευάζομαι, πτ. ἐσκευαζόμεν, μλ. σκευάσομαι, ἄ. ἐσκευασάμεν, πρκ. ἐσκευασάμεν, πρκ. ἐσκεύασμαι. Παθ. μλ. σκευασθήσομαι, ἄορ. ἐσκευάσθην, πρκ. ἐσκεύασμαι. Ρ. σκευαστός.

Σκευωροῦμαι (ἀποθ. μσ. ἐκ τοῦ σκευωρός=συγυρίζω, ρηδισουργῶ), μλ. σκευωρήσομαι, ἄ. ἐσκευωρησάμεν, πρκ. ἐσκευώρημαι (καὶ μὲ πθ. σημ.). Τὸ ἐνεργ. σκευωρῶ, ἄορ. ἐσκευώρησα εἰς μτγν.

Σκήπτ-τ-ω (ρ. σκαπ § 14=στηρίζω, ἀκουμβῶ), συνήθως σύνθ., πτ. ἔσκηπτον, μλ. σκήψω, ἄ. ἔσκηψα, πρκ. ἔσκηρα (μτγν.). Μτ. σκήπτομαι (σκήπτω ἐμαυτὸν, προφασίζομαι), μλ. σκήψομαι, ἄ. ἐσκηψάμεν. Παθ. πρκ. ἔσκημαι, ἄορ. ἐσκήρθην. Περὶ τοῦ ἐπισκήπτειν ἴδε Λυσ. ἔκδ. Ἰασεμίδου 63, 4.

Σκιάζω (ἐκ τοῦ σκιά=κάμνω σκιάν), πτ. ἐσκίαζον, μλ. σκιάω (§ 32), ἄ. ἐσκίασα. Παθ. πρκ. ἐσκίασμαι, ἄ. ἐσκιάσθην (μτγν.).

Σκιδνάμαι (διασκορπίζομαι) μόνον κατ' ἐν. Τὸ ἐνεργ. εἰς μτγν.

Σκοπῶ μόνον εἰς ἐν. καὶ πρτ. παρ' ἄττ. Ὁ πρκ. μλ. καὶ ἄορ. ἐκ τοῦ σκέπτομαι, ὅ περ' ἴδε.

Σκώπ-τ-ω (§ 14=ἐμπαίζω), πρτ. ἔσκωπτον, μλ. σκώφομαι (52, 53), ἄ. ἔσκωψα. Παθ. πρκ. ἔσκωμμαι, ἀπρφ. ἐσκώφθαι, ἄ. ἐσκώφθην. Ὁ μλ. σκώψω καὶ ἄορ. ἐσκώψάμεν εὖρ. εἰς πολὺ μτγν. συγγραφεῖς.

Σμάω ἄττ. (σφογγίζω) συναιρεῖ τὸ αε εἰς η, ἀπρφ. σμήν, πτ. ἔσμων, μλ. σμήσω, ἄ. ἔσμησα. Μσ. σμῶμαι, γ'. σμήται, ἄ. ἐσμησάμεν. Πρσχ. σμήχω (οὐχὶ ἄττ.), πρτ. ἔσμηχον, ἄορ. ἔσμηξα (μτγν.). Μσ. σμήχομαι, ἄορ. ἐσμηξάμεν. Παθ. πρκ. ἐσμηγμαι, ἄορ. ἐσμήχθην. Ρ. σμηκτός.

Σμύχω (ὑ=πυρπολῶ, μτγν.), πτ. ἔσμουχον, ἄορ. ἔσμουξα. Παθ. σμύχομαι, πρκ. ἔσμουγμαι, ἄορ. ἐσμήχθην, ἄορ. β'. ἐσμήγην.

Σοφίζω (ἐκ τοῦ σοφός=κάμνω τὸν σοφόν) μτγν., μλ. σοφίσω, ἄ. ἐσόφισα. Μσ. σοφίζομαι συνηθέστερον=ἐφευρίσκω τι σοφιστικῶς, μλ. σοφισοῦμαι, ἄορ. ἐσοφισάμεν, πρκ. σοφισμαι. Ρ. σοφιστέον.

Σπαράσσω κ. ἄττ. σπαράττω κατ' ἐν. καὶ πρτ. Ὁ μλ. σπαράξω, ἄ. ἐσπάραξα, π. ἐσπάραγμαι, μσ. μλ. σπαράζομαι μὲ πθ. σημ. εἶνε εἰς ποιητ. Ὁ ἐν. σπαράσσομαι, ἄ. ἐσπαράχθην μτγν.

Σπάω (τραβῶ κ. βγάζω), πτ. ἔσπων, μλ. σπάσω, ἄ. ἔσπᾶσα, πρκ. ἔσπᾶκα. Μσ. σπῶμαι (=σπῶ ἑμαυτῷ τι), μλ. σπάσομαι, ἄ. ἔσπασάμην, πρκ. ἔσπασμαι. Πθ. συνήθως σύνθετον, ἄ. ἐσπάσθην, μλ. σπασθήσομαι, πρκ. ἔσπασμαι. Ρ. σπαστός, σπαστέον.

Σπείρω (σπερίω § 15=σπέρνω), πρτ. ἔσπειρον, μλ. σπερῶ, ἄ. ἔσπειρα, πρκ. ἔσπαρκα (μτγν.). Μσ. ἄ. ἐσπειράμην (μτβ.). Παθ. πρκ. ἔσπαρμαι, ἄ. ἐσπάρην κ. ἐσπάρθην, μλ. σπαρήσομαι (μτγν.) κ. σπαρήσομαι (Π. Δ.). Ρ. σπαρτός, σπαρτέον (μτγν.).

Σπένδω (κάμνω σπονδήν), πτ. ἔσπενδον, μλ. σπείσω, ἄ. ἔσπεισα, πρκ. ἔσπεια, μτ. ἐσπεικῶς (μτγν.). Μσ. σπένδομαι (κάμνω συνθήκην), μλ. σπείσομαι, ἄ. ἐσπεισάμην, μσ. καὶ πθ. πρκ. ἔσπειςμαι. Πθ. ἀόρ. ἐσπείσθην μτγν.,

Σπέρχω (ρ. σπαρχ=στενοχωρῶ) σπανιώτατον παρ' ἄλλ. κ. μόνον σύνθ. εἰς τὸν ἑν. καὶ πτ. ἔσπερχον. Μσ. σπέρχομαι (σπέρχω ἑμαυτὸν, βιάζομαι), πτ. ἐσπερχίμην, μλ. σπέρξομαι, ἄ. ἐσπερξάμην,

Σπεύδω (ἄμβ.=τρέχω, βιάζομαι κ. μτβ.=βιάζω τινά), πτ. ἔσπευδον, μλ. σπεύσω, ἄ. ἔσπευσα, πρκ. ἔσπευκα (μτγν.). Μσ. σπεύδομαι (οὐχὶ ἄττ., ταυτόσημον τῷ ἐνεργ.), μλ. σπεύσομαι, πρκ. ἔσπευσμαι. Πθ. σπεύδομαι, πρκ. εἰς τὴν μτ. ἐσπευσμένος καὶ ἐπίρ. ἐσπευσμένος. Ρ. σπευστός, σπευστέον.

Σπουδάζω (ἐκ τ. σπουδῆ=καταγίνομαι), πτ. ἐσπουδάζον, μ. σπουδάσομαι (§ 52), ἄ. ἐσπουδάσα, π. ἐσπουδάκα, ὑ. ἐσπουδάκειν. Πθ. σπουδάζομαι, π. ἐσπούδασμαι. Ρ. σπουδαστός, σπουδαστέος. Ὁ ἐνεργ. μλ. σπουδάσω, ὁ μσ. ἑν. καὶ πτ. (δια)σπουδάζομαι, ἐσπουδαζόμην, ὁ παθ. μλ. σπουδασθήσομαι καὶ ὁ ἄ. ἐσπουδάσθην εἶνε μτγν.

Στάζω, πτ. ἔσταζον σπάνιον εἰς ἄττ., μλ. στάξω (Π. Δ.). ἀόρ. ἔσταξα ἀνάτικτον. Παθ. πρκ. ἔσταγμα, ὑ. ἐστάγμην, ἄ. ἐστάχθην, ἄ. ἑ. ἐστάγην. Ρ. στακτός.

Σταθμάομαι σταθμῶμαι (ἄποθ. μσ.=ζυγίζω). Εὐρ. μόνον κατ' ἐνεστῶτα. Εἰς μτγν. εὐρ. ὁ μσ. μλ. σταθμήσομαι κ. ὁ πθ. πρκ. ἐστάθμημαι. Τοῦ ἐνεργ. σταθμῶ εὐρίσκεται μόνον ὁ ἀόρ. τῆς μτ. σταθμήσας παρ' Εὐριπίδῃ.

Στέγω (σκεπάζω), πτ. ἔστεγον. Παρ' ἄττ. μόνον ἑν. καὶ πτ. Ὁ μλ. στέξω, ἄ. ἔστεξα, ὡς καὶ τὸ παθ. στέγομαι, ἄ. ἐστέχθην, εἶνε μτγν. Ὁ μσ. ἑν. στέγομαι, ἄ. ἐστεξάμην εἶνε παρὰ ποιητ.

Στέλλω (έτοιμάζω, στέλνω), πτ. έστελλον, μλ. στελώ, άόρ. έστειλα, π. έσταλα (10), ύ. έστάλκειν. Μτ. στέλλομαι (έτοιμάζομαι), πτ. έστελλόμην, μ. σταλοῦμαι (μτγν.), ά. έστειλάμην σπάνιον εις πεζ. Παθ. πρκ. έσταλμαι, ύπρσ. έστάλμην, ά. έστάλην και με μσ. σημ. εις ποιητ. κ. μτγν., σύνθετον δέ και εις άττ., μλ. σταλήσομαι. Ό πθ. άόρ. έστάλθην εις επιγραφην.

Στενάζω (παρ' Όμ. στενάχω), πτ. έστενάζον, μλ. στενάζω, ά. έστενάχι. Πθ. π. έστενάχμην μτγν. Ρ. στενακτός, στενακτέος.

Στένω (στενάζω) σπάνιον εις πεζ. και μόνον εις έν. και πτ.

Στέργω (άγαπώ), μλ. στέρζω, ά. έστερξα, πρκ. έστοργα. Ό παθ. πρκ. έστεργμαι, ά. έστεργθην και μσ. μλ. στέρξομαι ουχι άττ. και μτγν. Ρ. στερκτός, στερκτέον.

Στερέω στερῶ (παίρω από τινά τι, άρπάζω) σπάνιον τῷ άπλοῦν και μόνον κατ' έν. τῷ σύνθετον άποστερῶ. Ό έν. στυρίτω (μτθ. = στερῶ, παίρω) έπ' ίσης σπάνιος μλ. στερήσω κ. άττ. στερῶ (§ 32), ά. έστέρησα, πτ. έστέρηκα. Μσ. στεροῦμαι. Πθ. στεροῦμαι = γίνομαι άμοιρος ύπό τινος, πτ. έστερούμην, συνήθως σύνθετον. Ός αὐτως εύρ. μόνον έν. στερίσκομαι άμτθάτως. Ό έν. στέρομαι (= εἶμαι έστερημένος, άμοιρος, έχω έλλειψίν τινος), πρτ. έστερόμην, πρκ. έστέρημαι, ύ. έστερήμην, ά. έστερήθην και εις ποιητ. έστέρην, μλ. στερηθήσομαι έν συνθέσει και συνήθως άττικῶς στερήομαι (§ 50).

Στέρω (στεφανώνω), πτ. έστερον, μλ. στέψω, ά. έστεψα. Ό έν. σπάνιος άντ' αὐτοῦ συνήθως στεφανῶ στεφανῶ. Μσ. στέφομαι (στέρω έμαυτόν) μτγν., μλ. στέφομαι, ά. έστεψάμην. Πθ. στέφομαι μτγν., πρκ. έστεμμαι, άπρσ. έστέφθαι, άόρ. έστέφθην, μλ. στερηθήσομαι. Ρ. στεπτός. Τῷ παθ. και μσ. εις μτγν.

Στηρίζω (ρ. στηρ) σπάνιον εις άττ., πτ. έστηρίζον, μλ. στηρίζω, άόρ. έστήριξα. Παθ. στηρίζομαι (= στηρίζω έμαυτόν), μλ. στηρίζομαι, άόρ. έστηριξάμην. Παθ. πρκ. έστήριγμαί, ύ. έστήρικτο, ά. έστηρίχθην. Εύρ. έν Π. και Ν. Δ. ένεργ. μλ. στηρίσω και στηριῶ, εις μτγν. ό ένεργ. ά. έστήριστα και μσ. έστηρισάμην και παθ. πρκ. έστήρισμαι. Ρ. εις μτγν. στηρικτός, στηρικτέον.

Στίζω (ρ. στιγ § 17 = στιγματίζω), πρτ. έστιζον, μλ. στίζω, ά. έστιξα. Μτ. στίζομαι (στιγματίζω έμαυτόν). Πθ. πρκ. έστιγμαί, άπρσ. έστίχθαι, ά. έστίχθην. Ρ. στικτός.

Στίλβω (σπάνιον εἰς πεζ. = λάμπω), μόνον ἐν.. Ὁ πτ. ἔστιλβον καὶ ἀόρ. ἔστιλψα εἰς μτγν.

Στόρ-νυ-μι (στρώνω, ἴ. § 24) σπάνιον εἰς ἀττ. πεζ., εἰς οὓς σύννηθες εἶνε στρώννυμι, προστ. στόρνυ. Ὁ τύπος στορέννυμι οὐδ' ὄλως εὔρ., μλ. στορῶ κ. στορέσω μτγν. (32), ἀ. ἐστόρεσα. Μσ. στόρνυμαι (μτβ.), πτ. ἐστορνύμην, ἀ. ἐστορεσάμην. Πθ. π. ἐστόρεσμαι μτγν., ὑ. ἐστορέσμεν, ἀ. ἐστορέσθην. Τὸ μσ. κ. πθ. ἐκτός τοῦ μσ. ἐνεστώτος εὔρ. μόνον εἰς ποιητάς καὶ μτγν. Ρ. στορνυτέος = καταστρωτέος παρ' Ἰησυχίω.

Στοχάζομαι (ἀποθ. μσ. ἐκ τοῦ στόχος = σκοπεύω), πτ. ἐστοχάζομαι, μλ. στοχάσομαι, ἀ. ἐστοχασάμην, πρκ. ἐστόχασμαι (ἐνίοτε μὲ παθ. σημ.), ἀ. ἐστοχάσθην μτγν. Ρ. στοχαστέον.

Στρατεύω (ἐκ τ. στρατός = ἐκστρατεύω), μ. στρατεύσω, ἀ. ἐστράτευσα, π. ἐστράτευκα, ὑ. ἐστρατεύκειν. Μσ. στρατεύομαι (= ἐκτελῶ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἴ. Λυσ. 16, 13), πτ. ἐστρατεύομαι, μ. στρατεύσομαι, ἀ. ἐστρατευσάμην. Ὁ ἀ. ἐστρατεύθην οὐχὶ ἀττ.

Στρεβλώω στρεβλῶ (στραβώνω), μλ. στρεβλώσω, ἀόρ. ἐστρέβλωσα. Παθ. πρκ. ἐστρέβλωμαι, ἀ. ἐστρεβλώθην. Μσ. μλ. μὲ παθ. σημ. στρεβλώσομαι (§ 49).

Στρέφω (στρήφω, μτβ. κ. ἀμτβ.), πτ. ἔστρεφον, μλ. στρέψω, ἀ. ἔστρεψα, πρκ. ἔστροφα (μτβ. § 8). Μσ. ἀπλοῦν μόνον παρὰ ποιητ., σύνθετον καὶ παρ' ἀττικοῖς στρέφομαι (καταστρέφομαι = ὑποτάττω 66), μλ. στρέψομαι, ἀ. ἐστρεψάμην, π. ἔστραμμαι (§ 10)· παθ. ἀ. ἐ'. ἐστράφην (§ 55, ἔστρεψα ἑμαυτὸν κ. ἐστράφην ὑπὸ τινος). Εὔρ. σπαν. καὶ ἀόρ. ἐστρέφθην, μλ. ἐ'. στραφήσομαι. Ρ. στρεπτός, στρεπτέος (μτγν.), πρκ. § 63.

Στρώννυμι (στρώνω), προστ. στρώννυ (στρωννύω μτγν. § 68), μλ. στρώσω, ἀ. ἔστρωσα, πρκ. ἔστρωκα, ὑ. ἐστρώκειν (μτγν.). Ὁ μσ. μλ. στρώσομαι εἰς Π. Δ., ἀ. ἐστρωσάμην οὐχὶ ἀττ. Παθ. πρκ. ἔστρωμαι, ὑ. ἐστρώμην. Ὁ ἀ. ἐστρώθην καὶ μλ. στρωθήσομαι μτγν. Ρ. στρωτός (ποιητ.)· ἴδε καὶ στόρνυμι.

Στυγ-έω στυγῶ (μισῶ, οὐχὶ ἀττ.), ἀόρ. ἐστύγησα κ. ἔστυξα (= κατέστησα μισητὸν), ἀόρ. ἐ'. ἔστυγον, πρκ. ἐστύγηκα. Παθ. στυγοῦμαι, πρκ. ἐστύγημαι (μτγν.), ἀόρ. ἐστυγήθην, μλ. στυγήσομαι μὲ παθ. σημασίαν.

Συλάω συλῶ (παίρω διὰ τῆς βίας), μλ. συλήσω, ἀ. ἐσύλησα,

πρκ. σεσύληκα. Παθ. πρκ. σεσύλημαι, ἀ. ἐσυλήθην, μλ. συληθήσομαι καὶ μσ. συλήσομαι εἰς μ.τ.γν. με παθ. σημ. (§ 49).

Συλ-λέγω (συναθροίζω), πρτ. συνέλεγον, μλ. συλλέξω, πρκ. συνείλοχα. Παθ. πρκ. συνείλεγμαί, ἀ. συνελέχθην κ. συνελέγην, μλ. συλλεχθήσομαι, καὶ συλλεγήσομαι. Μσ. συλλέγομαι, μλ. συλλέξομαι, ἀ. συνελεξάμην· ἴδε καὶ λέγω τὸ βάζω.

Συν-αντάω (συναπαντῶ)· τὸ ἀπλοῦν δὲν εὐρ. (69), πτ. συνήντων (§ 26), μ. συναντήσομαι (52), πρκ. συνήντημαι· ἴ. ἀντάω.

Συν-εργῶ ἐκ τοῦ συνεργός, πτ. συνήργουν ἴδε § 28, ὄμ. Ρ. συνεργητέον μ.τ.γν.

Συν-ίημι ὁμοῦ πέμπω· ἴδε ἴημι.

Σῦρ-ίζω (ἐκ τοῦ σῦριγξ), ἀττ. συρίττω, πτ. ἐσύριζον κ. ἐσύριττον, μλ. συρίζομαι (§ 52), ἀόρ. ἐσύριξα. Οἱ μλ. συρίσω, συριῶ, συρίζω, καὶ ὁ ἀόρ. ἐσύριτα εἰς μ.τ.γν.

Σύρω (ῦ), παρ' ἀττ. σύνθετον, μλ. συρῶ (Π. Δ.), ἀόρ. ἐσύρα, πρκ. σέσυρα. Μτ. σύρομαι, ἀ. ἐσυράμην (οὐχὶ ἀττ.). Πθ. πρκ. σέσυρμαι, ἀ. β'. ἐσύρην, μλ. β'. συρήσομαι (μ.τ.γν.).

Σφαγιάζομαι (ἀποθ. μσ.—κάννω θυσίαν), μλ. σφαγιασομαι, ἀ. ἐσφαγιασάμην. Τὸ ἐνεργ. σφαγιαζῶ, ἀόρ. ἐσφαγίασα καὶ τὸ παθ. σφαγιαζομαι, μλ. σφαγιασθήσομαι, ἀόρ. ἐσφαγιασθην εὐρηνται εἰς μ.τ.γν.

Σφάζω κ. σφάττω (16), πτ. ἐσφαζον κ. ἐσφαττον, μλ. σφάζω, ἀ. ἔσφαξα, πρκ. ἔσφακα (μ.τ.γν.). Μτ. σφάζομαι κ. σφάττομαι, ἐν συνθέσει, μλ. σφάζομαι, ἀόρ. ἐσφαξάμην. Παθ. πρκ. ἔσφαγμαί, ἀόρ. β'. ἐσφάγην (ἐσφάχθην οὐχὶ ἀττ.), μλ. β'. σφαγήσομαι μόνον ἐν συνθέσει παρ' ἀττικοῖς. Ρ. σφακτός.

Σφάλλω (§ 18, κάννω τινὰ νὰ σκοντάψῃ), πτ. ἐσφαλλον, μλ. σφαλῶ (§ 32), ἀ. ἔσφηλα (35), π. ἔσφαλκα (μ.τ.γν.). Μσ. σπάνιον σφάλλομαι, μλ. σφαλοῦμαι. Παθ. σφάλλομαι (ἀπατῶμαι), μλ. σφαλήσομαι, ἀ. ἐσφάλην, πρκ. ἔσφαλμαι. Οἱ ἀόρ. β'. ἐσφαλον καὶ ἐσφαλόμην δὲν εἶνε ὀρθοί.

Σφραγίζω (ἐκ τοῦ σφράγις—κάννω ἰδικόν μου, οἰκαιοποιῶμαι), πρτ. ἐσφραγίζον, μλ. σφραγιῶ, ἀ. ἐσφραγίσα. Συχνότερον τὸ μσ. σφραγίζομαι, πτ. ἐσφραγίζομαι, μλ. σφραγιόμην κ. σφραγισομαι, ἀ. ἐσφραγισάμην.

Σφίγγω, μλ. σφίγγω μτγν., άόρ. έσφιγγα. 'Ο παθ. πρκ. έσφιγγμαι, έσφιγγάι, έσφιγγεται, ά. έσφιγγθην (μτγν.).

Σφύζω και σφύττω (κτυπώ ώς ό σφυγμός), μλ. σφύζω, άόρ. έσφυζα.

Σχάζω (άνοίγω άνοιγμα), πρτ. έσχαζον, μλ. σχάσω, άόρ. έσχάσα, άπρρ. σχάσαι. Μσ. ά. έσχασάμην. 'Ο παθ. ά. έσχάσθην, ό πρκ. έσχασμαι και ό μλ. σχασθήσομαι εύρηνται εις μτγν.

Σχηματίζω (δίδω μορφήν, σπάνιον εις άττ.), μλ. σχηματιώ κ. σχηματίσω, ά. έσχημάτισα, πρκ. έσχημάτικα. Μσ. σχηματίζομαι, πρκ. έσχημάτισμαι, ά. έσχηματισάμην. Παθ. ά. έσχηματίσθην.

Σώζω (λυτρώνω), πτ. έσωζον, μλ. σώσω, ά. έσωσα, πρκ. σέσωκα. Μτ. σώζομαι (σώζω έμαυτόν κ. σώζω έμαυτῶ), μλ. σώσομαι μόνον έν συνθ. εις πεζογρ., ά. έσωσάμην μόνον έν συνθ. εις πεζογρ. (έσωσα έμαυτῶ, § 63). Παθ. σώζομαι, πρκ. σέσωσμαι, γ'. σέσωσται, αλλά σπανίως κ. σέσωται, σεσώσμεθα, σεσωσμένος, ά. έσώθην (=έσωσα έμαυτόν § 53), μλ. σωθήσομαι κ. σώσομαι με παθ. σημ. Ρ. σωστός μτγν., σωστέος.

Ταγεύω (είμαι ἢ γίνομαι ταγός, κυβερνώ), μλ. ταγεύσω, ά. έτάγευσα.

Ταλαιπωρέω ταλαιπωρῶ (έκ τοῦ ταλαιπώρος άμτθ. =κακοπαθῶ, κ. μτθ. =βασανίζω), πρτ. έταλαιπώρουν, μλ. ταλαιπωρήσω, ά. έταλαιπώρησα, πρκ. τεταλαιπώρηκα. Παθ. ταλαιπωροῦμαι (βασανίζομαι υπό τινος και υποφέρω), μσ. μλ. ταλαιπωρήσομαι (ός τις έχει κ. παθ. σημ. § 49), ά. έταλαιπωρήθην (υπέμεινα βάσανα). 'Ο μσ. ά. έταλαιπωρησάμην μτγν.

Ταμιεύω (είμαι ταμίης, διευθύνω τά οικονομικά τινος), μλ. ταμιεύσω. Παθ. ταμιεύομαι=φυλάττομαι ούχι άττ. και μτγν. Μσ. ταμιεύομαι, μλ. ταμιεύσομαι, ά. έταμιευσάμην, πρκ. τεταμιεύμαι.

Τανύω (=τεντώνω), ποιητ. και μτγν., μλ. τανύσω, ά. έτάνυσα και έτάνυσα. Μσ. τανύομαι (τανύω έμαυτῶ ἢ έμαυτόν), ά. έτανυσάμην. Πθ. τάνυμαι, πρκ. τετάνυμαι κ. τετάνυμαι, ύ. έτετανύσμην και έτετανύμην, ά. έτανύσθην, μσ. μλ. τανύσομαι με παθ. σημ., μλ. γ'. τετανύσομαι.

Ταράττω κ. ταράσσω(16), μ. ταραζώ, ά. έτάραξα, π. με μτθ.

σημ. δὲν εὐρίσκεται, ὅ. ἐτεταράχην μόνον εἰς μτγν. Ὁ πρκ. τέτρηχα ἐκ τ. τετάραχα μὲ ἀμτβ. σημ.—εἶμαι ἀνήσυχος εἰς μτγν. Πθ. ταράττομαι, μσ. μλ. ταράζομαι μὲ πθ. σημ. (§ 49), ταρχθήσομαι μτγν., ἀ. ἐταράχθην, π. τετάρχαμαι. Ὁ πρσχ. θράσσω εἶνε ποιητικὸς μόνον τὸ θράττω εὐρηται παρὰ Πλάτωνι.

Τάσσω κ. ἀττ. τάττω (§ 16 βάζω εἰς τάξιν), πτ. ἔτασσον κ. ἔταττον, μλ. τάξω, ἀ. ἔταξα, π. τέταχα. Μσ. τάσσομαι (τάττω ἑμαυτὸν ἢ ἑμαυτῷ), μλ. τάζομαι ἐν συνθέσει, ἀ. ἐταξάμην. Πθ. μλ. ταχθήσομαι ἐν συνθ., μλ. ἑ. σπάν. κ. εἰς μτγν. ταγήσομαι, ἀ. ἐτάχθην καὶ σπκν. εἰς μτγν. ἐτάγην, πρκ. τέταγμα (τετάχαται), ὅ. ἐτετάγην (ἐτετάχατο), μλ. γ'. τετάζομαι (μὲ παθ. σημ.). Ρ. τακτός, τακτέος.

Τείνω (ἐκ τοῦ τεν-ίω § 15=τεντώνω), πτ. ἔτεινον, μλ. τενῶ (32), ἀ. ἐτεινα (35), πρκ. τέτακα (10), ὅ. ἐτετάκειν. Μσ. τείνομαι, μλ. τενοῦμαι, ἀ. ἐτεινάμην, πρκ. τέταμαι. Παθ. ἀόρ. μόνον ἐν συνθ. εἰς τοὺς ἀττ. πεζ. ἐτάθην, μλ. ταθήσομαι. Ρ. τᾶτός, τατέος.

Τειγίζω (κάμνω τείχος), μλ. τειγιῶ, ἀ. ἐτείχισα, πρκ. τετείχικα. Μσ. τειγίζομαι, μλ. τειγιῶμαι, ἀ. ἐτειχισάμην. Πθ. πρκ. γ'. πρσ. τετείχισται, ὅ. ἐτετείχιστο, ἀ. ἐτειχίσθην.

Τεκμαίρομαι (ἀποθ. μσ. ἐκ τοῦ τέκμαρ=συμπεραίνω), μλ. τεκμαροῦμαι, ἀ. ἐτεκμηράμην (35). Τοῦ ἐνεργ. ὁ ἐν. τεκμαίρω, πρτ. ἐτέκμαιρον καὶ ἀόρ. ἐτέκμηρα μόνον εἰς ποιητάς.

Τελευτάω τελευτῶ (ἐκ τ. τελευτή=τελειώνω, μτβ. κ. ἀμβ.), πτ. ἐτελεύτων, μλ. τελευτήσω, ἀ. ἐτελεύτησα, πρκ. τετελεύτηκα. Μσ. τελευτήσομαι μὲ παθ. σημασίαν (§ 49).

Τελ-έω (ἐκ τοῦ τέλος, ρ. τέλος=φέρω εἰς τέλος, ἐκτελῶ), πτ. ἐτέλουν, μλ. τελῶ κ. τελέσω (29, 32), ἀ. ἐτέλεσα, π. τετέλεκα, ὅ. ἐτετελέκειν. Μσ. τελοῦμαι, ἀ. ἐτελεσάμην (μτβ.), μλ. τελοῦμαι μὲ πθ. σημ. (49). Πθ. π. τετέλεσμαι (39), ὅ. ἐτετελέσμεν, ἀ. ἐτετέλεσθην, μλ. τελεσθήσομαι (μτγν.). Ρ. τελεστός, τελεστέος.

Τέλλω (ἐκτελῶ), μόνον ἐν χρήσει τὰ σύνθετα, πτ. ἔτελλον, ἀ. ἔτειλα, πρκ. τέταλκα (σπάν. κ. μτγν.). Τὸ παρ' ἀττ. ἀποθ. μσ. τέλλομαι σύνθετος μετὰ τῆς πρθ. ἐν: ἐντέλλομαι, μλ. ἐντελοῦμαι (μτγν.), ἀ. ἐντειλάμην, πρκ. ἐντέταλμαι, ὅ. ἐν-ετατάμην.

Ἡ μ.τ. ἔχει καὶ παθ. σημ. τὰ ἐντεταλμένα=τὰ διατεταγμένα.

Τέμ-ν-ω (§ 21=κόπτω), πτ. ἔτεμνον, μ. τεμῶ (32), ἄ. ἑ'. ἔτεμον (κ. σπανιώτατα ἔταμον), ἀπρρ. τεμείν, π. τέτμηκα, ὑπρ. ἔτετμήκειν. Μσ. τέμνομαι (τέμνω ἑμαυτῶ), μλ. τεμοῦμαι, ἄ. ἑ'. ἔτεμόμην, πρκ. τέτμημαι. Παθ. τέμνομαι=κόπτομαι, ἀόρ. ἐτμήθην, μλ. τμηθήσομαι μτγν. ἀπὸ Ἀριστ., μλ. γ'. τετμήσομαι. Ρ. τμητὸς ποιητ. καὶ μτγν., τμητέος.

Τέρπω (εὐφραίνω, διασκεδάζω τινά), πτ. ἔτερπον, μ. τέρψω, ἄ. ἔτερφα. Μσ. τέρπομαι (τέρπω ἑμαυτὸν), μλ. τέρψομαι (ποιητ.) ἀόρ. ἄ. σπάνιος ἔτερψάμην (μτβ., § 63), ἄ. ἑ'. ἐταρπόμην. Παθ. μόνον εἰς Ὅμηρ. ἄ. ἐτέρφθην κ. ἐτάρφθην, ἀόρ. ἑ'. ἐτάρπην, ὑπρ. ταρπῶ, μλ. ταρφήσομαι (μτγν.).

Τέτρηχα ἴ. ταράσσω.

Τευχ ἴ. τυγχάνω.

Τεχνάομαι τεχνῶμαι (ἐκ τοῦ τέχνη, ἀπρρ. μσ.=τεχνικῶς κατασκευάζω, ἐφευρίσκω), πρτ. ἐτεχνώμην, ἀόρ. ἐτεχνήσαμην, μλ. τεχνήσομαι (ποιητ.), πρκ. τετέχνημαι. Πθ. ἄ. ἐτεχνήθην.

Τήκω (μτγν.=λυώνω, φθειρομαι), πτ. ἔτηκον, μλ. τήξω, ἄ. ἔτηξα, πρκ. ἑ'. τέτηκα (ἀμλβ. § 45=εἶμαι λυωμένος), ὑ. ἐτετήκειν. Μσ. τήκομαι ἀμτβ. καὶ μτβ., ἄ. ἐτηξάμην, ἄ. ἐτάκην, σπαν. ἐτήθην, μλ. τακήσομαι (οὐκ ἀττ.), πρκ. τέτηγμαί μτγν., ὑ. ἐτετήγμην. Ρ. τηκτὸς, τηκτέος μτγν.

Τηρέω τηρῶ (παρτηρῶ, ἐπιτηρῶ) πτ. ἐτήρουν, μ. τηρήσω, ἀόρ. ἐτήρησα, πρκ. τετήρηκα ἀπὸ Ἀριστ. Μσ. τηροῦμαι (τηρῶ ἑμαυτὸν). Παθ. τηροῦμαι, μσ. μλ. τηρήσομαι μὲ παθ. σημ. (§ 49, τηρηθήσομαι μτγν), ἀόρ. ἐτηρήθην, πρκ. τετήρημαι. Τὸ μσ. σύνθετον παρατηρήσομαι εὐρηται ἐν Π Δ. Ρ. τηρητέον.

Τητάομαι τητῶμαι (ἐκ τοῦ τήτῆ=στεροῦμαι) μόνον κατ' ἐν. παρὰ πεζογρ., ἰδίως κατὰ μτ. τητῶμενος.

Τίθημι (θέτω, § 3) τίθης κτλ., πτ. ἐτίθην, ἐτίθεις, ἐτίθει κτλ. κ. σπαν. ἐτίθης, ἐτίθη κτλ., μλ. θήσω, ἀόρ. ἔθηκα ἐν τοῖς ἐνικοῖς τῆς ὁρ. (§ 37), ἔθηκας, ἔθηκε, δυϊκά, ἔθετον ἐθέτην, πλ. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν καὶ σπανιώτατα ἐθήκαμεν, ἐθήκατε, ἔθηκαν, ὑπρ. θῶ, θῆς, θῆ κτλ., εὐ. θεῖην, θεῖης, θεῖη κτλ., προστ. θές θέτω κτλ., ἀπρρ. θεῖναι, μτ. θεῖς, θεῖσα, θέν' πρκ. τέθεικα, ὑ. ἐτεθείκειν. Μσ. τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται κτλ., ὑπρ. τιθῶμαι,

τιθῆ, τιθῆται κτλ., προστ. τίθεσο, τιθέσθω πτ. ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο κτλ., εὐ. τιθοίμην, τιθοῖο, τιθοῖτο κτλ., ἀόρ. εἴ. ἐθέμην, ἔθου, ἔθετο κτλ., ὑπ. θῶμαι θῆ θῆται, εὐ. θοίμην, θοῖο, θοῖτο κτλ., προστ. θοῦ θέσθω κτλ., ἀπρφ. θέσθαι, μτ. θέμενος, μλ. θήσομαι, ἀ. ἐθηκάμην μόνον ἐν ὄρ. καὶ ἀττ. ἀ. εἴ. ἐθέμην, πρκ. τέθειμαι, ὑ. ἐτεθείμην. Παθ. ἀ. ἐτέθην, μλ. τεθήσομαι.

Τίκ-τ-ω (ἐκ τοῦ τι-τέκ-ω ἰ. § 2=γεννώ), προτ. ἔτικτον, μλ. τέξομαι (τέξω μτγν.), ἀ. ἔτεκον, ἀπρφ. τεκεῖν, μτ. τεκόν, π. τέτοκx. Οὐχὶ ἀττικοὶ ὁ πθ. πρκ. τέτεγμα, ἀ. ἐτέχθην, μλ. τεχθήσομαι. Ὁ μσ. ἀ. ἐτεκόμην ποιατ.

Τίλλω (μαδῶ) μτγν., πτ. ἔτιλλον, μλ. τιλῶ, ἀ. ἐτίλα, ἀπρφ. τίλαι. Παθ. πρκ. τέτιλμαι, ἀ. ἐτίλθην. Μσ. τίλλομαι (τίλλω δι' ἐμαυτόν), πτ. ἐπιλλόμην, μλ. τιλοῦμαι.

Τιμάω τιμῶ (ἐκ τοῦ τιμί), πτ. ἐτίμων, μλ. τιμήσω, ἀ. ἐτίμψα, πρκ. τετίμηκα. Μσ. τιμῶμαι, ἀ. ἐτιμησάμην, μλ. τιμήσομαι σπαν., πρκ. τετίμημαι. Παθ. ἀ. ἐτιμήθην, μλ. τιμήσομαι με παθ. σημ. (§ 49), καὶ σπαν. τιμηθήσομαι, μλ. γ'. τετιμήσομαι. Ρ. τιμητός, τιμητέος.

Τιμωρέω τιμωρῶ (τινι=βοηθῶ, ἱκανοποιῶ τιμ.τινα=τιμωρῶ, ἰ. Λυσ. ἐκδοσιν Ἰασ. 13, 1), πτ. ἐτιμώρουν, μλ. τιμωρήτω, ἀ. ἐτιμώρησα, πρκ. τετιμώρηκα. Μσ. τιμωροῦμαι (τινά=ἐκδικούμαι), μλ. τιμωρήσομαι, ἀ. ἐτιμωρησάμην, πτ. τετιμώρημαι, ὑ. ἐτετιμωρήμην. Πθ. τιμωροῦμαι (ὑπό τινος), ἀ. ἐτιμωρήθην, μλ. τιμωρηθήσομαι, πρκ. τετιμώρημαι, ὑπρσ. ἐτετιμωρήμην. Ρημ. τιμωρητός μτγν., τιμωρητέος.

Τινάσσω, μλ. τινάξω, ἀ. ἐτίναξα. Παθ. τετίναγμα, ὑ. ἐτετινάγμην, ἀ. ἐτινάχθην, μλ. τινάξομαι με παθ. σημ. (§ 49).

Τίνυμι, τινύω καὶ τίνω (ρ. τί=πληρώνω), μλ. τίσω, ἀόρ. ἔτίσα, πρκ. τέτικα. Μσ. τίνομαι καὶ τίνυμαι (=ἐκδικούμαι) οὐχὶ ἀττ., μλ. τίσομαι, ἀ. ἐτίσάμην σπανιώτατον εἰς πεζ. Πθ. πρκ. τέτισμαι, ὑ. ἐτετίσμην, ἀ. ἐτίσθην. Ρ. τιστέον. Ὁ ἐν. τίνυμι κ. τινύω σπ. καὶ μτγν. Τὸ ἰ τοῦ τίνω ἐν μὲν τῷ ἐν. βραχύ, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς χρόνοις μακρόν, ὅθεν ἀόρ. ἀπρφ. τίσαι.

Τιτράω (τίτρημι κ. τιτραίνω μτγν.=διατρύω), μλ. τρήσω κ. τιτρανώ, ἀόρ. ἔτρησα καὶ ἐτέτρηνα ποιητ., ἐτέτρανα μτγν., μσ. ἀόρ. ἐτε-

ἑρηνάμην (μτβ.). Παθ. πρ. τέτρημαι, ἀ. ἐτετράνθην, ἐτρήθην. Ρ. τρητός.

Τι-τρώ-σκω (§ 4,27 πληγώνω), μλ. τρώσω, ἀ. ἔτρωσα, πρ. τέτρωκα (μτγν.), ὑ. ἐτετρώκειν. Πθ. ἐν. τιτρώσκομαι, πρ. τέτρωμαι, ἀ. ἐτρώθην, μλ. τρωθήσομαι καὶ μσ. τρώσομαι με πθ. σημ., μλ. γ'. τετρώσομαι (μτγν.). Ρ. τρωτός, τρωτέον (μτγν.). Τὸ σύνθετον ἐκ-τιτρώσκειν (γεννᾶν παράκαιρα) δὲν εἶνε ἐν χρήσει εἰς ἀττικούς, ἀλλὰ τὸ ἀμβλίσκειν καὶ ἐξαμβλοῦν.

Τλήναι (=ὕπομειναι), ἀπρφ. ἀόρ. β'. Ὀριστ. ἔτλην, ὑπ. τλῶ, εὐ. τλαίην, πρστ. τλήθι, μτ. τλᾶς, τλᾶσα, μλ. τλήσομαι, πρ. τέτληκα. Ρ. τλητός. Εἰς τοὺς ἀπ. πεζογρ. εἶνε σπάνιαι αἱ λέξεις αὗται. Ὡς ἐνεστώως χρῆσιμαὺ εὐ τοῦ ἀ νέχομαι, ὑπομένω κτλ.

Τοξεύω ἐκ τοῦ τόξον, μλ. τοξεύσω, ἀόρ. ἐτόξευσα. Πθ. πρ. τετόξευμαι. Μσ. τοξεύομαι ὁμ. μτγν.

Τραχύνω (ἐκ τοῦ τραχὺς=κάμνω τι τραχὺ), πρτ. ἐτράχυνον, μλ. τραχυνῶ, ἀ. ἐτράχυνα, πρ. τετράχυκα (μτγν.). Παθ. πρ. τετράχυσμαι μτγν. καὶ τετράχῦ(μ)μαι, ἀπρφ. τετραχύνθαι, μλ. τραχυνθήσομαι, ἀόρ. ἐτραχύνθην.

Τρέμω, μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ πρτ.

Τρέπω (γυρίζω), μλ. τρέψω, ἀ. ἔτρεψα, πρ. τέτροφα (§ 8) καὶ σπ. τέτραφα. Μσ. τρέπομαι (τρέπω ἑμαυτὸν), μλ. τρέφομαι, ἀ. ἐτρεψάμην (§ 63, συνήθως μτβ.=ἔτρεψά τινα ἀπ' ἑμαυτοῦ), ἀ. β'. ἐτραπόμην (§ 63=ἔτρεψα ἑμαυτὸν), πρστ. τράπου ἀντὶ τραποῦ, π. τέτραμμαι (10), γ'. πλ. τετράφαται, ἀπρ. τετράφθαι, ὑ. ἐτετράμην. Παθ. τρέπομαι ὑπὸ τινος, ἀόρ. σπαν. ἐτρέφθην ὑπὸ τινος καὶ ἔτρεψα ἑμαυτὸν (§ 63) καὶ συνήθως ἐτράπην(ἀμβ. καὶ πθ. § 55), μλ. τραπήσομαι μτγν., μλ. γ'. τετράφομαι (μγν.). Ρ. τρεπτός μτγν., τρεπέος· τραπητέον παρὰ Λουκ. Τὸ προτρέπομαι εἶνε μσ. δυναμικόν. Ὁ ἐνεργ. ἀόρ. β'. ἔτραπον εἶνε ποιητ.

Τρέφω, πρτ. ἔτρεφον, μλ. θρέψω, ἀόρ. ἔθρεψα, πρ. τέτροφα (§ 8) καὶ σπαν. καὶ μτγν. τέτραφα. Μσ. τρέφομαι (τρέφω ἑμαυτῶ), μλ. θρέφομαι (με μσ. καὶ παθ. σημ.), ἀόρ. ἐθρεψάμην. Πθ. τρέφομαι, πρ. τέτραμμαι (§ 10), β'. πλ. τέθραφθε, ἀπρφ. θεθράφθαι, μλ. θρέφομαι (πθ.), τραφήσομαι μτγν. Ρ. θρεπέος. Ὁ ἐνεργ. ἀ. β'. ἔτραφον καὶ παθ. ἀ. ἐθρέφθην εἰς ποιητάς.

Τρέχω, πτ. ἔτρεχον, μλ. δραμοῦμαι (ρ. δραμ), ἀ. β'. ἔδρα-

μον, πρκ. δεδράμηκα. Παθ. πρκ. ἐν συνθέσει ἄπαξ μόνον παρὰ Ξεν. ἐπιδεδράμηται. Ρ. δόκιμον περι-θρεκτέον.

Οἱ τύποι θρέζομαι, δράμομαι, θρίζω, θρεζα, διδρομα, δεδρόμηκα, δρομάω δρομῶ καὶ ρ. δραμητέον δὲν εἶνε ἀττικοί.

Τρέω (ρ. τρεσ=τρέμω), ἀπρφ. τρεῖν ποιητ., σπάνιον εἰς ἀττ. πεζογρ., μλ. τρέσω, ἀ. ἔτρεσα. Ρ. ἄτρεστος.

Τρίβω (ἰ, § 12), πρστ. τρίβε, μτ. οὐ. τὸ τρίβον, πτ. ἔτριβον, μλ. τρίψω, ἀ. ἔτριψα, ἀπρφ. τριψαί, πρκ. τέτριπα, ὕ. ἐτετρίψειν. Μσ. τρίβομαι, μλ. τρίβομαι (καὶ μὲ παθ. σημ.), ἀ. ἐτριψάμην, πρκ. τέτριμμαί, γ'. πλ. τετρίφαται, ἀπρφ. τετρίφθαι, ἀ. ἐτρίβην (σπαν. ἐτρίφθην), μλ. τριβήσομαι (τριφθήσομαι μτγν.), μλ. γ'. τετρίφομαι (ποιητ.). Ρ. τριπτός, τριπτέον (μτγν.).

Τρίζω μτγν. κ. ποιητ., ἀ. ἔτριξα μτγν., π. τέτριξα μὲ ἐν. σημ. Τρύζω ποιητ., οὐχὶ ἀττ., πτ. ἔτρυζον, ἀ. ἔτρυξα.

Τρυχώω, μλ. τρυχώσω, ἀόρ. ἐτρύχωσα, πρκ. τετρύχωμαι, ἀόρ. ἐτρυχώθην (ἀνάττικον).

Τρύχω (φθείρω, βασανίζω). Μσ. κ. πκθ. τρύχομαι ἰ. τρυχώω. Τρύω (τρυπῶ), μλ. τρύσω. Μσ. ἀ. ἐτρυσάμην, πρκ. τέτρυμαι, ἀπρφ. τετρῦσθαι. Ρ. ἄτρῦτος.

Τρώγω (κυρίως ροκανίζω μὲ τὸ στόμα), πρτ. ἔτρωγον, μλ. τρώξομαι, ἀόρ. ἔ. ἔτραγον ἐν συνθέσει. Παθ. πρκ. τέτρωγαί. Ρ. τρωκτός· ἴδε καὶ ἐσθίω.

Τυγχάνω (§ 19, ρ. τυχ=τυχαίνω, εἶμαι τυχηρός), πρτ. ἐτύγχανον, μλ. τεύξομαι (τευχ), ἀ. ἔτυχον, πρκ. τετύχηκα, ὕ. ἐτετυχήκειν.

Ὁ δόκιμος πρκ. τετύχηκα ἔχει ἀμτθ. σημ. Τὸ βῆμα εἰς τοὺς ἀττ. πεζ. συνήθ. εὐρ. σύνθ. καὶ μεταθατικὸν, συντασσόμενον γενικῇ. Μσ. ἀπο-τυχαίνομαι, ἀόρ. ἐτευξάμην, παθ. πρκ. (ἐπι)-τέτευγμαί, ἀόρ. ἐτεύχθην, ὡς καὶ ἔνεργ. πρκ. τέτευγα καὶ τέτυγα, ὕ. ἐτέτεύχην μόνον μτγν. ἀπὸ Ἀριστ.

Τύπτ-τ-ω (§ 14, ρ. τυπ=κτυπῶ), πτ. ἔτυπτον, μλ. τυπτήσω, ἀ. ἐπάταξα καὶ ἔπκισα. Πθ. τύπτομαι, πρκ. πέπληγμαί ἢ πληγὰς εἴληφα, ἀ. ἐπλήγην ἢ πληγὰς ἔλαβον, μλ. τυπτήσομαι. Ρ. τυπτητέος· πρθ. πατάσσω, παίω, πλήττω.

Ὁ ἔνεργ. ἀόρ. ἔτυψα καὶ ἐτύπησα, ὁ πρκ. τέτυφα καὶ τετύπηκα, ὁ παθ. πρκ. τέτυμμαί, τετύπημαι, παθ. ἀόρ. ἐτυπήθην καὶ μσ. ἀόρ. ἐτύψάμην δὲν εἶνε ἀττικοί.

Τύφω (ὑ, ρ. θυρ=καπνίζω), πρκ. τέθυρα· πθ. τύφομαι, πρκ. τέθυμμαι, ἀ. ἐτύφην, μλ. τυφήσομαι.

Τωθάζω (ἐμπκίζω), μλ. τωθάσομαι, ἀ. ἐτώθασα μτγν. καὶ ἐτώθαξα πολὺ μτγν.

Υθρίζω (ἐκ τοῦ ἔθρις=φέρωμαι ὑβριστικῶς), πρτ. ἔθριζον, μλ. ὑθριῶ, ἀ. ἔθρισα, πρκ. ἔθρικά, ὑ. ὑθρίκειν. Πθ. πρκ. ἔθρισημι, ἀ. ὑθρίσθην, μλ. ὑθρισθήσομαι. Ρ. ὑθριστέος.

Υγιαινῶ (ἐκ τοῦ ὑγιής), μλ. ὑγιανῶ, ἀ. ὑγιάνα. Ὁ πθ. ἀόρ. ὑγιάσθην, μλ. ὑγιάσθήσομαι, πρκ. ὑγιάσμαι εἶνε μτγτ. ἐκ τοῦ ὑγιάζω, μλ. ὑγιάσω.

Υπ-εικάθω κ. ὑπ-εἰκώ (ὑποχωρῶ), πτ. ὑπεικον, μλ. ὑπεῖξω, ἀ. ὑπειξα. Ρ. ὑπειτέον.

Υπ-ισχ-νέ-ομαι (§ 22=βίδω ὑπόσχεσιν), πτ. ὑπισχνούμην, μλ. ὑποσχέσομαι, πρκ. ὑπέσχημαι, ὑ. ὑπεσχήμεν, ἀόρ. ἔ'. ὑπεσχόμεν, πρστ. ὑπόσχομαι. Ὁ πρκ. ἔχει καὶ παθ. σημ. Πρσχ. τοῦτου εἶνε τὸ ἐπίσχομαι· ἴδε καὶ ἔχω.

Υπνῶ ὑπνῶ, ὑπνώττω (κλίνω εἰς ὕπνον), μλ. ὑπνώσω, ἀόρ. ὑπνώσα, πρκ. ὑπνώκα, ὑπρσ. ὑπνώκειν ἢ εὔδω.

Υποκορίζομαι (ἀποθ. μσ. ἐκ τοῦ κόρος=δριμυλῶ ὡς μικρὸν παιδίον), ἀόρ. ἀ. ὑπεκορισάμην μτγν. Τὸ ἐνργ. ὑποκορίζω μτγν., παθ. ἀόρ. ὑπεκορίσθην παρ' Εὐσταθίῳ.

Υπο-κρίνομαι (ἀποθ. κατὰ σημασίαν § 66), πτ. ὑπεκρινόμεν, μλ. ὑποκρινούμαι, ἀ. ὑπεκρινάμην, πρκ. ὑποκέρυμαι. Παθ. ἀόρ. ὑπεκρίθην μτγν., πρβ. ἀπο-κρίνω.

Υποπτεύω (ἐκ τοῦ ἔποπτος ἰ. § 28), πτ. ὑπόπτειον, μλ. ὑποπτεύσω, ἀόρ. ὑπόπτεισα. Παθ. καὶ Μσ. ὑποπτεύομαι, πρτ. ὑποπτεύομην· μτ. τὰ ἐποπτεύμεγα παθ.

Υπο-τοπέω ὑποτοπῶ (ἐκ τ. ὑπότοπος ἰ. 28=ὑποπτεύω), πτ. ὑπετόπουν, μλ. ὑποτοπήσω, ἀ. ὑπετόπησα, πρκ. ὑποτετόπηκα μτγν. Μσ. ὑποτοποῦμαι, πτ. ὑπετοπούμην, ἀ. ὑποτοπήθην (53).

Υστερῶ (ἐκ τοῦ ἕστερος=εἶμαι ἕστερος, ἢ μένω ὀπίσω), μλ. ὑστερήσω μτγν., ἀ. ὑστέρησα, πρκ. ὑστέρηκα μτγν., ὑ. ὑστερήκειν. Παθ. ἀόρ. ὑστερήθην (N. Λ).

Υφ-αί-νω, πτ. ὑφαινον, μλ. ὑφαινώ, ἀ. ὑφαινα (§ 35). Ὁ ἀόρ. ὑφάνα, πρκ. ὑφαίνα μτγν. Μσ. ὑφαίνομαι=ὑφαίνω ἐμαυτῷ τι, ἀ.

ὄφρηνάμην. Παθ. πρκ. ὕφρασμαι, γ'. ἐν. ὕφρανται, μτ. ὕφρασμένοις, ἀόρ. ὕφρανθην. Ρ. ὕφραντός.

Ἦω (ρ. συ=βρέχω), μλ. ὕτω, ἀ. ὕσα ποιητ. καὶ μτγν. Παθ. ὕομαι, πρκ. ὕμαι, ἀόρ. ὕθην, μλ. ὕσομαι με παθ. σημ. § 49. Παρ' ἀττ. μόνον ὁ ἐν. ὕω εὐρίσκεται.

Φαγεῖν ἴδε ἐσθίω.

Φαίνω (ρ. φαν ἴ. § 15, ἐνεργ. μτβ.=φανερώνω, καὶ ἀμτβ.=φέγγω, μάλιστα ἐν συνθ. ὑποφαίνει), πτ. φραίνον, μλ. φανῶ, εὐ. φανοίην, ἀ. φήνα (35), ὑπ. φήνω, εὐ. φήναιμι, ἀπρφ. φήναι, π. πέφραγκα. Ὁ β'. πρκ. πέφρηνα καὶ ὑπρσ. ἐπεφρήνειν ἔχουσι ἀμτβ. σημ. ἴ. § 43. Μσ. φαίνομαι (ἀμτβ., σύνθετον με τὴν ἀπὸ μτβ., ἀποφαίνομαι=ἐξ ἑμαυτοῦ, φανερώνω τι ἑμαυτοῦ), ἀ. ἐφρηνάμην (μτβ.), μλ. φανοῦμαι (ἀμτβ.), εὐ. φανοίμην, πρκ. πέφρασμαι (=ἔχω φανῆ). Παθ. φαίνομαι=δεικνύομαι κ. φαίνομαι, πτ. φραινόμην, πρκ. πέφρασμαι (ἔχω δειχθῆ), γ'. ἐν. πέφρανται, ἀπρφ. πεφάνθαι, μτ. πεφρασμένοις, ἀ. ἐφάνθην (ἐδείχθην με πθ. σημ. § 35=ἐφανερώθην ὑπὸ τινος), ἀ. β'. ἐφάνην (ἀμτβ.=ἦλθον εἰς τὸ φανερόν), ὑπ. φανῶ, ἀπρφ. φανῆναι, μλ. φανήσομαι κ. φανοῦμαι (=θα φανῶ, ἀμτβ. καὶ σύνθετον τῆ ἀπὸ μτβ.). Ρ. ἄφραντος. Πρβ. Λυσίου ἔκδοσιν Ἰασεμίδου 25, 7.

Φαντάζομαι (ἀποθ. παθ.=δεικνύομαι, παρουσιάζομαι), μλ. φανταστήσομαι, ἀόρ. ἐφαντάσθην. Ρ. φανταστός μτγν. Τὸ φαντάζω=κάμνω τι φανερόν εἶνε μτγν.

Φά-σκ-ω (ἴ. § 27=λέγω, δισχυρίζομαι)· ὁ ἐν. σπανιώτατος εἰς τὴν ὄρ. καὶ πρστ., πτ. φρασκον, μλ. φήσω, ἀ. φησα· ἴ. φημί.

Φεῖδομαι (ἀπθ. μσ.=φειδωλεύομαι) πρστ. φείδου, πτ. ἐφείδομην, μλ. φείσομαι, ἀόρ. ἐφεισάμην, πρκ. πέφεισμαι (μτγν.). Ρ. φειστέον.

Φέρ-ω (§ 41). πρτ. ἔφερον, μλ. οἴτω (οἴ), ἀόρ. ἀ. ἦνεγκα, ἦνεγκας, ἦνεγκε, ἀττην, αμεν, ατε, αν· ὑπ. ἐνέγκω εὐ. ἐνέγκαμι· πρστ. ἐνεγκον, ἀτω, ατε· ἀπρφ. ἐνέγκαι (μτγν). μτ. ἐνέγκας· ἀόρ. β'. συννηθέστερος ἦνεγκον ἐκ τοῦ ἠνένεκον κατὰ συγκ. (ρ. ἐνεκ. § 2), ὑπ. ἐνέγκω, εὐ. ἐνέγκοιμι, οἰς, οἰ· πρστ. ἐνεγκε· ἀπρφ. ἐνεγκεῖν· μτ. ἐνεγκῶν. Πρκ. ἐνήνοχα. Μσ. φέρομαι (φέρω ἑμαυτοῦ), πτ. ἐφερόμην, μλ. οἴσομαι με μσ. κ. πθ. σημ. (§ 50).

πρκ. ἐνήμεγμαι, εἶσαι, εκται κτλ. ὕ. ἐνήμεγμην, εἶσο, εκτοί μτ.
ἐνήμεγμένος ἄ. ἄ. ἠνεγκάμην, ἀπρρ. ἐνεγκασθαι, μτ. ἐνεγκά-
μενος συνηθέστατος τοῦ μσ. ἀορ. β'. ἠνεγκόμην προστ. ἐνεγκοῦ.
Παθ. πρκ. ἐνήμεγμαι, ἀορ. ἠνέχθην (μτ. ἐνεχθεῖς), ἐνεχθήσομαι
(μτγν.) κ. οἰσθήσομαι. Ρ. φερτός (ποιητ.), οἰστός, οἰστέον.

Φεύγω (ρ. φυγ, § 12), πτ. ἔφευγον, μλ. φεύξομαι καὶ σπαν.
φευξοῦμαι, εἶ, εἶται κτλ., ἄ. ἔφυγον, πρκ. πέφευγα, ὕ. ἐπεφεύ-
γειν. Μσ. ἐν συνθέσει φεύγομαι, πρτ. ἐφευγόμεν, μτ. πρκ. πε-
φυγμένος (μὲ ἐνεργ. σημ., ποιητ.). Παθ. ἄ. ἐφεύχθην μτγν. Ρ.
φευκτός (φυκτός εἰς ποιητ.), φευκτέον. Πρσχ. εἶνε φυγγάνω σπά-
νιον καὶ ἐν συνθέσει. Τὸ φεύγειν εἶνε παθητ. τοῦ διώκειν § 65.

Φημί (λέγω καὶ δισχυρίζομαι), φῆς, φησί, φατόν, φαμέν,
φατέ, φασί ὕπ. φῶ, φῆς, φῆ, φῆτον, φῶμεν, φῆτε, φῶσι προστ.
φαθι, ἢ φάθι, φάτω, φάτον, φάτην, φάτε, φάτωσαν καὶ φάντων.
ἀπρρ. φάναί μτ. φᾶς, φᾶσα, φάν, ἐν χρήσει μόνον εἰς ποιητὰς
καὶ μτγν. ἀπὸ Ἀριστοτέλους, οὐχὶ δὲ κ. εἰς ἄττ. πεζ. Πτ. ἔφην,
ἔφης κ. συνήθως ἔρησθα, ἔφρη, ἔφατον, ἐφάτην, ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφα-
σαν εἰ. φαίην, φαίης, φαίη, φαίητον κ. φαῖτον, φαίτην κ. φαί-
την, φαίμεν, φαίητε κ. φαῖτε, φαίεν καὶ σπ. φαίησαν. Μλ. φήσω,
εἰ. φήσοιμι, μτ. φήσων, ἀπρρ. φήσειν. Ἀορ. ἄ. ἔρησα, ὕπ. φήσω,
εἰ. φήταιμι, ἀπρρ. φῆσαι, μτ. φήσαις ἢ προστ. οὐχ εἴρηται.

Τοῦ μσ. εὖρ. ἢ μτ. φάμενος σπανιώτατα εἰς ἄττ. πεζ., συχνότατα δὲ
εἰς μτγν., ὡς καὶ ὁ πτ. τῆς ὁρ. ἐράμην. Τοῦ πρκ. τὸ γ'. πρκ. τῆς προστ.
περάσθω εὖρ. ἐν Πλάτ. Ρ. φατός, φατέος εἰς ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. Ἐπὶ
μὲν τῆς σηματ. δισχυρίζομαι συνηθέστερον εἶνε τὸ φάσκαι εἰς τὴν ἀπρρ.,
ἐπὶ δὲ τῆς σημ. λέγω συνηθέστερον εἶνε τὸ λέγειν ὁ πρτ. ἔφασκον
συνθέστερον εὖρ. ἐπὶ τῆς σημ. δισχυρίζομαι ὡσαύτως οἱ τύποι λέξω,
ἐρῶ, ἔλεξα, εἶπον, ἔφηεν εἶνε συνηθέστεροι τοῦ φήσω, ἔφησα.
ἢ λέγω, ἐρῶ. Ὡς πρσχ. εὖρ. ἐν τοῖς διαλόγοις ἄ. ἦν, καὶ γ'. ἦ=ἔφην, ἔφη.
Ἐν τοῖς συνθέτοις λέγεται ἀντίφημι, σύμφημι, ἀντίφησι,
σύμφαθι εἰς τὸ β'. πρσ. ὁμοῦς ἀντιφῆς, σύμφῆς ὕπ. ἀντιφῶ,
φῆς, εἰ. ἀντιφαίμεν, σύμφαίμεν κτλ.

Φημίξω (ἐκ τοῦ φήμη, οὐχὶ ἄττ.) ἐν. εἰς μτγν. Μσ. φημίξομαι, ἀορ.
ἐφημισάμην. Παθ. πρκ. πεφήμισαι, ἀορ. ἐφημίσθην, μλ. φημισθήσομαι.

Φθάνω, (ἴ. § 24, ἄ=προτρέχω, προκαταλαμβάνω), πτ. ἔφθα-
νον σπαν., μλ. φθίσομαι (§ 52), σπανιώτ. εἰς ἄττ. πεζ. καὶ συ-
χνότατα εἰς μτγν. φθάσω (ἄ), ἄ. ἄ. ἔφθασα συνήθ. εἰ. φθάσειε

γ'. πλ. φθάσειν, μτ. φθάσας, ἄ. ε'. σπ. ἔφθην, ἔφθης, ἔφθη, ἔφθη-
τον, ἐφθήτην, ἔφθημεν, ἔφθητε, ἔφθησαν· ὑπ. φθῶ, ἀπρρ. φθῆ-
ναι, πρκ. ἔφθακα, μτ. ἐφθακώς, ὑ. ἐφθάκειν (μτγν.). Μσ. εἰς
μτγν. φθάνομαι, ἀόρ. ἐφθάμην ποιητ. Παθ. ἄ. ἐφθάσθην μτγν.
Ρ. φθαστέον μτγν. Ἀμφίβολος ἢ παρ' ἄττικοῖς χρήσις τοῦ ἀσρά-
στου ε'. εἰς τὴν εὐκτ. φθαίην καὶ τὴν μτ. φθὰς.

Φθέγγομαι (ἀποθ. μσ. = ὀμιλῶ, λαλῶ), μλ. φθέγγομαι, ἀόρ.
ἐφθεγγάμην, πρκ. ἔφθεγγμι, ἔφθεγγξι κτλ. Ρ. φθεγγτός.

Φθείρω (ἐκ τοῦ φθερ-ί-ω, § 45 = ληρνίζω), πτ. ἔφθειρον, μλ.
φθερῶ (§ 32), ἄ. ἔφθειρα (§ 35), π. ἔφθαρα (40), ὑ. ἐφθάρκειν,
πρκ. ε'. ἔφθορα (μτβ.). Μσ. μλ. φθεροῦμαι μὲ πθ. σημ. (§ 49).
Ἐ παθ. μλ. φθαρήτομαι ἀπλοῦς μὲν εἶνε ἐν χρήσει, ἀπὸ Ἀριστα-
σίνθ. δὲ καὶ παρ' ἄττ., ἄ. ἐφθάρην, π. ἔφθαρχμι, γ'. πλ. ἐφθά-
ρχατι, ἀπρρ. ἐφθάρχι. Ρ. φθαρχός μτγν. Ἐ πρκ. ἔφθορα ποιητ.
ὁ μλ. φθαροῦμαι δὲν εἶνε εἰς ἄττικούς.

Φθίνω (μᾶλλον ποιητ. ἄμτβ. συνήθ. = μακρῖνομαι, φθείρομαι κ.
μτβ. = φθίρω), πτ. ἔφθινον, μλ. φθίσω, ἄ. ἐφθίτα (48). Μσ. φθί-
νομαι (ἄμτβ.), μλ. φθίτομαι, π. ἔφθίμι, ὑ. ἐφθίμην, ἀπρρ. φθί-
σθαι, μτ. φθίμενος = ὁ θανών. Τὸ ἰ ἐν τῷ φθίνω παρὰ μὲν τοῖς
ἐπικοῖς μακρόν, παρὰ δὲ τοῖς ἄττικοῖς βραχύ.

Φθονέω φθονῶ (ἐκ τοῦ φθόνος), τρτ. ἐφθόνουν, μλ. φθονήσω,
ἄ. ἐφθόνησα, πρκ. ἐφθόνηκα. Παθ. φθονοῦμαι, ἄ. ἐφθονήθην, μλ.
φθονηθήτομαι, μσ. μλ. μὲ παθ. σημ. φθονήσομαι (§ 49) ὁ πρκ.
περθόνηκα καὶ μτ. τοῦ παθ. πρκ. ἐφθονημένος εἰς μτγν.

Φιλ-έω φιλῶ (ἐκ τοῦ φίλος = ἀγαπῶ), πτ. ἐφίλουν, μλ. φι-
λήσω, ἄ. ἐφίλησα. Παθ. φιλοῦμαι, ἄ. ἐφιλήθην, ὁ μσ. μλ. φι-
λήσομαι ἔχει πθ. σημ. (§ 49), ἀντὶ φιληθήτομαι ὅστις εἶνε μγν.,
πρκ. περιλήμμι ὁ γ'. μλ. περιλήσομαι ποιητ. Ρ. φιλητός, τέος.

Φιλοτιμέομαι φιλοτιμοῦμαι (ἀποθ. παθ. = εἶμι φιλότιμος),
πτ. ἐφιλοτιμούμην, μλ. φιλοτιμήσομαι (παθ. σημ. § 49), ἀόρ.
ἐφιλοτιμήθην μὲ μσ. σημασίαν (§ 55), πρκ. περιλοτίμημαι, ὑ.
ἐπεριλοτιμήμην. Εἰς τοὺς μτγν. εὐρ. μλ. φιλοτιμηθήσομαι καὶ
ἀόρ. ἐφιλοτιμησάμην.

Φιλοφρονοῦμαι (ἀποθ. μσ. = φέρομαι φιλικῶς), πτ. ἐφιλοφρο-
νούμην, ἄ. ἐφιλοφρονησάμην καὶ ἐφιλοφρονήθην ἀνευ διαφορᾶς,

μλ. φιλοφρονήσομαι μτγν. Τὸ ἐνεργ. σπανιώτατον καὶ μεταγν.

Φιτώ (ἐκ τοῦ φίτω=φυτεύω), μλ. φυτώσω, ἀόρ. ἐφίτυσα.

Φλέγω (φλογίζω, καίω) σπάνιον ἀπλοῦν, πτ. ἐφλεγον, μλ. φλεξώ, ἀόρ. ἐφλεξα. Παθ. φλέγομαι, πρτ. ἐφλεγόμην, πρκ. πέφλεγμαι μτγν., ἀ. ἐφλέχθην καὶ ἐφλέγην ἐν συνθέσει εἰς μτγν., μλ. φλέξομαι μὲ παθ. σημ. (§ 49). Ρ. ἀφλεκτος.

Φοβ-έω (ἐκ τοῦ φόβος, ρ. φοβ=φοβίζω), πρτ. ἐφόβουν, μλ. φοβήσω, ἀ. ἐφόβησα. Μσ. φοβοῦμαι (φοβῶ ἐμυτὸν), μὲ παθ. ἀ. ἐφοβήθην (§ 55), πρκ. πεφόβημαι (εἶμαι ἐν φόβῳ), γ'. πλ. πεφόβηνται, ὕ. ἐπεφοβήμην, μλ. συνήθως φοβήσομαι (§ 49, 50) καὶ σπαν. φοβηθήσομαι. Ρ. φοβητός, φοβητέος.

Φορ-έω (ἐκ τοῦ φόρος, ρ. φερ), πτ. ἐφόρουν, μλ. φορήσω, ἀ. ἐφόρησα, πρκ. πεφόρηκα. Μσ. φοροῦμαι (φέρω ἐμυτῶ ἢ μετ' ἐμυτοῦ), μλ. φορήσομαι μὲ παθ. σημ. (§ 49), ἀ. ἐφορησάμην κ. ἐφορήθην (§ 55). Παθ. πρκ. πεφόρημαι, ὕ. ἐπεφορήμην. Ρημ. φορητός ποιητ. καὶ μτγν. φορητέον.

Φράγνυμι παρασχ. τοῦ φράσσω· μόνον κατ' ἐν. εἰς μτγν. καὶ ποιητ. Ὁ Θουκ. ἔχει τὸ γ'. πλ. τοῦ πρτ. ἐν συνθέσει ἀπ-εφράγνυσαν. Μσ. ἐν. φράγνυμαι, πτ. ἐφραγνύμην (μτγν.).

Φράζω (§ 17, δεικνύω, λέγω), μτ. οὐ. φράζον, πτ. ἐφραζον, μλ. φράσω, ἀ. ἐφρασα, πρτ. φράτον, π. πέφρακα. Μσ. φράζομαι (ποιητ.=λέγω κατ' ἐμυτὸν, συλλογίζομαι), μλ. φράσομαι, ἀόρ. ἐφραξάμην, πρκ. πέφρασμαι (καὶ παθ.). Ρ. φραστῆς, ἀφραστος.

Φράσσω, ἀττ. φράττω (ρ. φραγ § 16=φράζω), πρτ. ἐφρασσον κ. ἐφραττον, μλ. φράξω, ἀ. ἐφραξα, ἀπρφ. φράξαι· οἱ πρκ. πέφραγα καὶ πέφρακα μτγν. καὶ ἀδοκιμοί. Παθ. πρκ. πέφραγμα δόκιμος, ὕ. ἐπεφράγμην, ἀ. ἐφράχθην (ἐφράχην μτγν.), μλ. φραχθήσομαι (φραχθήσομαι ἐν Ν Δ). Μσ. μλ. φράξομαι, ἀ. ἐφραξάμην.

Φρέω εὐρίσκεται μόνον σύνθετον μετὰ τῆς εἰς, ἐκ, διὰ: εἰςφρέω εἰςφρῶ=εἰςέρρομαι, ἔσω πέμπω, ἀφίνω γὰ ἐμβῆ· πρτ. εἰςέφρασαν, μλ. εἰςφρήσω, ἀ. εἰς-έφρησα. Μσ. εἰς φροῦμαι, πτ. εἰς-έφροῦμην, μλ. εἰς φρήσομαι, ἀόρ. ἐφρήσθην.

Φριμάττομαι, ἀττ. φριμάττομαι (ἀποθ. μσ. ποιητ. καὶ μτγν.), μλ. φριμάξομαι, ἀόρ. ἐφριμαξάμην.

Φρίσσω (ἀττ. φρίττω, ρ. φρικ. γ. § 16, ι), πτ. ἐφριττον, μλ. φρίζω, ἀ. ἐφριξα, πρκ. πέφρικα μὲ σημ. ἐνεστ. § 43. Μσ. ἀόρ. ἐφριξάμην μτγν.

Φροιμιάζομαι ἐκ τοῦ προ-οιμιάζομαι μτγν. ἀπὸ Ἀριστ. (κάμνω προοίμιον), πρτ. ἐφροιμιάζομαι, πρκ. πεφροιμιάσμαι, ἀόρ. ἐφροιμιάσασμαι. Ρ. φροιμιάστέον.

Φρονέω φρονῶ (διανοοῦμαι, ἔχω φρόνημα), πτ. ἐφρόνουν, μλ. φρονήσω, ἀόρ. ἐφρόνησα, πρκ. πεφρόνηκα. Ρ. φρονήτέον.

Φροντίζω, μλ. φροντιῶ, ἀ. ἐφρόντισα, πρκ. πεφρόντισκα. Μσ. μλ. φροντιοῦμαι.

Φρουρέω φρουρῶ (ἐκ τοῦ φρουρός=φυλάττω ὡς φρουρός), μλ. φρουρήσω, ἀ. ἐφρουρήσα. Μσ. μλ. φρουρήσομαι με παθητ. σημ.

Φρύγω (ξηροψήνω), φρύσσω καὶ φρύττω μτγν., μλ. φρύξω, ἀ. ἐφρύξα. Πθ. πρκ. πέφρυγα, ἀ. ἐφρύχθη κ. ἐφρύχην. Ρ. φρυκτός.

Φυγγάνω πρσχ. τοῦ φεύγω· εὔρ. σύνθ. κατ' ἐν. κ. πτ. εἰς ποιητ.

Φυλάσσω, ἀττ. καὶ φυλάττω (φυλάκ-ιω § 16), μλ. φυλάξω, ἀόρ. ἐφύλαξα, πρκ. πεφύλαχα. Μσ. φυλάσσομαι (φυλάττω ἑμαυτὸν, προσφυλάττομαι ἀπὸ τι), μλ. φυλάξομαι, ἀ. ἐφυλάξασμαι, πρκ. πεφύλαγα (εἶμαι προσφυλαγμένος). Παθ. ἀ. ἐφυλάχθη, μλ. φυλαχθήσομαι μτγν., ἀνθ' οὗ οἱ δοκίμοι μεταχειρίζονται τὸ φυλάξομαι με παθ. σημ. (§ 49). Ρ. φυλακτέον.

Φύρω (ὑ, ἀνακατώνω) ποιητ. καὶ μτγν., μλ. φύρω, ἀόρ. ἐφύρω ποιητ. καὶ ἐφύρω μτγν. Μσ. φύρωμαι (φύρω ἑμαυτῶ), ἀ. ἐφύρωσασμαι, πρκ. πέφύρωμαι, ἀ. ἐφύρωθη καὶ σπαν. ἐφύρω, ἐν συνθ. μλ. φυρήσομαι, μλ. γ' πεφύρωσμαι. Ρ. φυρτός. Πρσχ. εἶνε τὸ φυράω, μλ. φυράσω, ἀ. ἐφύρασα, μσ. ἀ. ἐφύρασασμαι· παθ. ἀ. ἐφύραθη, πρκ. πεφύραμαι. Ρ. φυρατέον.

Φυτεύω, ὄμ. ἐκ τοῦ φυτὸν, πρκ. πεφύτευκα μτγν. Παθ. πρκ. πεφύτευμαι, μλ. φυτευθήσομαι μτγν., ἀόρ. ἐφυτεύθη, μλ. φυτευθήσομαι. Ρ. φυτευτός, φυτευτέον· ἴδε καὶ φυτόν.

Φύω (μτβ.=γεννῶ, παράγω κ. σπαν. ἀμτβ.=γεννῶμαι), μλ. φύσω, ἀ. ἐφῶσα, ἀπρφ. φύσαι, μτ. οὐ. τὸ φύσαν, π. πέφῶκα (ἀμτβ.=εἶμι ἐκ φύσεως, ἔχω τὴν φυσικὴν ιδιότητα § 47), ὑ. ἐπεφύκειν, μτ. πεφυκώς, πεφυκυῖα, πεφυκός, ἀ. β'. ἐφυν ἀμτβ. (ἰ. § 48=ἐγεννήθη), γ'. πλ. ἐφυσαν, ὑπ. φύω, εὐ. φύην ἢ φυῖην, ἀπρφ. φύναι, φύς, φύν· οἱ φύντες μτβ.=οἱ γεννῶντες, οἱ γονεῖς· παρὰ μτγν. εὔρ. καὶ ἀόρ. ἐφύην, ης, ης, η, γ'. πλ. ἐφύησαν, οὗ τύποι τινὲς εὔρηται καὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν, ὑπ. φυῶ, ἀπρφ. φυῆναι, μτ. φυεῖς. Μσ. φύομαι (γίνομαι), μλ. φύσομαι καὶ εἰς

ποιητάς καὶ μτγν. φυήτομαι. Πθ. ἀόρ. ἐφύθην μτγν. Ρ. φυτός
μτγν. κχι οὐδ. τὸ φυτόν.

Φώσκω καὶ φαύσκω, οὐχι ἀττικὸν καὶ μτγν. Εὐρ. ἀμτβάτως μόνον ἐν
συνθέσει μὲ τὰς προθ. δι' ἄ, ἐπὶ, ὑπὸ κατ' ἐν. καὶ πρτ. ἔφωσκον καὶ
ἔφασκον. Εἰς τὴν Π. Ν. Δ. εὐρ. μλ. φαύσω, ἀόρ. ἔφασσα.

Χάζω (ἀμτβ.=ἀποχωρῶ, μτβ.=κάννω τινὰ ν' ἀποσυρῆ) σπάνιον
εἰς ἀττ. πεζογρ. Εὐρ. ὁ ἐν. καὶ ὁ ἀόρ. ἄ. ἔχασα μόνον ἐν συνθέσει. Μσ.
χάζομαι (ἀποσύρομαι), πτ. ἐχαζόμην, μλ. χάσασμαι, ἀόρ. ἐχασάμην.

Χαίνω ἴδε χάσκω.

Χαίρω (ρ. χαρ, χαρ-ίω § 15), πρστ. χαίρόντων ἀντι χαίρέτω-
σαν, πτ. ἔχαιρον, μλ. χαίρήτω, ἄ. ἐχάρην κατὰ τὰ εἰς μι μὲ ἐνργ.
σημ., ὑπ. χαρῶ, εὐ. χαρείην, ἀπρρ. χαρῆναι, μτ. χαρεῖς, εἴσα
πρκ. κεχάρηκα μὲ σημ. ἐν. § 43. Ρ. χαρτός. Εὐρ. εἰς μτγν. μ.
χαρήσομαι κ. χαίρήσομαι, ἄ. ἐχαίρησα. Εἰς τοὺς τραγ. π. κέ-
χαρμαι, κεχάρημαι=εἶμαι χαρούμενος. Τὸ χαίρομαι βάρβαρον.

Χαλάω (γαλαρώνω), γαλάσω, ἐχάλασα, κεχάλακα. Μσ. χα-
λῶμαι (χαλῶ ἐμαυτῷ ἢ τι ἀπ' ἐμαυτοῦ), ἄ. ἐχαλασάμην. Πθ.
ἄ. ἐχαλάσθην, π. κεχάλασαι (μτγν), ὑ. ἐκεχαλάσθην.

Χαλεπαίνω (ἐκ τοῦ χαλεπός=ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι), μλ.
χαλεπανῶ, ἄ. ἐχαλέπηνα. Παθ. χαλεπαίνομαι ὁ ἄ. ἐχαλεπάν-
θην ἔχει ἐνεργ. σημ.=ἐχαλέπηνα.

Χαρίζομαι (ἐκ τοῦ χάρις, ρ. χαρ' ἀποθ. μσ.=κάννω χάριν,
λέγω ἢ κάννω τι χάριν τινός), μλ. χαριοῦμαι, ἄ. ἐχαρισάμην,
π. κεχάρισμαι, ὑπρσ. ἐκεχαρίσθην καὶ μὲ παθ. σημ. (§ 62), μτ.
κεχαρισμένος καὶ ἐπίρ. κεχαρισμένως καὶ ὑπερθετ. κεχαρισμα-
νώτατα. Εἰς μτγν. εὐρ. μλ. χαρίσομαι ὁ παθ. μλ. χαρισθήσο-
μαι καὶ ἄ. ἐχαρίσθην μὲ πθ. σημ. εὐρ. εἰς Ν Δ. Ρ. χαριστέαν.
Παρά μτγν. παραθετικὰ κεχαρισμενώτερος, κεχαρισμενώτατος.

Χάσκω (ρ. ἀντι χάν-σκω, § 27) καὶ εἰς μτγν. χαινώ (ρ. χάν
χαν-ίω ἴ. § 15), μλ. χανοῦμαι, π. κέχηνα (ἔχω τὸ στόμα ἀνοι-
κτόν), ὑπρσ. ἐκεχῆνειν, ἄ. ἄ. ἔχανον, μτ. χανών, ἀπρρ. χανεῖν.

Χέζω (ρ. χεδ.), μλ. χεσοῦμαι, ἄ. ἔχεσα, πρκ. κέχεδα. Μσ. ἄ. ἐχεσά-
μην. Παθ. πρκ. κέχεσαι, ἀπρρ. κέχέσθαι, μτ. κεχεσμένος.

Χειρώ χειρῶ (ἐκ τοῦ χεῖρ=μεταχειρίζομαι). Συχνότατον
τὸ μσ. χειροῦμαι (=ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν
μου, ὑποτάσσω), πτ. ἐχειροῦμην, μλ. χειρώσομαι, ἀόρ. ἐχειρω-

σάμην, π. κεχειρώμικι. Παθ. μλ. χειρωθήσομαι. ἄ. ἐχειρώθην, π. κεχειρώμαι. Ρ. χειρωτός μτην.

Χέω (ἀρχ. χέΐω, ρ. χυΐ. § 13=χύνω) χέεις χεῖς, χεῖ, χεῖτον, χέομεν χεῖτε χέουσι ἀπλοῦν εἰς ποιητ. καὶ μτην. πεζογρ., πτ. ἔχεον ἔχεις, ἔχει, ἐχειτον, ἐχειτην, ἐχέομεν, ἐχεῖτε, ἔχεον, μλ. χέω, χεῖς, χεῖ ἐν συνθέσει παρ' ἄπτ., ἄ. ἔχεα (§ 38), ὑπ. χέω, εὐ. χέαιμι, προστ. χέον, χεάτω, μτ. χέεε, ἀπρρ. χέει. Μσ. χέομαι (χέω ἐμαυτῷ, δι' ἐμαυτόν), χεῖται, ἀπρρ. χεῖσθαι, μλ. χεόμενος, πτ. ἐχεόμην ἐχεῖτο, μλ. χέομαι (34), ἄ. ἐχεάμην (ἐχευάμην ποιητ.), ὑπ. χέομαι, μτ. χεάμενος, ἀπρρ. χεάσθαι. Πθ. κ. μσ. π. κέ, ὕμαι, ὕ. ἐκεχύμην, μτ. κεχυμένος, παθ. ἄ. ἐχύθην (39), ὑπ. χυθῶ, εὐ. χυθείην, μτ. χυθείς, μλ. χυθήσομαι. Ρ. χυτός.

ἽΟ μλ. χύσω (μλ. ῥ. χεῶ εἰς Η. Ν. Δ), πρκ. κέχυκα, παθ. ἄρ. ἐχύθην, μλ. χεθήσομαι καὶ τὸ ρ. χυτέον εἶνε μόνον εἰς μτην.

Χλιαίνω (ζεσταίνω ὀλίγον), μτην. μλ. χλιαυῶ, ἄ. ἐχλίνα κ. ἐχλίνα παθ. χλιαίνομαι, ἄρ. ἐχλιάνθην.

Χολύω (ἐκ τοῦ χόλος, μτθ. =θυμῶνω τινα) ποιητ., μλ. χολώτω, ἄ. ἐχόλωτα. Μσ. χολούμαι (μτην. πεις), μλ. χολώτομαι, ἄ. ἐχολωτάμην καὶ σπαν. ἐχολώθην μὲ ἐνεργ. σημ., μλ. γ'. κεχολώσομαι, πρκ. κεχόλωμαι μὲ σημ. ἐν. (§ 43), ὕ. ἐκεχολώμην. Ρ. χολωτός.

Χορεύω (χορός), πτ. ἐχόρευον, μλ. χορεύσω, ἄ. ἐχόρευτα, π. κεχόρευκα. Μσ. μόνον εἰς δραμ. ποιητ. χορεύομαι, μλ. χορεύσομαι, ἄ. ἐχορευσάμην. Ρ. χορευτέον. ἽΟ παθ. πρκ. εὐρ. ἀπρρ. κεχόρευται, ἄ. μτ. τὰ χορευθέντα = τὰ ἐν τῷ χορῷ παρυσταθέντα.

Χόω (χώνω, σωρεύω χῶμα), ἀπρρ. χῶν, πτ. ἔχουν, μτ. χῶν, μλ. χῶσω, ἄ. ἔχωσα, π. κέχωκα. Παθ. π. κέχωμαι (39), ἄ. ἐχώσθην, μλ. χωσθήσομαι. Ρ. χωστός, χωστέον. ἽΟ πρσχ. χώννυμι καὶ χωννύω (§ 68), πτ. ἐχώννυ εἶνε μτην.

Χράομαι χράομαι (ἀπθ. μσ. = μεταχειρίζομαι) συναίρει τὸ κε εἰς η, ἀντί εἰς α, χρῆ, χρῆται, χράμεθα, χρῆσθε, ὑπ. χράμαι, χρῆ χρῆται κτλ., εὐ. χράμην, χράω, χράτο κτλ., προστ. χράω, χρῆσθω, ἀπρρ. χρῆσθαι, μτ. χράμενος πρτ. ἐχράμην, ἐχράω, ἐχράτο μλ. χράτομαι χράσει, ἄ. ἐχρησάμην, π. κέχρημαι, ὕ. ἐκεχρήμην, ἀπρρ. κεχρήσθαι, μτ. κεχρημένος, μλ. γ', εἰς τὸ γ'. ἐν. πρὸς. κεχρήσεται = θὰ εἶνε ἀνάγκη. ἽΟ πρκ. ἔχει καὶ παθ.

σημ. Πθ. ἀόρ. ἐχρήσθην, ὅς τι· ὅμως εἰς μτγν. ἔχει καὶ ἐνεργ. σημ. (§ 62). Ρ. χρηστός=ὀφείλιμος· χρηστέον.

Χράω χρῶ (δίδομαι χρηρῶν), συναίρει τὸ αε εἰς η, χρῆς, χρῆ, παρὰ μτγν. χρᾶς χρᾶ· πτ. ἔχρων, ἔχρης, ἔχρη, καὶ παρὰ μτγν. ἔχρας ἔχρα· μλ. χρήσω (ἀνάττ.), ἀ. ἔχρησα, πρκ. κέχρηκα, ὑ. ἐεχρήσειν. Μσ. χράομαι χράομαι (ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον) μλ. χρήτομαι. Παθ. ἀ. ἐχρήσθην εἰς ποιητάς(39), πρκ. κέχρησμαι καὶ κέχρημαι, ὑ. ἐεχρήσθην καὶ ἐεχρήμην.

Χράω χρῶ (ἔχω ἀνάγκην, ἀπαιτῶ=χρηζῶ) συναίρεται τὸ αε εἰς η καὶ οὐχί εἰς ἄ. Τούτου εὐρ. τὸ γ'. ἐν. χρή=εἶνε χρεῖα, ἀνάγκη, χρειάζεται· ὑπ. χρή· εὐ. χρεῖν, ἀπρρ. χρήνκι· μτ. τὸ χρεῶν· πτ. ἐχρήν καὶ χρήν, μλ. χρήσει, ἀ. ἔχρησε· ἴ. καὶ ἀπόχρη.

Χρηζῶ (χρηιάζομαι, ἐπιθυμῶ) μόνον κατ' ἐν. καὶ πτ.

Χρίω (ἀλείφω, τὸ ἴ), πτ. ἔχριον, μλ. χρίσω, ἀ. ἔχρισα, πρκ. κέχρικα (Π. Δ). Μσ. χρίομαι (χρίω ἑμαυτὸν ἢ δι' ἑμαυτὸν), μλ. χρίομαι (μτγν.), ἀ. ἐχρισάμην. Παθ. π. κέχρισμαι, σπαν. κέχριμαι, ὑ. ἐεχρίσθην, ἀόρ. ἐχρίσθην (§ 63), μλ. χρισθήσομαι (Π. Δ). Ρ. χριστός, χριστέον μτγν. (§ 39).

Χρώννυμι (χρώννυω μτγν., χρώζω ποιητ.=χρωματίζω), μλ. χρώσω, ἀ. ἔχρωσα, π. κέχρωκα. Παθ. ἀ. ἐχρώσθην, π. κέχρωσμαι καὶ κέχρωμαι, μλ. χρωσθήσομαι.

Χώννυμι ἴδε χράω.

Χωρέω (κάμνω τόπον, ἐνδίδω), πτ. ἐχώρουν, μλ. χωρήτομαι καὶ ἐν συνθέσει χωρήσω, ἀ. ἐχώρησα, π. κεχώρηκα, ὑ. ἐεχωρήκειν. Πθ. πρκ. κεχώρημαι, ἀόρ. ἐχωρήθην, μλ. χωρηθήσομαι μτγν. Ρημ. χωρητέον. Τὸ ἀποχωρῶ, προσχωρῶ καὶ συγχωρῶ ἔχουσι μλ. (ἀπό-προσ-συγ-)χωρήσω καὶ χωρήσομαι.

Ψάύω (ἐγγίζω), μλ. ψάύσω, ἀ. ἔψαυσα, π. ἔψαυκα. Ὁ πθ. π. ἔψαυσμαι καὶ ἀόρ. ἐψάυσθην δὲν εἶνε ἀττ..

Ψάω (τριβῶ)· συνίθως εὐρηται σύνθετον συναίρει τὸ αε εἰς η· ψάω ψῶ, ψῆς, ψῆ κτλ., πτ. ἔψων, ἔψης, ἔψη κτλ., μλ. ψήσω, ἀόρ. ἔψησα. Παθ. ψάομαι ψῶμαι, πρκ. ἔψηγμαί, ἀόρ. ἐψήχθην (ἐκ τοῦ ψήχῳ). Μσ. ψῶμας (ψῶ ἑμαυτὸν), ἀ. ἐψηζάμην. Οἱ τύποι ἔψησμαι καὶ ἔψημαι, ἐψησθην καὶ ἐψηθην, μσ. ἀόρ. ἐψηζάμην καὶ τὸ ρ. ψητέον εἶνε εἰς μτγν.

Ψέγω (κατηγορῶ), πτ. ἔψεγον, μλ. ψέξω, ἀ. ἔψεξα. Παθ. ἐν. ψέγομαι. Ρ. ψεκτός, δόκ., ψεκτέος μτγν.

Τοῦ παθ. εὐρ. ὁ πρκ. εἰς τὸ γ'. ἐν. ἔψεκται παρ' Ἰπποκράτη,

Ψεύδω (ἐκ τοῦ ψεύδος=καθίστημι ψευδές, ἀπατώ), ἔψευδον, μλ. ψεύσω, ἀ. ἔψευσα. Μτ. ψεύδομαι (λέγω ψεύδος, εἶμαι ψεύστης, ψεύστειρα, ἀπατώ), πτ. ἐψευδόμην, μλ. ψεύσομαι, ἀ. ἐψεύσάμην (§ 63, εἶπον ψεύδος), π. ἔψευσμαι (ἔχω εἰπεῖ ψεύδη, ἔχω ἀπατήσει), προστ. ἐψεύσθω, μτ. ἐψευσμένος. Πθ. ἐν. ψεύδομαι (ἀπατώμαι, ἀποτυγχάνω), πρτ. ἐψευδόμην, μλ. ψευσθήσομαι, ἀ. ἐψεύσθην (§ 63=ἠπατήθην), π. ἔψευσμαι (εἶμαι ἠπατημένος καὶ ἔχω ψευδῶς λεχθῆ, φανερωθῆ), ὑ. ἐψεύσμην.

Ψηφίζω (διὰ ψήφων μετρῶ, ἀποφασίζω, δίδω τὴν ἀδειαν εἰς τινα νὰ δώσῃ ψήρον), συνήθως μετὰ τῆς ἐπί: ἐπιψηφίζω (=θέτω εἰς ψηφοφορίαν), μλ. ψηφιῶ, ἀ. ἐψήρισα, π. ἐψήρικα. Μσ. ψηφίζομαι (ἀποφασίζω διὰ ψήρου, ρίπτω τὴν ψήφον μου), μ. ψηφιοῦμαι, ἀ. ἐψηφισάμην, π. ἐψηφισμαι, ὑ. ἐψηφίσμην. Παθ. ψηφίζομαι (ἀποφασίζομαι διὰ ψήρου), μλ. ψηφισθήσομαι, ἀόρ. ἐψηφίσθην, πρκ. ἐψηφισμαι.

Τὸ μσ. ἐπιψηφίζομαι σημ. διὰ τῆς ψήρου ὁμολογῶ τι, ἐπικυρώνω· καταψηφίζομαι σημ. διὰ ψήρου καταδικάζω τινά· ἀποψηφίζομαι ἀπολύω, ἀθιώνω τινά διὰ ψηφοφορίας ἴδε Λυσίου ἐκδ. Ἰασ. ἐν πίνακι. Εὔρηται δὲ καὶ πθ. ἀποψηφίζεται τις=ἀθωοῦται τις.

Ψήξω, μλ. ψήξω ἐκ τοῦ ψάω, ὅ ἴδε.

Ψύχω (φυσῶ), πτ. ἔψυχον, μλ. ψύξω, ἀ. ἔψυξα, ἀπρρ. ψύξαι, μτ. οὐ. τὸ ψύξαν. Παθ. ψύχομαι, μλ. ψυχθήσομαι, ἀ. ἐψύχθην καὶ σπαν. ἐψύχην, π. ἔψυγμαί, ἀπρρ. ἐψύχθαι, μτ. ἐψυγμένος. Ρ. ψυκτός, ψυκτέος μτγν.

Ὁ πρκ. πέψυκα ἀμφίβολος, Οἱ ψυχῆσομαι, ἐψύχην, πέψυγμαί μτγν.

Ὠδίνω (ἐκ τοῦ ὠδίνω=ἔχω πόνους δυνατούς) εἰς ἀττ. μόνον κατ' ἐν. εὔρ. Οἱ λοιποὶ χρόνοι εὔρ. μόνον εἰς μτγν. καὶ εἰς τὴν Π. Δ., πτ. ὠδινον, μλ. ὠδινήσω, ἀ. ὠδίνησα· μσ. ἀ. ὠδινησάμην, παθ. ἀόρ. ὠδινήθην.

Ὠθ-έ-ω (§ 23=τικουντῶ, σπρώχνω), πτ. ἐώθουν καὶ σπαν. ὠθουν, μλ. ὠτώ (εἰς ποιητ. ὠθήσω), ἀ. ἔωσα, ἀπρρ. ὠσαι, πρκ. ἔωκα (μτγν). Μτ. ὠθοῦμαι (ὠθῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ), πτ. ὠθούμην, μλ. ὠσομαι, ἀ. ἐώσάμην. Πθ. ὠθοῦμαι (σπρώχνομαι ὑπό τινος), ἐωθούμην, μλ. ὠθήσομαι, ὠθήσομαι μτγν. ἀ. ἐώσθην, ἀπρρ. ὠσθήνχι, πρκ. ἔωσμαι. Ρ. ἀπ-ώστός, ἀπ-ώστέος.

Ὠν-έομαι (ἐκ τοῦ ὠνος, ὠνή, ρ. Ἔων=ἀγοράζω· ἀποθ. μσ.

ἐντίθετον τοῦ πωλεῖν), πρτ. ἐωνούμην καὶ σπανίως ὠνούμην, μλ. ὠνήσομαι, ἄορ. ἐπριάμην ἢ πρίασθαι (εἰς τοὺς μτγν. ἐωνησάμην, ἀπρρ. ὠνήσασθαι), π. ἐώνημαι. ὦ. ἐωνήμην. Ὁ πρκ. ἐώνημαι ἔχει πολλάκις καὶ παθ.σημασίαν § 62· εὐρ. δὲ καὶ πθ. ἄορ. ἐωρήθην (§ 61), ἢ μτ. τοῦ ἐν. ὠνούμενα, ὁ πρτ. εἰς τὸ γ'. ἐν. ἐωνεῖτο μετὰ παθ. σημ. (Ξεν. Ἰπ. 8, 2). Ρ. ὠνητός, ὠνητέος.

Ὁ ἐνεργ. πρκ. εἰς τὴν μτ. εὐρ. ἔπαξ παρὰ Λυσ. ἔκδ. Ἰασεμ. 19, 21.

ᾠρούμαι (ἀποθ. μσ. = οὐρλιάζω) μτγν., πτ. ὠρούμην, ἄ. ὠρυσάμην, μλ. ὠρύσομαι.

ᾠφελῶ ὠφελῶ, πτ. ὠφέλουν, μλ. ὠφελίσω, ἄ. ὠφέλησα, π. ὠφέληκα, ὦ. ὠφελήκειν. Παθ. ἐν. ὠφελούμαι, ὠφελούμην, μλ. ὠφεληθήσομαι, ἄ. ὠφελήθην, π. ὠφέλημα, γ'. πλ. ὠφέληνται, ὦ. ὠφελήμην. Μσ. μλ. ὠφελήσομαι μετὰ παθ. σημασίας ἔ. § 50.

ΑΝΩΜΑΛΑ ΚΑΙ ΕΛΛΙΠΗ ΟΝΟΜΑΤΑ

Ἄγαθος, συγκρ. βελτίων, ὑπερθ. βέλτιστος· ἀμείνων, ἄριστος, κρείστων κράτιστος, λῶων, λῶστος. Ἄγαθότερος, ἀγαθώτατος εἰς πολὺ μτγν.

Ἄδολέσχης, ὁ ἀδόλεσχος εἰς μτγν. Ἄηρ μόνον καθ' ἐνικόν.

Ἀιθῆρ, αἰθέρος μόνον καθ' ἐν.

Ἀηδῶν ἀηδόνος κτλ. Ἡ γεν. ἀηδοῦς καὶ ἡ κλ. ἀηδοί εἰς ποιητάς.

Ἄθως ἔ κατὰ τὴν β'. κλ., αἰτ. Ἄθων ἢ Ἄθω.

Ἄλγεινός, ἀλγεινότερος, ἀλγεινότατος καὶ ἀλγίων ἀλγιστος.

Ἄλς ὁ, (ἄλας) ἄλς, εἰς τοὺς πεζγρ. μόνον εἰς τὸ πλ. οἱ ἄλ ε ς = τὸ ἔλας.

Ἄλωσ (ἢ = ἄλώνιον), κλίνεται κατὰ τὴν β'. κλ., γ. ἄλω, αἰτ. ἄλω· καὶ κατὰ τὴν γ'. ἄλωνος, ἄλωνι, ἄλωνες, ἄλωσι.

Ἄμυγδάλη ἢ, καὶ τὸ ἀμύγδαλον.

Ἄναχαρσις Ἀναχάρσιος καὶ Ἀναχάρσεως.

Ἄνῆρ, ἀνδρὸς, ἀνδρῖ, ἀνδρα ἄνερ· δυϊκ. ἀνδρε, ἀνδροῖν· πλ. ἀνδρες, ἀνδρῶν, ἀνδράσιν, ἀνδρας.

Ἄπόλλων, αἰτ. Ἀπόλλωνα καὶ συνήθ. Ἀπόλλω· κλ. Ἀπολλων.

Ἄρης, γ. Ἄρεως, παρὰ ποιητῆς Ἄρεος, δ. Ἄρει, αἰτ. Ἄρην καὶ Ἄρη, κλ. Ἄρες.

Ἄρνός (τοῦ, τῆς = τοῦ ἀρνίου), ἀρνί, ἄρνα. Πλ. ἄρνες, ἀρνῶν, ἀρνάσιν, ἄρνας. Ὡς ὀνομαστικῆ χρησιμεύει τὸ ἀρνός.

Ἄρχαιρεσία ἢ, μᾶλλον εἰς τὸ πλ. αἱ ἀρχαιρεσίαι· παρὰ μτγν. τὸ ἀρχαιρέσιον.

Ἄστῆρ, ἀστέρος κλ. Δοτ. πλ. ἀστράσιν· τὰ ἀστρα εἰς ποιητάς.

Βούς, βός, βοῦ, βοῦν (βοῦ)· δὴκ. βός βοῦν· πλ. βόες, βοῶν, βουσί, βοῦς, κτλ. βόες κ. βοῦς. Ἡ ὄν. βόες καὶ ἡ αἰτ. βόας δὲν εὐρηται εἰς ἀττικούς.

Γάλα (τό), γάλακτος, γάλακτι· δοτ. πλ. γάλαξι.

Γαστήρ (ἡ), γαστρός, γαστρί, γαστέρα· πλ. γαστέρες, γαστέρων, γαστράτιν, γαστέρας· ἡ ὄν. γαστήρσιν οὐχί ἀττ.

Γέλως (ὁ), γέλωτος κτλ., αἰτ. παρὰ ποιητ. καὶ Λουκιανῷ γέλων.

Γῆ παρ' ἀττ. μόνον καθ' ἐνικόν.

Γόνυ (τό) σχηματίζει τὰς κτώσεις ἐκ τῆς ρ. γονατ., γ. γόνατος κτλ., δοτ. πλ. γόνασιν.

Γράς, γραός, γραί, γραῦν, γραῦ· πλ. γραῖες κ. γραῦς, γραῶν, γραυσίν, γραῦς, γραῖες καὶ γραῦς· ἡ ὄν. αἰ γραῦς καὶ αἰτ. τὰς γραῖας δὲν εὐρηται εἰς ἀττικούς.

Γυνή, γυναικίος, γυναικί, γυναικία, γύναι· δὴκ. γεν. γυναικοῖν· πλ. γυναικίες, γυναικῶν, γυναιξίν, γυναικίας.

Δάκρυον, ὄμ. ἐκτὸς τῆς δοτ. πλ. δάκρυσιν, ἥτις ἐγένετο ἐκ τοῦ ποιητ. δάκρυ.

Δένδρον ὄμ., ἔχει δοτ. πλ. δένδροις κ. δένδρσιν ἐκ τοῦ μὴ ἀττικού τὸ δένδρος.

Δεσμὸς ὁ, πλ. οἱ δεσμοὶ καὶ τὰ δεσμὰ καὶ τὰ δέσματα ποιητ.

Δημήτηρ, Δήμητρος, Δήμητρι, Δήμητρα, Δήμητερ.

Διὸς ἴδε Ζεῦς. Δίψα ἡ καὶ τὸ δίψος.

Δόρυ (τό), δόρατος κτλ. ἐκ ρ. δορατ., εὐρ. καὶ ἡ δοτ. δορί.

Δρεπάνη ἡ, τὸ δρέπανον ποιητ. καὶ πεζ.

Δυσμχί αἰ, μόνον κατὰ πληθ.

Ἐαρ, τό=(ἡ ἀνοιξίς), ἔκρος, ἔκρι καὶ συναρρημένους ἦρος, ἦρι

Ἐγγελευς (ἡ=τὸ χέλι), υὸς κτλ. Πλ. παρ' ἀττ. ὄν. αἰ ἐγγέλεις καὶ αἰτ. τὰς ἐγγέλεις, γ. τῶν ἐγγέλεων κτλ.

Εἰκὼν εἰκόνομος κτλ. ἡ γ. εἰκοῦς, αἰτ. εἰκὼ εἰς ποιητάς.

Ἐμπλεως ὁ, εὐρ. ὄν. πλ. καὶ οἱ ἔμπλεσι, οὐδ. τὸ ἔμπλεον

Ἐσπέρα, ἡ ἀττ., ὁ ἔσπερος ὀμηρικόν.

Ἐτησίαι οἱ, ἀνεμοὶ περιοδικὸι μόνον κατὰ πληθ.

Ζεὺς, Διὸς, Διί, Δία, Ζεῦ. Τὰ Ζητός Ζητή Ζήνα ποιητικά.

Ζυγός ὁ, σπάνιον, τὸ ζυγὸν σύνθετος· πλ. αἰ ποτε τὰ ζυγὰ.

Ἡρώς, ἡρώος κτλ., αἰτ. ἡρῶα καὶ ἡρῶ. Ἡ ὄν. τῶ ἡρῶ, ἡ πλ. ὄν. καὶ αἰτ. οἱ καὶ τοὺς ἡρῶς μόνον εἰς ποιητάς.

Θάλης Θάλω, Θαλήν. Ἡ γ. Θαλοῦ κ. Θάλητος, ητι, ητα μτγν.

Θεμέλιοι οἱ, τὰ θεμέλια μτγν.

Θέμις (ἡ=τὸ δίκαιον), ὡς ὄνομα κύριον γ. Θέμιδος, ἰδι, ἰν' ἀμφίβολος ἡ γ. Θέμιτος ὡς ἄλλιτον εὐρ. καὶ κατ' αἰτιακὴν θέμις.

Θράξ, Θραξός, Θραξί, Θραξία· Θραῖες, Θραξίων κτλ.

Θράξ (ἡ=τράχα), τραχός, τραχί κτλ. Δοτ. πλ. θραξίν.

Θυγάτηρ θυγατρός, θυγατρί, θυγατέρα, Θύγατερ· ἴδε γραμματικὴν.

Κακὸς κακίων κακίστος καὶ χειρῶν χειρίστος· κακώτερος παρ' Ὀμήρῳ καὶ εἰς μτγν., χειρότερος εἰς μτγν. ποιητάς.

Καλὸς (ὄρατος, καλοκαμωμένος), καλλίων, κἀλλιστος.

Κλεις (ἢ=τὸ κλειδίον), κλειδός, αἰτ. κλείν, μτγν. κλειδα· πλ. κλειδες, αἰτ. κλειδας συνηρ. κλειεῖς· εἰς τοὺς παλαιούς ἀττικούς εὐρ. κληε, κληδός, κληῖδα· πλ. αἰτ. κληῖδας.

Κοινωνός ὁ κ. ἢ, ὄμ. μόνον παρὰ Ἑν. καὶ πλ. κοινῶνες, αἰτ. κοινῶνας.

Κύων (ὁ, ἢ=σκύλα), κλ. κύων. Ἐὰ ἄλλα ἐκ τοῦ ρ. κυε γ. κυνός, κυνί, κύνα· κύνες, κυνῶν, κυσίν, κύνας.

Λίπα (μὲ λίπος), αἰτ. μόνον.

Λύχνος ὁ, πλ. οἱ λύχνοι καὶ τὰ λύχνα.

Μακρός, μακρύτερος μακρότατος ἢ μᾶσσων μῆχιστος.

Μάλη=μασγάλη· εὐρ. μόνη ἢ γεν. ἐν τῇ φράσει ὁ πὸ μάληε.

Μάρτυς (ὁ, ἢ), μάρτυρος κτλ., πλ. δοτ. μάρτυσιν. Εὐρ. ἐν. αἰτ. μάρτυν.

Μέγας μεγάλου μεγάλω μέγαν· πλ. μεγάλοι, ὄμ. θηλ. μεγάλη τῆς ἄ. ὄμ. οὐδ. μέγα μεγάλου μεγάλω μέγα. Παραθ. ὁ ἢ μεζῶν, ὁ μείστος.

Μήτηρ, μητρός, μητρί, μητέρα, μήτηρ· δοικ. μητέρε, μητέριον· κτλ.

Μικρός μικρότερος κ. μείων μικρότατος ἐλάσσων κ. ἐλάττων ἐλάχιστος.

Μίνως Μίνωος κ. Μίνω, Μίνωι κ. Μίνω, Μίνων ἄττ., Μίνω κ. Μίνωι.

Μόσυν (ὁ πύργος), μόνυος, πλ. μόνυνοι, δ. μόνυνοι· οὐ μόνυνα μτγν.

Μύκηε (ὁ=μανιτάρ), μύκηιτος καὶ μτγν. μύκηι, δοτ. μύκησι καὶ μύκαιε, αἰτ. μύκηιτας. μύκην· πλ. μύκηιτας καὶ μύκαι, δοτ. μύκησι καὶ μύκαιε, αἰτ. μύκηιτας.

Μύλη ἢ, ὁ μύλος εἰς μτγν.

Νάπη ἢ καὶ τὸ νάπο.

Ναῦλος ὁ καὶ τὸ ναῦλον σπανιώτερον.

Ναῦς (ἢ=τὸ πλοῖον), νεός, νηί, ναῦν· δοικ. νῆε (τὸ νέε ἀμφίβολον), νεοῖν· πλ. νῆεε, νεῶν, ναυσίν, ναῦε. Οἱ ἄττ. ποιηταὶ καὶ οἱ μτγν. παρογορ. ἔχουσι γεν. νῆος, πληθ. ὄνομαστ. ναῦε, γεν. νηῶν.

Νοῦς, νοῦ, νῶν, νοῦν κτλ. εἰς Ν Δ. εὐρ. νοός, νοί, νόα· πλ. νόεε, νόασ.

Νυξ νυκτός κτλ. πλ. δοτ. νυξί.

Νῶτον τὸ, συνηθέστερον, καὶ ὁ νῶτος σπανιώτ., πλ. ἀεῖποτε τὰ νῶτα.

Οἰδίπους, Οἰδίποδος κ. Οἰδίπου, δ. Οἰδίποδι, αἰτ. Οἰδίποδα κ. Οἰδίπουν, κλ. Οἰδίπου· πλ. ὡς οὗτ. Οἰδίποδες, Οἰδίπόδων παρ' Ἀριστοφάνει.

Οἷε (ἢ=πρόβατον), οἷε, οἷ, οἷν· πλ. οἷεε κ. οἷε, οἷων, οἷσιν, οἷε.

Ὀλίγος, ἐλάσσων ἢ ἐλάττων, ἤσσων ἢ ἥττων, ὀλίγιτος καὶ ἐλάχιστος καὶ ἐπίρρημα ἥκιστα.

Ὀναρ τὸ, (ὄνειρον) μόνον εἰς ὄν. κ. αἰτ. καὶ ὡς ἐπίρ.=καθ' ὕπνον.

Ὀνειρος (ὁ=τὸ ὄνειρον), ὄνειρου κτλ., κατὰ μεταπλασμὸν γ. ὄνειρατος, ὄνειρατι· πλ. ὄνειρατα, ὄνειράτων, ὄνειρατι· παρὰ Πλουτ. οἱ ὄνειροι. Εὐρ. εἰς Ὀμηρον ὄν. τὸ ὄνειρον.

Ὀρνις (ὁ, ἢ=πτηνόν), ὄρνιθος, ὄρνιθι, ὄρνιν κ. ὄρνιθα, κτλ. ὄρνι· πλ. ὄρνιθεε καὶ ὄρνιεε, ὄρνιθων κ. ὄρνειων, ὄρνισι, ὄρνιθαε, ὄρνιθεε καὶ ὄρνιεε.

Ὀῦς (τὸ=αὐτίον), ὠτός κτλ. δοικ. ὠτε, ὠτοῖν· πλ. ὠτα ὠτων, ὠσίν, ὠτα.

Πατήρ, πατρός, πατρί, πατέρα, πάτερ· πατέρε πατέριον· πατέρες, πατέρων, πατράσι, πατέρας.

Παῖε, παιδός, κτλ. παιδες, παιδίων, παισί, παιδας.

Πλέωε ἔχει θηλ. π λ έ α καὶ ἐν συνηθ. πλέωε· πλ. οὐδ. τὰ πλέα καὶ ἐν συνηθ. π λ έ α σπανίως καὶ συνηθως π λ έ ω (τὰ ἐκπλευε).

Πλησίον (ὁ ἢ τὸ), πλησιαίτερος, πλησιαίτατος.

Πνύξ (ἢ, τόπος, ὅπου ἠγκλησίαζον οἱ Ἀθηναῖοι), γ. πυκνός, πυκνί, πύκνα· τὰ πυκνός, πυκνί οὐχὶ ἀττικά.

Ποσειδῶν, αἰτ. Ποσειδῶνα καὶ Ποσειδῶ, κλ. Πόσειδον.

Πλοῦε, πλοῦ, πλῶ κτλ., εἰς πολὺ μτγν. εὐρ. πλοός, πλοί, οἱ πλόεε.

Πρῶος ἢ πρῶος, πρῶου, πρῶφ, πρῶον, πρῶος(ε)· πρῶοι κ. πρῶιεε, πρῶων

πράειν, πραιέιν, πράους. Ἑηλ. πραιία, πραιίας ὄμ. τῆς ἄ. οὐδ. πρῆον, πρῆον, πρῆρ, πρῆον, πρῆον πλ. πραιία, πραιέιν, πραιέει, πραιία. Παραθ. ἄττ. προότερος, προότατος· τὰ προύτερος πρῆυτάτος οὐχ ἄττινᾶ.

Προσθευτής· ὄμ.—ἀπεστολμένος· προσθευτή κλ. προσθευτή πλ. πρέσθεις ἔκ τ. πρέσθους, πρέσθειν, πρέσθσαι, πρέσθεις καὶ σπανίως πρεσθευκαί, πρεσθευτών, πρεσθευτάς.

Πρέσθους (γέρον, σεβαστός) κ. πρεσθύτης, πρεσθύτου, πρεσθύτη, πρέσθον κ. πρεσθύτην, πρέσθου κ. πρεσθούσα· πλ. πρεσθύται κτλ. Συγκρ. πρεσθύτερος, ὑπρθ. πρεσθύτατος καὶ εἰς ποιητάς πρέσθιστος.

Πρόχους ἢ, ἔπτ. πρόχους, πρόχου κτλ., πλ. δοτ. πρόχουσι καὶ μτγν. πρό, αἰ. αἰτ. πρόχους.

Πῦρ (τό, φωτιά), πυρός κτλ., πλ. τὰ πυρά, πυρών, πυροῖς.

Ῥούς, ρού τῆς θ'. κλ. Εἰς πολὺ μτγν. ἔρρ. ρούς, ραί, ρόες κτλ.

Σῶος σῶς ὁ, σπαν. σῶος, τοῦ σῶου, τῆ σῶφ, τὸν σῶν· πλ. αἰτ. τοὺς σῶς. Ἑηλ. ἡ σῶς, σπαν. σῶα κ. σῶ, σῶας, σῶα, τὴν σῶν κ. σπαν. σῶαν, ἢ οὐδ. ἔν. αἰτ. τὰ σῶ σπανιώτατον καὶ ποιητικόν.

Σῆς ὁ, σῆς κ. μτγν. σῆτος κτλ. πλ. σῆας, σῆων, σῆας κ. μτγν. σῆτες, σῆτας.

Σκότος ὁ καὶ τὸ σκότος, σκότου καὶ σκότους, σκότω καὶ σκότει.

Σκῆθ (τό, οὐχὶ σκῶρ, σκατός κ. μτγν. σκατούς, δ. σκατί κ. σκαίει.

Στάδιον τό, σταδίου κτλ., πλ. τὰ στάδια καὶ συνήθεστερον οἱ στάδιοι.

Σταθμός ὁ, σταθμοῦ κτλ., πλ. ἐπὶ τῆς σημ. αἰ ζυγαριῖ τὰ σταθμά, ἐπὶ τῆς σημ. μέρη ὅπου διατρίβουσιν ἵπποι· βόες συνήθως οἱ σταθμοὶ καὶ σπανίως τὰ σταθμά.

Τάν ἢ τᾶν, κλ. ὅ τᾶν ἢ ὠ τᾶν ἢ ὠ τᾶν=ὠ φίλε.

Ταῶς ὁ, παγώνιον, ταῶ, ταῶν καὶ ταῶνι, ταῶν· πλ. ταῶ καὶ ταῶνες, ταῶν, ταῶς καὶ ταῶσι.

Τυφῶς ὁ, τυφώ, τυφίλος συνήθως κατὰ τὴν θ'. κλ., γεν. τυφῶ, δοτ. τυφῶ, αἰτ. τυφῶ ὡς κύριον ὄνομα γίγαντος Ἰδαμίδου σλ. 91 μάλλον κατὰ τὴν γ'. Τυφῶνός, Τυφῶνι, Τυφῶνα.

Υἱός, ἄττ. υἱός, κατὰ τὴν θ'. υἱοῦ κτλ. ἔχει δὲ καὶ τοὺς τύπους υἱέος, υἱεῖ, αἰτ. εἰς ἐπιγραφὴν υἱεῖ· υἱία υἱεῖ, υἱεῖσιν· πλ. υἱεῖς, υἱεῶν, υἱεῖσιν, υἱεῖς. Ὑπαρ· τό· μόνον ὄνομ. καὶ αἰτ. καὶ ὡς ἐπίρ.=ἐν καιρῷ ἐγγηγορῆσεως ἐγγηγορῆσεως.

Φρέαρ τό, πηγάδιον, φρέατος καὶ φρητός, κτλ.

Φρούς· τὸ μόνον κατ' ἐν. τοῦ ἐνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ.

Χεῖρ ἡ, χειρὸς κτλ. ἀπαθῆλλεται τὸ ἰ παρά ποιηταῖς μὲν πανταχοῦ, παρ' ἄττινῶς δὲ μόνον εἰς τὸ χερσὶν καὶ χερσὶ.

Χοῦς ὁ (μέτρον κ), χοῦς, χοῖ, χοῦν· πλ. χῶες (μτγν. χούς). (χοῦν μτγν.) χουσί, χῶας· παρ' ἄττ. ἔρρ. καὶ ἐκ τοῦ χοῦς, γεν. χῶας, αἰτ. χῶα· πλ. ἰ καὶ ἐντὶ χῶσις.

Χοῦς ὁ, χῶμα ἐρριμμένον, χῶς, αἰτ. χῶν.

Χρῆως τό, ὄνομ. καὶ αἰτ., γεν. χρέως ἔδν., τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ χρῆος, γεν. χρέους, πλ. χρέα, χρεῶν. Δί· δοτ. καὶ ὁ δοτικός ἐλλείπεται.

Χρεῶν, τὸ ἄλλοτὸν μόνον παρ' Ἑυριπίδῃ τοῦ χρεῶν.

Χρῶς, ὁ, δῆλ. κ. χρωτός, χρωτὶ καὶ χροῖ μόνον ἐν τῇ φράσει ἐν χροῖ =κατάδερμα, αἰτ. χρώτα· πλ. χρωτες μτγν.

ΔΙΟΡΘΩΣΘΕΝ.—ἐν σελίδ. 12, στίχῳ 1 αἰγμά· ἐν σλ. 13, στ. 4 δι-
στομὶ ἀντὶ λαμβάνω· σλ. 19, στ. 10 ἡγασάμην· σλ. 21, στ. 14 πρέσθεις
μετὰ τὸ ὀρίσασθαι· ἀγῶνα, στ. 23, ἔσας.